

அவாந்தரம்

பாரிஸ் கதைகள்

பாரிஸ் கதைகள்

தொகுப்பாசிரியர்

கி.பி. அரவிந்தன்

வெளியீடு : அப்பால் தமிழ்

2004

நூலின் தலைப்பு : பாரிஸ் கதைகள்
 தொகுப்பாசிரியர் : கி.பி. அரவிந்தன்
 முதலாம் பதிப்பு : ஜூலை 2004
 வெளியீட்டாளர் : அப்பால் தமிழ்
 அச்சகம் : ஈகுவாலிற்றி கிரபிக்ஸ்
 315, ஜம்பெட்டா வீதி, கொழும்பு 13
 +94 011 2389848
 பக்கங்கள் : XIV + 127
 விலை : 150/- (இலங்கையில்)

அப்பால் தமிழ் வெளியீடு - 2

Title : Paris Kathaikal
 Edited by : Ki.Pi. Aravinthan
 Edition : 1st Edition July 2004
 Publishers : Appaal-Tamil
 Printed by : E-Kwality Graphics
 315, Jampettah Street,
 Colombo 13
 T'Phone : +94 011 2389848
 Pages : XIV + 127
 Sales Rights in Sri Lanka : Appaal -Tamil Publications and
 Book Distribution
 465, Kandy Road,
 Trincomalee,
 Sri Lankan.
 +94 0777 248235
 jeyamurugan@hotmail.com

Appaal Tamil Publications - 2

பதிப்புரை.....

'பாரிஸ் கதைகள்' தொகுப்பை அப்பால் தமிழ் பதிப்பக வெளியீடாக வெளிக்கொணர்வதில் மகிழ்ச்சியடைகிறோம்.

'சுயம் - நிர்ணம் - உரிமை' நூலுக்கு பிறகு வெளிவரவேண்டிய இந் நூல் சற்று தாமதமாக வருகிறது.

இத் தொகுப்பில் உள்ள கதைகள் புலம் பெயர் வாழ்வியலை, பிரான்ஸ் வாழ் இலங்கைத் தமிழர்களின் முகத்தை அறியத்தரும் என்ற நம்பிக்கையில் வெளியிடப்படுகிறது.

பதிப்புத்துறை, வெளியீட்டுத் துறையின் சிறப்பை எடுத்துக் காட்ட கனதியான, தரமான நூல்கள், ஆவணங்கள், குறுந்தட்டுக்கள், ஒலி, ஒளி நாடாக்கள் முதலியவற்றை வெளியிட 'அப்பால் தமிழ்' உத்தேசித்துள்ளது. இத் தொகுப்பை தோழர் கி.பி. அரவிந்தன் தொகுத்துள்ளார். அவர்களுக்கு எம் நன்றிகள்.

ஈகுவாலிற்றி அச்சக முகாமையாளர், ஊழியர்களுக்கு எமது நன்றிகள்.

வை. ஜெயமுருகன்
 அப்பால் தமிழ் பதிப்பகம்.
 465, கண்டி வீதி
 திருக்கோணமலை

இந்த தொகுப்பின் கதை...

1

கடந்த ஆண்டு எனது தாயாரின் இறுதிச் சடங்கினில் கலந்து கொள்வதற்காக இலங்கை சென்றிருந்தேன். அங்கு நான் தங்கியிருந்த பதினைந்து நாட்களில் யாழ்ப்பாணம், வன்னி, திருக்கோணமலை, கொழும்பு ஆகிய பகுதிகளுக்கும் பயணித்திருந்தேன். அப்போது பல இலக்கியச் செயற்பாட்டாளர்களையும் சமூக ஆர்வலர்களையும் சந்திக்கும் வாய்ப்புகள் கிடைத்தன. அவர்களுடனான உரையாடலின்போது கண்டம் தாண்டி புலம்பெயர்ந்தோரின் வாழ்வியல் மற்றும் சமூக அசைவியக்கம் பற்றி அறியும் ஆவலைத் தெரிந்து கொள்ள முடிந்தது. புலம்பெயர்ந்தோருக்கும் தாயகத்திற்கும் இடையேயான இலக்கியப் பரிமாற்றமும் சரிவர நிகழவில்லை என்றும், புலம்பெயர் இலக்கியம் மற்றும் படைப்பாளிகள் பற்றியும் போதுமான அறிமுகம் இல்லை என்றும் அவர்கள் கூறினர். அதேபோல் தாயகத்தில் குறிப்பாக வன்னியில் வெளிவந்த இலக்கியப் படைப்புகள் பற்றிய அறிதலுக்கும் புலம்பெயர் நாடுகளில் வாய்ப்புகள் இருக்கவில்லை. இவை எல்லாவற்றிற்கும் நடந்து கொண்டிருந்த போரின் உக்கிரம் ஒரு முக்கிய காரணமாகலாம் என்பதை உணரக்கூடியதாக இருந்தது. அத்துடன் கடைப்பிடிக்கப்படும் போர் நிறுத்த சூழலைப் பயன்படுத்தி புலம்பெயர்ந்தோர் பெருமளவில் ஊருக்கு சென்றிருந்தனர். அவ்வேளைகளில் அவர்கள் தங்களின் அசலான வாழ்வியல் சூழலை மறைத்து பொய்ப் பெருமைகளையே பறைசாற்றியிருந்தனர். புலம்பெயர்ந்து வாழ்வோர் பணம் காய்க்கும் மரங்கள்தான் என்ற பிம்பத்தையே உருவாக்கியிருந்தனர். இவற்றை அங்கு கேட்க பார்க்க நேர்ந்தபோது கவலை மிகுந்தது. இந்தப் பயண அனுபவமே இந்தத் தொகுப்பிற்கான அத்திவாரத்தை அமைத்துத் தந்தது.

இப்படியான தொகுப்பொன்றின் தேவைபற்றி பாரிசின் இலக்கியச் செயற்பாட்டாளரில் ஒருவரான நண்பர் மனோ அவர்களுடன் உரையாடினேன்.

அவர் தந்த ஒத்துழைப்பே இத்தொகுப்பிற்கான செயல்வடிவத்தை அளித்தது. முதலில் பாரிசில் இருந்து எழுதும் சிறுகதையாளர்களின் பட்டியல் ஒன்றைத் தயாரித்தோம். தொகுக்கப்படும் கதைகள் புலம்பெயர் வாழ்க்கையை, பிரான்சை களனாக கொண்டிருக்க வேண்டுமென்றும் வரையறை செய்து கொண்டோம். ஆதலால் சிறந்த சிறுகதைகளைத் தொகுப்பது என்னும் நோக்கத்தைத் தவிர்த்தோம்.

பின்னர் ஒவ்வொருவராகத் தொடர்பு கொண்டு வெளிக்கொணர இருக்கும் தொகுப்பு பற்றித் தெரிவித்தோம். அத்துடன் அதில் அவர்களின் படைப்பு இடம்பெறுவதற்கான அனுமதியையும் பிரசுரமான படைப்பு ஒன்றினைத் தந்துதவும்படியும் கேட்டோம். இதனை ஏற்ற பலரும் உற்சாகமாக படைப்பினைத் தந்துதவியதுடன் தொகுப்பு வெளிவருவதற்கான அனைத்து ஆதார உதவிகளையும் மனநிறைவுடன் அளித்தனர். இது மேலும் உற்சாகத்தைத் தந்தது. நாம் பட்டியலிட்ட படைப்பாளிகளில் சிலர் எழுதிய கதைகள் பாரிசை களனாக கொண்டிருக்கவில்லை என்பதை அந்த படைப்பாளிகளே எமக்குக் கவலையுடன் தெரியப்படுத்தினர். அதனால் அவர்களின் கதைகள் இத் தொகுப்பில் இடம்பெறாமல் போய்விட்டன. தொகுப்புப் பணியின்போது வேறு சில நெருடல்களும் இல்லாமல் இல்லை. எமது பட்டியலில் இருந்த ஒரிருவர் கேட்டும் கதைகளைத் தர மறுத்தனர். சீப்பை ஒளித்தால் கலியாணம் நடக்காது என்று எண்ணினார்கள் போலும்.

2

ஐரோப்பா, கனடா, அவுஸ்ரேலியா ஆகிய மூன்று வலயங்களில் புலம்பெயர்ந்து வாழ முனையும் இலங்கைத் தமிழ் பேசுவோரின் எழுத்து முயற்சிகள் புலம்பெயர் இலக்கியம் என தமிழ் இலக்கிய ஆர்வர்களால் சுட்டப்படுகின்றது. தொடக்கத்தில் ஈழத்து இலக்கிய நீட்சியாகக் காணப்பட்ட இலக்கிய முயற்சிகள் காலப்போக்கில் புதிய தடத்தில் கால்பதிக்கத் தொடங்கின. இலங்கை சுதந்திரமடைவதற்கு முன்பிருந்து பொருளாதார வருவாய், உயர் குடிகௌரவம், மேற்படிப்பு, சிறந்த வாழ்க்கைத்தரம் போன்ற காரணங்களால் புலம்பெயர்வுகள் நிகழ்ந்தபோது இவ்வகை கலை இலக்கிய முயற்சிகள் வெளிப்படவில்லை. ஆனால் 1970களில் இலங்கைத்தீவில் அரசியல் முனைப் புற்று சுயநிர்ணய போராட்டம் உருப்பெற்றதன் பின்னர் ஐரோப்பாவிற்குள் நுழைந்தவர்களால் படைக்கப்பட்டு காலப்போக்கில் வளர்த்தெடுக்கப்பட்ட

படைப்பு முயற்சிகளே புலம்பெயர் இலக்கியம் எனச் சிறப்பிக்கப்படுகிறது. இச்சிறப்பிற்கு வெளிவந்த சிற்றிலக்கியச் சஞ்சிகைகளும் தொகுப்பு மலர்களும் பெருமளவில் பங்காற்றியிருந்தன. அத்துடன் இருபத்தைந்துக்கும் மேற்பட்டதான ஐரோப்பிய இலக்கியச் சந்திப்பு நிகழ்வுகளும் அதனைச் சாத்தியமாக்கியவர்களும் கூட கணிசமான பங்காற்றியுள்ளனர்.

தமிழில் புலம்பெயர் இலக்கியம் ஒரு நூற்றாண்டுக்கு முந்தியது. பழமைவாய்ந்தது என்றும் கூறலாம். தமிழ்நாட்டு மக்கள் இலங்கை, மலேயா, பிஜி மற்றும் ஆபிரிக்கா, கரீபியன் தீவுகள் போன்ற கடல்கடந்த நாடுகளுக்கு பெருந்தோட்ட பணப்பயிர்ச் செய்கைக்காய் கூலிகளாக ஐரோப்பியரால் அழைத்துச் செல்லப்பட்டனர். இப்படி கூலிகளாக புலம்பெயர்க்கப்பட்ட தமிழ்நாட்டு மக்களின் நாட்டார் இசை வடிவத்திலான வாய்மொழிப் பாடல்கள் புலம்பெயர் இலக்கியத்திற்கும் அதன் பழமைக்கும் சான்றுகளாக உள்ளன. மலேசியாவுக்கு அழைத்துச் செல்லப்பட்டோரின் 'சஞ்சிக்கு போனாக்கா காலாட்டி பிழைக்கலாமுன்னு வந்தேன், முப்பது காச கொடுத்து என் முதுகெலும்பை முறிக்கிறானே!' என்னும் மலேசிய நாட்டார் பாடலும் 'நட்டமரமெல்லாம் நிமிர்ந்து விட்டன இவன் நடும்போது குனிந்தவன்தான் இன்னும் நிமிரவேயில்லை' என்னும் மலேசிய புதுக்கவிதை வரிகளும், இலங்கைக்கு புலம்பெயர்க்கப்பட்டவர்களால் 'நாங்கள் உழைக்கவும் சாகவும் பிறந்தவர்கள்' எனும் கல்லறையில் பொறிக்கப்பட்ட வாக்கியமும், 'ஊரான ஊர் இழந்தேன் ஒத்தப்பனைத் தோப்பிழந்தேன் பேரான் கண்டியிலே பெற்றதாயை நான் மறந்தேன்' எனும் பாடல் வரிகளும், இதேபோன்றதான வாய்மொழி இலக்கியங்களும் புலம்பெயர் இலக்கியத்தின் அடிநாதத்தைச் சாரத்தை உணர்த்தி நிற்கின்றன. 'பேரான கண்டியிலே' என்னும் இடத்தில் பேரான ஐரோப்பாவிலே என்னும் வரியைமட்டும் சேர்த்து 'ஊரான ஊர் இழந்தேன்' எனும் அப்பாடலை மீள இசைப்போமானால் அது ஐரோப்பிய வாழ்வியலின் சாரத்தை பிழிந்தெடுத்தது போல் இருக்கும்.

இலங்கைத் தமிழரின் புலப்பெயர்வு கடந்த ஒரு நூற்றாண்டுக்கும் முற்பட்டது. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் நிகழ்ந்த மலேசிய புலப்பெயர்வுதான் யாழ்ப்பாணத்தின் கடல்தாண்டி வாழத் தலைப்பட்ட முதல் நிகழ்வாகும். ஆனால் இது இவர்களுக்கு வருத்தத்தை அளித்ததாகத் தெரியவில்லை. ஏனெனில் அவர்கள் கூலிகளாக அல்லாமல் இரண்டாம் நிலை அதிகாரிகளாக அழைத்துச் செல்லப்பட்டனர். அதனால்தான் போலும் மலேசியத் தமிழ் இலக்கியம் தொகுக்கப்பட்டபோது அதில் இலங்கைத் தமிழரின் குரல் பதிவாகவே இல்லை. அதற்கடுத்து இலங்கை சுதந்திரமடைந்ததன்

பின்னும் முன்னும் யாழ்ப்பாண மேட்டுக்குடியினர் படிப்பிற்காகச் சென்று இலண்டன் கனவை சமூகத்தில் உருவாக்கிய பயணமாகும். இதற்குப்பின் 1960களின் பிற்பகுதியில் எண்ணெய் வளநாடுகளை நோக்கிய செல்வம் தேடும் பயணமும் புலப்பெயர்வும் நிகழ்கின்றது. இந்தப் புலப்பெயர்வுகள் தனியே பொருளாதார்க் காரணியைக் கொண்டவை. அதற்கும் பின்னர்தான் மிகப்பெரிய அளவினதாக, 1980களில் தற்போதைய (ஐரோப்பா, கனடா, அவுஸ்திரேலியா) புலப்பெயர்வு தொடங்கியது. இப்புலப்பெயர்வுக்குப் போரும் பொருளாதாரமும் முக்கிய காரணங்களாகும். இந்தப் புலப்பெயர்வில் இடம்பெற்றவர்களில் பெரும்பான்மையினர் சாதாரணர்கள், சாமானியர்கள், பாமரர்கள் இன்னும் இந்துத்துவா மொழியில் கூறினால் சூத்திரர்கள்.

புலம்பெயர் இலக்கியத்தில் அதன் உள்ளீட்டில் தாயகம் பற்றியதான இழப்பின் சோகமும், நினைவும், ஏக்கமும் புலம்பெயர்ந்த இடத்துடனான ஒப்பீடும் நிரவி நிற்பதை நீங்கள் காணலாம். 'நாட்டை நினைப்பாரோ? எந்த நாளினிப்போயதைக் காண்பதென்றே அன்னை வீட்டை நினைப்பாரோ..' எனும் பாரதியின் கூற்றே எப்போதும் புலம்பெயர் இலக்கியத்தில் முதன்மை பெறுகின்றது. அதேவேளையில் இப்பண்புகள் இலக்கியவாதியினதும் இலக்கியத்தினதும் விமர்சனக்குரலாக கலக்கக்குரலாக மாறுவதும் புலம்பெயர் இலக்கியத்தின் சிறப்பம்சமாகும். புலம்பெயர் இலக்கியத்தின் பதிவுகள் கவிதையிலேயே தூக்கலாகத் தென்படுகின்றன. ஏனைய வெளிப்பாட்டு வடிவங்களான சிறுகதை, நாவல், நாடகம், இசைப்பாடல், சினிமா ஆகியவற்றில் போதுமான அளவுக்கு வெளிப்பாடு கொள்ளவில்லை. கவிதைக்கு அடுத்ததாக சிறுகதையில்தான் புலம்பெயர் வாழ்வியல் பதிவாகியுள்ளதெனலாம்.

புலம்பெயர்ந்தோர் இலக்கியத்தில் தாயக ஏக்கமும் பிரிவாற்றாமையும் ஒப்பீடும் பெறும் முதன்மை போன்றே புலம்பெயர் பயணமும், வாழ்வுச் சூழலும், முகம்கொள்ளும் பிரச்சனைகளும் முதன்மை இடத்தை பெறுகின்றன. உதாரணத்திற்கு இலங்கையில் இருந்து அதாவது தாயகம் துறந்து தொடங்கப்படும் பயணமானது தங்கள் இலக்கான ஐரோப்பா, கனடா, அவுஸ்திரேலியா ஆகிய வலயங்களுக்குள் நுழையும் வரையான கால தூர இடவெளியானது துன்பியல் மிகுந்த பெருங்கதையாகும். இந்தப் பயணகால இடைவெளியில்தான் நமது சமூகத்தின் விழுமியங்கள் பெறுமானங்கள் ஏன் பவுத்திரங்கள் எல்லாமே உடைந்து நொறுங்கிப் போகின்றன. இப்பெருங்கதை இதுவரை சொல்லப்படவில்லை.

இலங்கைத் தமிழர்கள் பிரான்சில் வாழத்தொடங்கி கால்நூற்றாண்டு கடந்து விட்டது. ஆனால் எத்தனை பேர் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றோம் என்ற கணக்கெடுப்பை யாராலும் சரிவரக் கூறமுடியவில்லை. கடந்த ஆண்டில் இலங்கைக்குப் பயணம் மேற்கொண்ட பிரான்சின் பயங்கரவாதத்திற்கு எதிரான நடவடிக்கைக் குழுவின் ஒருங்கிணைப்பாளரும், நீதிவிசாரணை ஆணையத்தின் அதிகார பலமிக்க தலைமை நீதிபதிகளில் ஒருவருமான திருபுருகேர் (Mr.Bruguere) கொழும்பில் இடம்பெற்ற கருத்தரங்கொன்றில் பங்கேற்றிருந்தார். அவரது கூற்றுப்படி பிரான்சில் 60000 பேரைக்கொண்ட தமிழ் சமூகம் வாழ்வதாகவும் அது வளர்ந்து கொண்டு செல்வதாகவும் அவர்கள் சட்டப்படி பதிவு பெற்ற சங்கங்களின் ஊடாக ஒருங்கிணைக்கப்பட்டிருப்பதாகவும் தெரிவித்திருந்தார். அத்துடன் பாரிஸ் நகர மையத்தின் வடக்கே அமைந்துள்ள சர்வதேச இரயில் நிலையமான பாரி நோர் (Paris Nord) குட்டி யாழ்ப்பாணமாக விளங்குவதாகவும் குறிப்பிட்டிருந்தார். இவருடைய இந்தத் தொகை மதிப்பீடு கவனத்திற்கு உரியது என்றே கருதுகின்றேன். அவர் குறிப்பிட்டதான இந்த பாரி நோர் பகுதி பிரான்சின் முன்னணிப் பத்திரிகைகளில் ஒன்றான லுமொன்ட் (le monde) நாளிதழால் 1992ல் குட்டி இந்தியா என்று வர்ணிக்கப்பட்டிருந்தது. ஒரு பத்தாண்டு காலத்தில் இன்று அது குட்டி யாழ்ப்பாணமாக சுட்டிக்காட்டப் படுவது பிரான்சில் தமிழரிடையே நிகழ்ந்த அசைவியக்க மாற்றத்தைக் குறிக்கின்றது.

இலங்கைத் தமிழருக்கும் பிரான்சுக்கும் அல்லது தமிழுக்கும் பிரெஞ்சு மொழிக்கும் உள்ள உறவு பற்றிய சில வரலாற்றுக் குறிப்புகளை நோக்குவதும் நல்லதென்று நினைக்கின்றேன். பிரான்ஸ் நாட்டிற்கும் தமிழ் மொழி பேசுவோருக்கும் இடையேயான உறவு முன்னூற்றைம்பது ஆண்டுகால பழமை வாய்ந்தது. 1673ல் பிரெஞ்சுக்காரர் தமிழ்நாட்டின் சோழமண்டலக் கரையோரத்தை வந்தடைவதுடன் இந்த உறவு தொடங்குவதாக வரலாற்றுக் குறிப்புகள் தெரிவிக்கின்றன. பிரெஞ்சு உறவின் அசலான சாட்சியங்களாக தமிழ்நாட்டில் உள்ள பாண்டிச்சேரி காரைக்கால் பிரதேசங்கள் இன்றைக்கும் திகழ்கின்றன. 1770ம் ஆண்டுகளில் இந்திய தீபகற்பத்தில் ஆளுமை செலுத்துவதில் பிரித்தானியருக்கும் பிரெஞ்சுக்காரருக்கும் இடையே போட்டியும் போரும் அதிகரித்திருந்தது. அக்காலகட்டத்தில் இலங்கையின் துறைமுகமான திருக்கோணமலையை பயன்படுத்துவது யாரென்ற பிரச்சனையும் முக்கியத்துவம் பெற்றது. 1782ல் கப்பித்தான் சவ்நரின் தலைமையிலான பிரெஞ்சுக் கடற்படை திருக்கோணமலையைக் கைப்பற்றியது. அதன்பின்

பிரித்தானிய - பிரான்சிய பிணக்குத் தீரும் வரையில் திருக்கோணமலை பிரான்சியரின் ஆதிக்கத்திலேயே இருந்தது. இது பற்றி பாண்டிச்சேரியை சேர்ந்த வீராநாயக்கரின் நாட்குறிப்பிலும் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கின்றது. இந்த நாட்குறிப்பு 1778ம் ஆண்டிற்கும் 1792ம் ஆண்டிற்கும் இடையில் எழுதப்பட்டதாகும். இந்த வீராநாயக்கரின் நாட்குறிப்பை பிரான்சின் தலைநகரான பாரிசிலுள்ள தேசிய நூல்நிலையத்தில் தூரகிழக்கு நாடுகளின் கையெழுத்துச் சுவடிகளுக்கான பகுதியில் கண்டெடுத்ததாக பதிப்பாளர் ஓர்சே மா. கோபாலகிருஷ்ணன் குறிப்பிடுகின்றார். தமிழ்நாட்டின் வரலாற்றை சமூகப் பண்பாட்டியலை எடுத்தியம்பும் இவ் ஏட்டுப்பிரதிகள் எப்படி பிரான்ஸ் நாட்டுக்குள் வந்து சேர்ந்தன? இதனைத் தெரிந்து கொள்வதும் சுவையான விடயம்தான். இந்த பெருவாரியான பழைய தமிழ்நாட்டு கையேட்டு சுவடிகளை சேகரித்து பிரெஞ்சு அரசின் கையில் சேர வழிவகுத்தவர் எதுவார்ட் அரியேல் என்னும் பிரெஞ்சு-தமிழ் அறிஞராவார். இவர் 1840ம்-1850ம் ஆண்டுகளில் பாண்டிச்சேரியில் பிரெஞ்சு அரசாங்கத்தில் பணியாற்றினார். அவ்வேளையில் எதுவார் அரியேல் தமிழ்நாட்டு பண்பாட்டிலும் தமிழ்மொழியிலும் பற்றுக்கொண்டு தமிழை நன்கு கற்றார். அத்துடன் தனக்குக் கிடைத்த எல்லாத் தமிழ் நூல்கள், சுவடிகள் என அனைத்தையும் தேடி சேகரிக்கத் தொடங்கினார். அப்போதுதான் பாண்டிச்சேரியின் வரலாறு கூறும் ஆனந்தரங்கப்பிள்ளையின் தினசரிதையை அதாவது நாட்குறிப்பை அவரது சந்ததியாரின் வீட்டில் கண்டுபிடித்தார். இந்த எதுவார் அரியேல்தான் திருக்குறளின் ஒரு பகுதியையும் நாலடியாரையும் பிரெஞ்சுக்கு மொழிமாற்றம் செய்தவராவார். இவ்வகையாகத்தான் தமிழ்மொழி பிரெஞ்சுக்கு வந்து சேர்ந்தது. தமிழை பிரெஞ்சுக்கு கொண்டுவந்த அந்த பிரெஞ்சு-தமிழ் அறிஞன் பின்னாளில் என்னவானான் என்பதுபற்றி சரிவரத் தெரிந்து கொள்ள முடியவில்லை.

தமிழைத் தாய்மொழியாகக் கொண்டவர்கள் முதலில் எப்போது பிரான்சுக்கு வந்த சேர்ந்தனர் என்பதற்குத் திட்டவட்டமான வரலாறு கூறமுடியவில்லை. ஆயினும் சந்துஉடையார் என்பவர் 1869 அல்லது 1870ம் ஆண்டளவில் பிரான்சுக்கு வந்துள்ளார் என்பதை அறிய முடிகின்றது. சந்து உடையார் தமிழ் நாட்டின் சோழமண்டலக் கரையில் இருந்து பிரெஞ்சு ஆதிக்கத்திற்கு உட்பட்ட கரீபியன் தீவுகளான குதலோப்புக்கோ அல்லது மார்ட்னிக்கிக்கோ செல்லும் நோக்குடன் புறப்பட்டார் என்றும், கடற்பயண வழியில் பிரான்சிலேயே அவர் தரித்து நிற்கவேண்டியதாயிற்று என்றும் கூறப்படுகின்றது. இவ்வேளையிலேயே பிரான்சின் கீழைத்தேய மொழியியல் கல்லூரியின் இயக்குநர்களில் ஒருவரான யூலியன் வின்சன்ட் என்பர் சந்து உடையாரைச் சந்தித்திருக்கின்றார். யூலியன் வின்சன்ட் காரைக்காலில் பிறந்து தமிழ்மொழியையும் அறிந்த பிரெஞ்சுக்காரராவார். அவரின் ஏற்பாட்டில் சந்து

உடையார் பாரிசில் உள்ள கீழைத்தேய மொழியியல் கல்லூரியில் தமிழ் கற்பித்திருக்கிறார். பின்னர் அவர் தமிழ்நாட்டுக்குத் திரும்பமுடியாமலே 1878ல் பிரான்சில் இறந்துவிட்டதாகவும் வரலாற்றுக் குறிப்புத் தெரிவிக்கின்றதது. தற்செயலாக வந்து பிரான்சில் தனித்துப்போன சந்து உடையாரின் இறுதிநாள் வாழ்க்கையும் தொலைந்து போனவரின் வாழ்க்கையாகவே வரலாற்றின் பக்கங்களில் மறைந்து கிடக்கின்றது. தமிழை பிரான்சுக்குள் கொணர்ந்த எதுவார் அரியேலும், பிரான்சில் தமிழைக் கற்பித்த சந்து உடையாரும் வரலாற்றில் தொலைந்து போனவர்கள்தானா? வரலாறு இப்படி எத்தனையோ விடயங்களை மறைத்து வைத்திருக்கின்றது. இங்கு வந்து சேர்ந்த இலங்கைத்தமிழரின் வரலாறும் நாளை மறைந்து போய்விடலாம்!

4

எழுபதுகளின் பிற்பகுதியிலிருந்து இலங்கைத் தமிழரின் அநேகர் பிரான்சுக்குள் வந்து சேரத் தொடங்கினர். குறிப்பாக எண்பத்தேழுக்குப் பின்னர்தான் அலைஅலையாக நம்மவர் பிரான்சுக்குள் படையெடுத்தனர். பிரான்சுக்குள் வந்து சேர்ந்தோரை மூன்று வகையினராகக் கொள்ளலாம். இலண்டனுக்குள் நுழைவதற்கென்றே பயணத்தை தொடங்கி பிரான்சுக்குள் முடங்கிப் போனோர் ஒருவகையினர். ஏதேனும் ஒரு வெளிநாட்டுக்குப் போவோம் திரவியம் தேடுவோம் என்றெழுந்த அலையில் அள்ளுண்டு பிரான்ஸ் என்னும் நாட்டுக்குள் வந்து சேர்ந்தோர் இன்னொரு வகையினர். இந்த இருவகையினரையும் மையமிட்டு ஊராகவும் உறவாகவும் வந்து சேர்ந்தோர் மூன்றாவது வகையினர். இந்த மூன்று வகையினரே பிரான்சில் இலங்கைத் தமிழரின் வாழ்வியல் போக்கை வடிவமைத்தவராவர். இந்த பிரான்ஸ்வாழ் இலங்கைத் தமிழரின் தற்போதைய வாழ்வியலை சமூகவியலை எழுதுவதானால் இந்த முன்னுரை மிக நீண்டதாகிவிடும். இந்தச் சிறுகதைகள் அவைகளை தெரிவிக்க கூடும்.

பிரான்சுக்குள் வந்து சேர்ந்தோரில் பெரும்பான்மையினர் பாரிஸ் நகருக்குள்ளேயே முதலில் முடங்கிக் கொண்டனர். ஆனால் பிற்பாடு புறநகர்ப்பகுதிகளிலும், பாரிஸ் நகருக்கு தொலைவில் உள்ள நகரங்களிலும் வாழத் தொடங்கிவிட்டனர். ஆனாலும் அவர்களும், ஏனைய ஐரோப்பா வாழ் இலங்கைத் தமிழர் அனைவரும் பாரிசின் மையத்திற்கு அடிக்கடி வந்து செல்கின்றனர். ஏனெனில் ஐரோப்பாவிலேயே தமிழ்க் கலாச்சாரம் விற்கும் மையமாக பாரிஸ் நகரத்தின் 'லா சப்பேல்' பகுதி நிலைபெற்றுவிட்டது

என்பதனாலேயே. இந்தப் பாரிஸ் நகரில் இருந்துதான் வாரச் செய்திப் பத்திரிகைகள் தொடங்கப்பட்டு வெற்றிகரமாக நடத்தப்படுகின்றதென்பதும் இருபத்திநான்கு மணிநேர வானொலிகளும் தொலைக்காட்சியும் நிறுவப்பட்டு ஒலி ஒளி பரப்புகின்றன என்பதும் முக்கிய விடயங்களாகும். இங்கே நான்கு புத்தக விற்பனை நிலையங்கள் உள்ளன என்பதே இந்தத் தமிழ்க் கலாச்சாரம் விற்கும் மையத்தின் சிற்பம்சத்தை குறிக்கும்.

இந்தப் பின்னணியிலேயே பிரான்சுக்குப் புலம்பெயர்ந்த இலங்கைத் தமிழரின் கலை இலக்கிய முயற்சிகள் முன்னெடுக்கப்படுகின்றன. இம் முயற்சிகளின் முன்னோடியாக ஐரோப்பிய தமிழ் எழுத்தாளர் ஒன்றியம் விளங்குகின்றது. இவ்வொன்றியம் நடாத்திய சிறுகதைப் போட்டிக்கு வந்த கதைகளின் தொகுப்பாக 1986ம் ஆண்டில் மண்ணைத் தேடும் மனங்கள் என்னும் தொகுப்பு வெளிவந்தது. அத்தொகுப்பின் முன்னுரையில் 'சித்திரம் வரையத் துடித்தவர்கள் சுவர் இல்லாது வேதனையுற்ற காலம் ஒன்றிருந்தது. இதோ ஐரோப்பிய தமிழ் எழுத்தாளர் ஒன்றியம் போதிய சுவர்களைக் கட்டித்தர ஆயத்தமாய் உள்ளது. இனி நீங்கள் எத்தகைய சித்திரங்களையும் வரையலாம். உங்களை வரையப்பண்ணுவதே எமது நோக்கம்.' என அவ்வொன்றியத்தின் தலைவரும் பதிப்பாசிரியருமான எம். அரியநாயகம் எழுதியுள்ளார். அந்தத் தொகுப்பில் வெளிவந்த கதையொன்று இந்த பாரிஸ் கதைகள் தொகுப்பிலும் இடம் பெற்றுள்ளது. அந்தத் தொகுப்பைப்போல் 1994ம் ஆண்டில் மகாஜன வெளியீடாக புலம்பெயர்ந்தோர் கதைகள் என்னும் சிறுகதைத் தொகுப்பு வெளிவந்தது. அந்தத் தொகுப்பின் முன்னுரை 'புலம்பெயர்ந்தோர் கதைகள் ஏராளம். ஆனால் அவற்றைச் சொல்வதற்குத்தான் பலருக்குக் கூச்சங்கள். பிறந்தநாள், திருமணம் இன்ன பிறகொண்டாட்டங்களின் போது வீடியோக்களில் பதிவாக்கப்படும் எங்கள் முகங்கள் போலியானவை. பொய்யானவை. நெருக்கடி மிக்க அகதிக் கோலத்தை மறைத்து வாழ்வதுபோல் நடிக்க முயற்சிக்கின்றோம். அதில் ஒருவித திருப்தியும். ஒருவிதத்தில் அதுவும் குறைகாண முடியாததுதான். ஆனால் போதிய நெறிப்படுத்துவாரற்று சிதறிச் சின்னாபின்னமாகிக் கொண்டிருக்கும் எங்கள் புலம்பெயர் உண்மை வாழ்வு பதிவாக்கப்படல் வேண்டும். இது ஈழத்தமிழ் சமூகம் பற்றிய ஆய்வுகளுக்கும் வளப்படுத்தல் களுக்கும் மிகவும் அவசியமானது.' எனச் சுட்டிக்காட்டியது. இரு தொகுப்புகளின் முன்னுரையிலும் புகலிட எழுத்தின் நோக்கங்களின் மாற்றத்தை அடையாளம் காண முடிகின்றதல்லவா?

இதேவேளையில் பிரான்சில் வாழும் கலை இலக்கிய செயற்பாட்டாளரான க.கலைச்செல்வன் அவர்கள் 1993ல் எழுதிய 'பிரான்ஸ் - தமிழ்ச் சஞ்சிகைகள் - ஒரு பதிவு' என்னும் கட்டுரையில் 'பிரான்சில் புகலிட இலக்கியத்தின்

உருவாக்கம் கார்த்திகை 1981ல் வெளியான தமிழ்முரசு என்னும் சஞ்சிகையுடன் உருவாகின்றது. இலங்கைத் தமிழர்களிடையே 1981ம் ஆண்டுகளில் உருவாகிய சில காலங்களிலேயே அஸ்தமித்துப் போன பாரிஸ் தமிழர் இயக்கத்தினால் முதல் முதல் தமிழ்முரசு 1981ம் ஆண்டு நவம்பர் மாதம் வெளியாகியது. தமிழ்முரசைத் தொடர்ந்து எரிமலை, எழில், பகடைக்காய்களின் அவலக் குரல், தாயகம், கண், தமிழ்த்தென்றல், புதுவெள்ளம், குமுறல், தேடல், பள்ளம், இந்து, ஆதங்கம், ஓசை, சமர், வான்மதி, சிரித்திரு, மௌனம் என பதினேழு (மாத - காலாண்டு) சமூக அரசியல் இலக்கிய இதழ்கள் பாரிசில் உருவாகிவிட்டன. எனக் கூறியுள்ளார். அதேவேளையில் 1993க்கும் பின்னால் பாலம், எக்ஸில், உயிர்நிழல், அம்மா, தமிழ்நெஞ்சம் ஆகிய சஞ்சிகைகள் வெளிவந்தன. அத்துடன் இனியும் தூல்கொள், தோற்றுத்தான் போவோமா?, சனதர்ம போதினி, கறுப்பு மோன்ற தொகுப்பிதழ்கள் வெளிந்தன என்பதும் இவை புகலிட இலக்கியத்தின் வெளிப்பாடுகளாக இருந்தன என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது. 2004ம் ஆண்டு தொடங்கியதன் பின்னால் இந்த முன்னுரை எழுதும் வரையில் வேறெந்தப் புதிய சஞ்சிகையும் வெளிவரவில்லை. தற்போது இணையத் தளங்களின் ஊடாக சஞ்சிகைகள் நடத்தப்பட்டு வருகின்றன.

இந்த தொகுப்பில் 1980க்கும் பின்னால் எழுதப்பட்ட பதினைந்து படைப் பாளிகளின் கதைகள் இணைக்கப்பட்டுள்ளன. இவர்களில் பலர் சிறுகதையாளர் மட்டுமல்லாது கலை இலக்கியத்தின் வேறு தளங்களிலும் - நாடகம், சினிமா, மொழிபெயர்ப்பு, சஞ்சிகை - தங்கள் ஆளுமையை வெளிப்படுத்தி வருபவர்கள். இன்னும் சிலர் இப்போது எழுதுவதில்லை. அத்துடன் இத்தொகுப்பில் உள்ள ஒரேயொரு கதையை மட்டும் எழுதியவர்களும் உள்ளனர். இந்தக் கதைகள் புலம்பெயர் வாழ்வியலை, பிரான்ஸ்வாழ் இலங்கைத் தமிழர்களின் முகத்தை உங்களுக்கு அறியத்தருமாயின் அதுவே இந்த தொகுப்பின் நோக்கமுமாகும்.

இந்த தொகுப்பு வெளிவர உதவியவர்கள் அனைவருக்கும் நன்றிகள். இவ்வகை முயற்சிகளில் அப்பால் தமிழ் தொடர்ந்தும் ஈடுபடும் என்ற உறுதி மொழியுடன்;

கி.பி.அரவிந்தன்

உள்ளடக்கம்.....

பதிப்புரை	...	iii
முன்னுரை	...	iv
1. சுதந்திர அடிமை	...	1
2. உதிரும் இலைகள்	...	7
3. மூன்று நகரங்களின் கதை	...	14
4. இதுவும் ஓர் இலையுதிர் காலம்	...	21
5. அலையும் தொலைவு	...	31
6. கியூவரிசை	...	40
7. பொறி	...	47
8. மலர்வு	...	60
9. நாடோடிகள்	...	69
10. பரிசுத்த ஆவி	...	80
11. துளிர்ப்பு	...	92
12. சிறைச்சாலை	...	98
13. இடை - வெளி	...	107
14. கோழியும் அய்ந்து நண்பர்களும் பல சாத்தான்களும்	...	116
15. விடுமுறைகள்	...	122

சுதந்திர அழமை

- வாசுதேவன்

“டொமினிக்” கும் “குளோத்” தும் இன்று தேசியதின விழாக் கொண்டாட்டங்களில் கலந்து கொள்ளப் போகின்றார்கள். நீதான் முழு வேலையையும் தனியாகச் செய்யவேண்டும்” என்று குசினிக்குள் வந்து எனது முதலாளி தனது மொழியில் கூறியதைக் கேட்டு, மிகவும் கஷ்டப்பட்டுப் புரிந்து கொண்டு இலேசாகத் தலையாட்டிச் சம்மதிக்கும் எனது மனதுள் எரிமலை. மூவரின் வேலையை எவ்வாறு தனியே செய்து முடிக்கப்போகின்றேன் என்று எண்ணும்போதே என்னை அறியாத ஒரு தளர்வுணர்ச்சி என்னுள் பிரவாக மெடுப்பதை உணரமுடிகின்றது. எரிமலையாய்க் குமுறும் எனது கோபவுணர்ச்சி என்னுள் என்னைச் சித்திரவதை செய்வதையும், விரும்பியோ விரும்பாமலோ எனது உணர்ச்சிக்கு நானே பலியாவதையும் எண்ணும்போது எனக்குத் திடீரென்று சிரிப்பு வருகின்றது. சிரிப்பு என்ற சொல்லுக்கு எல்லா மொழியிலுமுள்ள அர்த்தங்களைச் சிதைத்து, இன்னொரு அர்த்தத்தைச் சிருஷ்டிக்கும் இச்சிரிப்பில் எனது ஆழ்மன உணர்வுகள் விழிப்புறுவதுபோல் உணர்ந்து கொண்டு மீண்டும் சிரிக்கிறேன்.

மூன்று வருடமாக நான் வேலை செய்யும் இந்த பிரஞ்சு “ரெஸ்ரோறன்”ல் என்னைப் போலவே ஏற்கெனவே பல தமிழர்கள் வந்து சிறிது காலம் வேலை செய்து விட்டுப் போனதாகவும், எல்லோருமே நல்லவர்களென்றும், ஆனால் திடீரென்று கோபப்படுவார்கள் என்றும் “டொமினிக்” சொல்லக் கேட்பேன். அவன் தனது மொழியில் அடிக்கடி ஏதோ சொல்லி என்னைப் பார்த்து மற்றவர்களுடன் சேர்ந்து சிரிக்கும்போது, எனக்குக் கூட அவன்மீது வெறுப்புண்டாகும். இவன் கெட்டவன் என்று எனக்குள் சொல்லிக் கொள்வேன். பின்னர் என்னுடன் வேலை செய்யும் அவன் எனக்கு ஆதரவு காட்டும்போது, எனக்குப் புரியாத விடயங்களை சைகைகளால் விளக்கும்போது; இவன் நல்லவன் என்று எண்ணிக் கொள்வேன். அநேகமாக இவன் பேசுவது எனக்குப் புரிவதில்லை. “குளோத்”தைப் பொறுத்த வரையிலும் என்னைத் தனது முதலாவது எதிரியாகவே எண்ணுகின்றான். முதலாளி எனக்குச் சொல்லும் வேலைகளை வேலை நேரம் முடிந்த பின்னர்கூட நின்று செய்து விட்டுப்

போகும் என்னைப் போன்ற விசுவாசமான ஊழியனால் அவனும் பல மணிநேரம் நின்று வேலை செய்ய நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டான். அறைக்குத் திரும்பிப் போய்த்தான் என்ன பண்ணப்போகின்றேன். இங்கு நின்று வேலை செய்தாலாவது என்னை முதலாளி நீண்ட காலத்திற்கு வேலையில் வைத்திருப்பார் என்று எண்ணி என்னை நான் நியாயப்படுத்திக் கொள்வேன். இவ்வாறு செய்வதன் மூலம் இன்னொரு தொழிலாளியான குளோத்தை அவனின் நாளாந்த வாழ்க்கையிலே நான் இடைஞ்சலுக்குள் ளாக்கி யிருக்கின்றேன் என்று ஆரம்பத்தில் அறியாதிருந்தபோதும், பின்னர் அறிய வந்த போது அலட்சியம் பண்ணி விட்டேன். அவன் எனது பகைவனாகி விட்டான். இன்று சுதந்திரதின விழாவைக் கொண்டாடிக் கழிப்பாதற்கு முதலாளியிடம் அனுமதி பெற்றுக் கொண்டு அவர்கள் போய் விட்டார்கள். அங்கீகரிக்கப்படாத தொழிலாளியாக வாரத்தில் ஆறுநாள் அடிப்படைச் சம்பளத்திற்கு மாடாய் உழைக்கும் நான் ஒரு மூலையில் வெந்து கொண்டிருக்கின்றேன்.

மூவரின் வேலையையும் தனியாகச் செய்யும்படி கேட்டபோது நான் ஏன் சம்மதித்தேன்? முடியாது என்று கூடச் சொல்லியிருக்கலாம் தானே?

எங்கோவிருந்து எனக்குப் புலப்படாதவோர் குருட்டுச் சக்தி என்னை ஓம் என்று சம்மதித்துத் தலையாட்டத் தூண்டியதை மெதுவாக உணர்கின்றேன்.

சிக்கல்கள் நிறைந்த சமூகச் சங்கிலியின் ஒரு வட்டமாக என்னை நான் இப்போது கண்டு கொள்ளமுடிகின்றது. தூரத்து நிர்ப்பந்தங்களால் துண்டிக்கப் பட்டிருக்கும் எனது சுய இயக்க கண்ணியொன்றைப் போன்று கடமை நோக்கில் திசை திருப்பப்பட்டுள்ளதைக் கண்விழித்துப் பார்க்கிறேன்.

சமூகம் என்ற அமைப்பின் இறுக்கத்திலிருந்து தளர்ந்து விடுபட்டு தனியொரு மனிதனாக என்னை ஏற்றுக்கொண்டு சிந்திக்கும் பட்சத்திலேயே, என்னை நான் சுலபமாக, சுதந்திரமாக அவதானிக்கக் கூடியதாகவுள்ளது என்பது தெளிவாகின்றது. வெளியுலகம் என்பதை நான் புறக்கணித்துவிட்டேனா? அல்லது வெளியுலகம் என்னைப் புறக்கணித்துவிட்டதா? என்பதை ஆராய்ந்து பார்க்கும் மனோநிலையிலிருந்து வெகுதூரத்தில் விலகி நிற்கின்றேனென்ற போதும், வெளியுலகிற்கும் எனக்கும் ஏற்பட்டிருக்கும் விரிசலின் காரணத்தை ஆராய்ந்து பார்க்க எண்ணுகின்றேன். மூவாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்டது எனது நாகரீகம் என்று இறுமாப்புடன் எண்ணும் நான், எனது மூதாதையருக்கும் எனக்கும் உள்ள இடைவெளியைக் கண்டு அதிர்ச்சியுடன் நிமிர்கின்றேன்.

இன்று யூலை 14-ம் திகதி. சுதந்திரத்தைச் சுதந்திரமாய்ப் பெற்ற பிரஞ்சு மக்களின் சுதந்திர தின விழா வாணவேடிக்கைகளை, எச்சில் கோப்பை

கழுவிக்கொண்டு ஒரு குசினியின் பின்புறத்தில் நிற்கும் என்னால் கண்டுகொள்ள முடியவில்லையெனினும் வெக்கை நிறைந்த இக்குசினியின் அடியில் நிற்கும் எனது வியாவைத் துளிகளை வெளியில் கேட்கும் வெடிச்சத்தம் பரிகரிக்கின்றது. பாதிநாளை நித்திரையிலும் மீதி நாளை கரட் சீவுவதற்கும் சலாட் இலை கழுவுவதற்கும் கழித்துக் கொண்டிருக்கும் நான் ஒரு பட்டதாரித் தமிழன். தண்டிக்கப்பட்டிருக்கும் நிலையில் கூட குற்றவாளி என்பதையுணரமறுக்கும் அளவிற்கு அறியாமையால் ஆளப்படும் நான் எனது சமூகத்தில் அறிவாளி.

எந்தச் சமூக நியமங்களால் எனது சிந்தனை வரையறுக்கப்பட்டுத் துண்டிக்கப்பட்டதோ அதே சமூக நியமங்களின் மலட்டுத்தன்மை நிறைந்த எனது சிந்தனையை வளரும் இளம் சமூகத்தின் தலையில் திணிக்கும் நான் எனது முகமூடிக்குள் தவிக்கின்றேன்.

சுதந்திரம் என்பது, சுதந்திரமாய்ச் சிரித்துச் சுயநலம் மறுத்துச் சுதந்திரமாய்ச் செயற்படும் புத்திஜீவிகள் பெரும்பான்மையாயுள்ள சமூகங்கள் எல்லா வற்றிற்குமுள்ள பொதுச் சொத்தாகும்.

தடுமாறும் கணத்தில் தன்னையழித்து தன்னால் தன்னைப் புனரமைப்பது ஒரு சமூகம் முன்னேறும் வழியென்பதைப் புரிந்துகொள்ளாத என்னைப் போன்ற போலிகள், அறிஞர்கள் என்ற முகமூடிக்குள் அவதிப்பட்டுத் தானும் அழிந்து சமூகத்தையும் அழிக்கும் முயற்சியில் ஈடுபட்டு கொண்டிருக்கும் போது மாற்றுவழி எவ்வாறு தோன்றப்போகின்றது?

பட்டிமன்றம் நடாத்தும் பண்டிதர்கள், பேச்சுவன்மையால் கருத்துமழை பொழியும் கற்றறிந்தோர் கூட்டம், கவிஞர்கள், எழுத்தாளர்கள் நிறைந்த எனது இனமும் நானும் இன்னுமேன் அறியாமையிலும் அடிமைத்தனத்திலும் உழல்கின்றோம்? இவர்களின் அறிவாற்றல் சமூகத்தை மாற்றியமைக்கும் அளவிற்குப் பலம் வாய்ந்ததில்லையா?

எத்தனையாயிரம் பட்டிமன்றங்கள் நடைபெற்று விட்டன. இதிகாசங் களிலும் புராணங்களிலும் எடுத்துக்காட்டுகளைக் காட்டி எத்தனையோ பேர் முழங்கினார்கள். சீதனம் வாங்காதே என்று சிரசில் அடித்துச் சொன்னார்கள். ஒவ்வொரு பட்டிமன்றத்திலும் ஒவ்வொருவன் உறுதி எடுத்திருந்தால் கூட இதுவரையும் பாதிச் சமூகத்திற்குமேல் திருந்தியிருக்கும்; அத்தனையாயிரம் பட்டிமன்றங்கள் நடந்தேறி விட்டன. அத்தனையாயிரம் பட்டிமன்றத் தலைவர்கள் சீதனம் வாங்குவது மானிட நாகரீகத்திற்கு முரணானது என்று தீர்ப்பளித்து விட்டார்கள்.

சுதந்திரத்தை குறையாடி விட்டவர்கள், சுயநலத்திற்காய் சுதந்திரப்

போராட்டம் ஆரம்பித்தவர்கள், இவற்றையெல்லாம் கண்டு நிஜமாகவே சுதந்திரம் வேண்டுமென்று சூழ்கொட்டி நிற்பவர்கள், தன்னிடம் இருந்து தானே சுதந்திரம் பெறமுடியாத போதும் நடப்பது நமது புரட்சி என்று பெருமிதத்தோடும், புளகாங்கிதத்தோடும், நாளை மலரும் புதிய சமூகத்தை அசிக்கப்படுத்த எண்ணுபவர்கள், இவையெல்லாவற்றிற்கும் மத்தியில் கோழைத்தனமாக விடுதலையடைந்து, ஒதுங்கி, ஒரு குசினியின் மூலையில் சர்வதேச மனித உரிமைகள் சாசனத்தைப் பிரகடனம் செய்த தேசத்தவர்கள் சுதந்திரம் கொண்டாடும் நாளில் நான் அடிமையாகச் சிதைகின்றேன்.

புரட்சியைத் தனது ஆழமான உணர்வுகளில் ஏற்படுத்தத் தவறிய எனது சமூகம் தனது முயற்சியில் ஒருவேளை தோற்றுவிடுமோ என்று எண்ணும்போது "ஏதோ" வொன்று நெஞ்சைப் பிழிகின்றது.

அசாத்தியங்களை அத்திவாரமாக ஏற்றுக்கொண்ட அறியாமை நியாயங்கள் சமூகத்தின் தலைவிதியை தறிகெட்டுப்போகும் வகையில் தண்டிக்கும்போது விழித்தெழாத மனித உணர்வுகள் விடிவுக்குப் பாதை சொல்லும் நாதியற்றவை.

வெளியில் வெடிச்சத்தம் கேட்கின்றது.

சுதந்திரம் வேண்டிப் போராடும் எனது சமூகத்தின் தூரத்துத் துப்பாக்கி வேட்டுச் சத்தத்திலும், இதோ எனக்கருகே சுதந்திரம் கொண்டாடுவதற்குக் கொளுத்தப்படும் வெடிச்சத்திலும் குழம்பிப்போய், கூரையும் சுவர்களும் அற்ற சிறையின் கைதியாய், உணர்ச்சிகளின் வீதியில் அநாதையாகக் கைவிடப்பட்டு, உண்மை எனும் குளிக்காற்றில் உடல் நடுங்க வரட்டுக் கௌரவப்படிக்குள் ஒடுங்கிப்போய் கற்பனைகளைப் பிச்சையாய்த் தேடிக்கொண்டிருக்கும் நான் யார்?

நிஜ உலகில் என்னை நிரந்தர நோயாளியாக்கியது யார்?

பெற்றுப்போட்ட அன்றே தனது குறுகிய மனிதாபிமானமற்ற சிந்தனைகளை ஊட்டத் தொடங்கிய, பாடசாலை ஆசிரியையான, அவ்வாறு ஆசிரியை யாயிருந்து பலரது சிந்தனையைப் பழுதடைய வைத்ததை ஏற்க மறுக்கும் எனது தாய், படித்துப் பட்டம் பெற்று, மேலைநாட்டுக், கீழைநாட்டுச் சரித்திர, அரசியல், சமூகப் பொருளாதாரத்தில் பேரறிவு பெற்ற எனது தந்தை. என்னைப் பட்டதாரிப் பாமரனாக்கிய இவர்களைப் பொறுத்த வரையில், இவர்களும் பாமரர்களே என்று சொல்லுவதில் என்ன தவறிருக்கின்றது? ஆயிரம் சாதி புகட்டினாள் அன்னை. அடுத்த வீட்டில் சென்று தண்ணி குடியாதே - அவர்கள் சாதி குறைந்தவர்கள் என்று கூறிய எனது தந்தை, நல்லறிஞர்.

இவர்களைப் போன்ற ஆயிரமாயிரம் தாய் தந்தையர்களை, வேதனையில் விழிப்புறும் சுய உணர்வுள்ள எந்த மனிதனால் சமூகக் குற்றவாளிகள் என்று ஏற்றுக் கொள்ளாதிருக்க முடியும்.

கசப்பான, காயப்படுத்தும் இவ்வுண்மைகளைக் கோழைத்தனமின்றி என்னால் ஏற்றுக்கொள்ள முடியாதெனில், நானும் ஓர் சமூகக் குற்றவாளிதான் என்பதையுணர்கிறேன்.

விண்ணைப் பிளக்கும் வெடிச்சத்தம் என்னைப் பிளந்து எனது முக மூடிகளைச் சின்னாபின்னமாக்குகின்றது.

இப்போது நான் கிளாஸ் துடைத்துக் கொண்டிருக்கின்றேன். இவ்வேலை முடிந்தவுடன் சலாட் இலை கழுவ வேண்டும் என்பது எனது முதலாளியின் கட்டளை. நிறைவேற்றாவிட்டால் கழுத்தைப் பிடித்து வெளியே தள்ளி விடுவார்கள். என்னை வெளியே தள்ளிவிட்டால் வரப்போவது வேறு யார்? இன்னொரு தமிழன். தன் மொழிப்பற்று நிறைந்த எனது சகோதரன் ஒருவன் இந்நாட்டு மொழியில் "வேலையுண்டா ஐயா?" என்று மட்டும் கேட்கத் தெரிந்த துணிவில் மறுநாள் காலை எனது இடத்தை நிரப்பிக் கொள்வான்.

மகளுக்குச் சீதனம் கொடுக்கவேண்டும் என்பவர்கள், சகோதரிக்குச் சீதனம் கொடுக்க வேண்டும் என்பவர்கள், யார் எப்படிப்போனால் என்ன - வங்கியில் பணம் இருக்க வேண்டும் என்று எண்ணுபவர்கள், எதைப்பற்றியும் உணர்ச்சியற்று பெரியவர்கள் (?) காட்டிய வழியில் வாழவேண்டும் என்று அடம்பிடிப்பவர்கள்;

எமது சொந்த உள்ளங்கைகளைப் பார்ப்பதற்கு முகக்கண்ணாடி தேடும் நானும் இவர்களும் மூவாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முத்தது எமது நாகரீகம் என்று புளகாங்கிதம் அடைந்து கொள்கின்றோம்.

அயல்வீட்டில் பொரிக்கும் மீன் வாசனையில் பழஞ்சோறு உண்ணும் புத்திஜீவிகள்.

வெளியில் வெடிச்சத்தம் ஓய்ந்து விட்டது.

எதேச்சை வெள்ளத்தால் எத்தி வீசப்பட்டுக் கரையில் வீழ்ந்து துடிக்கும் மீனைப்போல் நான் துடிக்கிறேன்.

உடல்வலி யொருபுறம், உளவலி யொருபுறம் - வாழ்வின் அவலங்களை நிஜங்களின் முகங்களிலே பார்க்க நேர்ந்த கசப்பு ஒருபுறம், நான் மணிக் கூட்டைப் பார்க்கிறேன்.

பன்னிரண்டு மணி முப்பது நிமிடம்.

கழுவுவதற்கு இன்னும் சில சமையல் பாத்திரங்கள் மீதியுள்ளன.

ஏதோவொரு முடிவுக்கு வந்தவனாய், ஆரம்பத்தில் தனியே வேலை செய்யத்தூண்டிய ஆனாலும் வேறு விதமானவோர் குருட்டுச் சக்தியினால் உந்தப்பட்டு வேலை அங்கியை மாற்றிக் கொண்டு முன்னால் வருகின்றேன்.

உணவு பரிமாறும் ஓய்யார்க் கன்னியுடன் வம்பளந்து கொண்டிருந்த எனது முதலாளி "அதற்கிடையில் வேலைகளை முடித்துவிட்டாயா?" என்று கேட்டு முடிப்பதற்கு முன்னர் "நான் நாளையிலிருந்து வேலைக்கு வரமாட்டேன் நாளை காலையில் கணக்கைத் தீர்த்து சம்பளம் வாங்க வருவேன்" என்று கூறிவிட்டுப் பதிலுக்குக் காத்திராமல் வெளியேறுகின்றேன்.

வெளியில் விழா முடிந்துவிட்டது. ஜனங்கள் கலைந்து போய் விட்டிருந்தார்கள். சுதந்திரம் பெற்ற மக்கள் சுதந்திரக் களிப்பில் தங்களை மறந்து நடத்திய குதூகலக் களியாட்டங்களைக் கண்ட மமதையில் செய்ன் நதியின் சிற்றலைகள் என்னைப் பார்த்துச் சிரிக்கின்றன.

கோடை காலத்தின் இதமான குளிர்க்காற்றைச் சுவாசித்தவாறு, நாளையைப் பற்றிய நிஜங்களை இழந்து நான் அறையை நோக்கி நடந்து கொண்டிருக்கிறேன்.

“நம்பிக்கையாற்றுகள்”
ஐரோப்பிய தமிழ் எழுத்தாளர் ஒன்றியம்
5-9-1988

உதிரும் இலைகள்

- தா.பாலகணேசன்

வீட்டுக் கூரையில் நின்று சிகப்புக் கொண்டைச் சேவல் கொக் கரக் கோ!, கொக் கரக் கோ!, என்று கூவியது. காகங்கள் "கா...கா" என்று கரைய, வேலிப் பொட்டுக்களால் நுழைந்து, பால் கொண்டு வந்த கலா கதவைத் தட்ட "எட மோனே இவ்வளவு நேரமா தூங்கி வழியிறியே! என்று சத்தம் வைத்தார் அவனது தாத்தா.

"டொக் டொக்" என்று மரங்கொத்தி மரம் கொத்துகிறது மாதிரி அவனுக்கு தூக்கத்தில் பாட்டி பாக்கு உரலில் வெற்றிலை பாக்கு இடிக்கின்ற சத்தம் கேட்டது. அவனின் அக்காவின் மகன் முன் விறாந்தையால் ஊர்ந்து கா!பூ! என்று மழலைச் சொல் தெறித்தபடி அவனின் மாப்பில் ஏறி, தனது சிறு கையால் அவனின் மூக்கைக் கிள்ளியும் அவன் அசையாது கிடந்தான். அவனின் மாப்பிலும் முதுகுக்குக் கீழும் ஈரம் பட்டு திடுக்கிட்டான் கண்ணன். அவன் படுத்திருந்த பனை ஓலை பாய்க்குக் கீழே சலம் வடிந்து சீமெந்து நிலத்தில் தேங்கி நின்றது. அவனின் மருமகப் பிள்ளை கால்களை அகல விரித்தபடி இருந்து கொண்டு தனது சிறு கையால் தட்டினான். தட்டும் போது பறக்கும் துமியைக் கண்டு குதூகலித்து மேலும் விரைவாகத் தட்டினான்.

"ஏனை ஆச்சி இஞ்ச பாரனை உவனை" எண்டு தூக்கத்தில் புசத்தினான் "டேய் பேராண்டி என்னடா செஞ்ச வச்சிருக்கிற மாமாவுக்கு" என்று செல்லமாய் அதட்டிய படி அவனை வாரியணைத்து இடுப்பில் கொண்டு போனாள் ஆச்சி. இந்த கனவுகளோட தூங்கிக் கொண்டிருந்தவனை அலாம் "கீங் கீங் கீங்...." என்று அலறி அவனை எழுப்பியது. அம்புலன்ஸ் வண்டி நோயாளிகளை ஆஸ்பத்திரிக்கு எடுத்துச் சென்று கொண்டிருக்கும் போது போட்டுக் கொண்டு போற சத்தம் மாதிரி.

றுாழுக்குள் மங்கிய வெளிச்சம் பரவத் தொடங்கியது. காவா பூச்சிகள் சுவரின் துளைக்குள் போய் ஒளிந்து கொள்வதும், வெளியில் வருவதுமாய் இருந்தன. அவை படை படையாக அவனது சிறிய றுாமை

ஆக்கிரமித்திருந்தன. அடிக்கிற மருந்துகளை எல்லாம் அவை பொருட்படுத்தவே இல்லை. கண்ணன் வேலைக்குப் போயிட்டானா என்று எட்டிப் பார்க்க வந்த மாதிரி சுவர் வெடிப்புகளுக்குள் இருந்து தலையை நீட்டின.

தெருவோரமாக அவனது றூம் இருந்தது. சன்னல் ஊடாக பலத்த இரைச்சல் சத்தம் கேட்டது. றூமுக்கு வெளியில் தொழுவத்தில் மாடுகளின் குழம்புச் சத்தம் போல சப்பாத்துக் காலடி ஓசைகள் கேட்டுக் கொண்டே இருந்தன. வாகனங்கள் போட்டி போட்டுக் கொண்டு ஓடிக்கொண்டிருந்தன. கண்ணன் நாட்டிலிருந்து வந்ததிலிருந்து ரெஸ்ரோரண்ட் ஒன்றில் வேலை செய்யத் தொடங்கியிருந்தான்.

குளிர் அவனது உடலைக் கொல்லித் தழுவியது. அவனது பற்கள் கிடுகிடுத்தன. அவனது காதுகள் சிவந்து ஏரிவு கண்டது. எங்கட தாத்தா குளிருக்கு உதறுகிற மாதிரித்தான். நெருப்புக்குள் காலை வைத்தவன் மாதிரி ஒருவர் துள்ளித் துள்ளி ஓடினார். "டிஸ்கோ" அபிநயங்கள் போட்டுக்கொண்டு ஒருவர் ஓடுவதும், நடப்பதுமாகப் போனார் காலில் சுடுதண்ணி ஊற்றுப் பட்டவன் போல ஒருத்தி ஓடிப் போனாள்.

கைகால் நகங்கள் குத்துகின்ற வலியின் அவஸ்தையால் துடித்தார்கள்.

குளிர் காற்று பலமாக வீச மரங்களில் இருந்து தங்க நிறத்தை ஒத்த இலைகள் உதிர்ந்து கொண்டிருந்தன. சூரியன் பனிப் புகார்களை விலக்கிக் கொண்டு வர சிரமப்பட்டான்.

அவன் வேலை செய்யும் ரெஸ்ரோரண்டுக்கு முன்னால் கரும் பலகையில் "இன்றைய ஸ்பெஷல்" எவை எவை என எழுதி விலையும் போடப் பட்டிருந்தது. விளம்பரப் பலகைக்குள்ள சிவப்பு நிறமான விளக்கு மின்னியது. அவன் விளம்பர பலகையை உற்றுப் பார்த்தபடி உயரமான கண்ணாடிக் கதவை தள்ளித் திறந்தான். உள்ளே ஒலித்த ஆங்கில பாடலுக்கு வெளியில் போய்க்கொண்டிருந்த சுற்றுலாப் பயணி தலையை ஆட்டிக் கொண்டுபோனான்.

கண்ணன் கோப்பைகளைக் கழுவித் துடைத்து அடுக்கிக் கொண்டிருந்தான். பெரிய அண்டாக்களோடு அவனுக்கு சண்டை முடிந்திருந்தது. சிறைக் கம்பிகள் மாதிரி கிறில் "இதுல பச்சை இறச்சியைப் போட்டுச் சுடுவார்கள். கிறிலக் கழற்றி இரும்புப் பிறஷ் போட்டுத் தேய்த்தான். கொழுப்புப் படிவுகள் இலகுவில் போகாது திமிர் பிடிச்சவனப் போல. தேய் தேயெண்டு தேச்சான் முடியேல்ல. ரீ வியில் பார்த்த விளம்பரம் கண்ணுக்கு பட்டென்று மின்னியது. யவல் எடுத்து வந்து ஊற்றி விளக்கினான். சிறைக் கம்பிகள் போன்ற கிறிலைத் தொட்டியில் நிறுத்தி வைத்து மருந்துகள் போட்டு தேய்த்தான்.

கை நகங்கள் காயப்பட்டன. மருந்துகள் கையின் தோல்களை எரிவு காண வைத்தது.

கொழுப்புப் போனபாடில்லை களைத்துப் போனான். தப்பி ஓட வேண்டும் போல இருந்தது. கிறீலில் சில இடங்களில் ஊத்தை இருந்தது கண்டு குலினியருக்கு மூக்கு கோணி இழுத்தது.

"கண்ணன் கிறில் வடிவாக் கழுவேல்ல கொண்டு போய் மருந்துகளை ஊத்தி ஊறவிடும்" என்று சொன்னான். கண்ணன் மீண்டும் போய் கழுவினான். "சவப்பா" என்றார் குசினியர். கண்ணன் ஒன்றும் பேசாது இரும்புக் கிறீலை அடுப்புகளில் வைத்துப் பொருத்தினான். "கண்ணன்" என்று குசினியர் மீண்டும் அழைத்தார். கோப்பை கழுவும் தொட்டி அடியில் நின்றபடியே திரும்பிப் பார்த்து "குவா?" என்று கேட்டான்.

"உருளைக் கிழங்கு ஒரு சாக்கு சீவி வைய்யும்." என்று கட்டளை இட்டான் குசினியர்.

உருளைக் கிழங்கு எடுக்க புராணக் கதைகளில் வரும் நரகத்துக்குப் போற படிக்கட்டுகளால் இறங்கி போனான். உருளைக் கிழங்கு சீவி முடித்ததும் அவற்றை பிறித்தாக அடிக்கச் சொன்னான். அதை செய்து முடித்தான். ஒரு கிலோ அளவிலான கிழங்கை எடுத்தான். அவற்றை தவில் சேப்பில் சீவச் சொன்னான். அது ஏயிட் குசினியரின் வேலை கண்ணன் அலுத்துக் கொண்டான் அப்படி செய்து கொண்டிருக்கையில் "கண்ணன் என்ன நித்திரையோ?" என்று கேட்டான். "ஒரு பெட்டிக் கீரைய காம்பு நீக்கி கழுவி வைய்யும்" என்றார் குசினியர். அவன் சீவிய சில உருளைக்கிழங்கையும் தவில் சேப்பில் வரேல்ல என கோபமாகத் தூக்கி எறிந்தான்.

பசிக்கு என்ன கிடைச்சாலும் வாயில அள்ளிப் போட்டு வயிற்ற நிறப்ப எவ்வளவு கஸ்ரப்பட்டிருப்போம் என நினைத்தபடி கீரை காம்புகளை நீக்கி பழுத்த. அழுகிய இலைகளை "பூபல் வாளிக்குள்" போட்டான். பெரிய மீன்கள் செதில் அடித்துக் கழுவுவதற்கு தயாராக வந்திருந்தன. "கசக்கிப் பிழியிற தெண்டே நிக்கிறாங்கள்." "என கலங்கினான்.

கண்ணன் ஒரு புலோஞ்சர். ஆனால் அவையெல்லாம் "ஏயிட்: குசினியருடைய வேலைகள். ஏயிட் குசினியர் லீவில் போனதால் ஒரு மூணு நாளைக்கு என்று சொல்லி. இப்ப மூணு வாரமாகிறது ஒரு கதையுமில்ல. ஆனா பத்திரோன் இடையில் ஒருநாள் கண்ணனைப் பார்த்து "நாங்கள் ஒரே குடும்பத்தவர்கள்" என்று சொன்னார். பத்திரோன் அவனோட சேர்ந்து ஒரு போட்டோவும் எடுத்திருந்தான்.

இதால கண்ணனுக்கு முகத்த முறிக்கவும் மனமில்ல முகத்துக்கு அஞ்சி வேசையாடவும் மனமில்ல. கோபமா இருந்தான்.

கீரையை கழுவி வைத்துவிட்டு விரைவாகத் தனது வேலைத் தளத்துக்கு போனான்.

கோப்பைகளோடு கோப்பைகள் உரசின. கறண்டிகள் ஒன்றுடன் ஒன்று மோதி ஒருவித நாதம் எழுந்தது.

சில கண்ணாடிக் கோப்பைகள் கையில் வேகம் குறைந்தபோது விழுந்து உடைந்தன.

கோப்பை உடைந்தது பத்திரோனுக்கு சந்தோசம். வியாபாரம் நடக்குமாம் பெருவிரலை உசத்தி காட்டி "Bonne Heure" நல்லம் என்றான்.

"இவங்களுக்கு பரிசுக்க கார் ஓடுகிற மாதிரி வேலை செய்தா பிடிக்காது. சிக்னல்லைட் இல்லாத ஓட்டோ ரோட்டில் ஓடுகிறமாதிரி வேலை செய்தாத் தான் பிடிக்கும். அதுக்குக் குடிச்ச தாய்ப் பால் இந்த குளிரல கொஞ்ச நாளுக்குத் தானே நின்று பிடிக்கும்." என மனத்துக்குள் சொல்லிக் கொண்டான்.

ரெஸ்ரோறண்டுக்குள் ஒரே குதூகலச் சிரிப்பாகவே இருந்தது. கொஞ்சல் களும், நளினங்களும் நையாண்டிப் பேச்சுக்களும் பகிட்யும். சிரிப்புமாய் சந்தோசத்தில புரண்டார்கள். குடிக்கிறவன், சாப்பிடுறவன், கொடுக்கிறவன், வாறவன், போறவன். நிறையப் பேர்கள்.

பலவிதமான பூக்களின் வாசனை இவையெல்லாம் சேர்ந்து முகர்ந்து தலையிடியில திரிஞ்சான். இப்ப பழகிப் போயிற்று குசினியர் அப்படியே எல்லாம் விட்டிற்று. இரண்டரை மணிபோல புறப்பட்டான். உறுமிக் கொண்டு போனது அவன் கார்.

கண்ணன் குசினியெல்லாம் கூட்டினான். குப்பைகளை அள்ளி கொட்டினான். நீரூற்றி குசினியைக் கழுவினான். பகல் பூசை முடிந்து, இரவு பூசைக்கு ஆயத்தமாகிற முருகன் கோயில் மாதிரி. வருடம் பூராமே இப்படித்தான்.

நாலு மணி அளவில் தனது றுமை நோக்கிப் போனான். வீட்டிலிருந்து கடிதம் ஏதும் வந்ததா என தபால் பெட்டியை திறந்து பார்த்தான் கண்ணன். துளிச் சிதறல், மண் படிவுகள் படிந்த கடிதம். பதுங்கு குழிக்குள்ள எங்கோயிருந்து எழுதின கடிதம் அது. அவன் கடிதத்தை பிரித்துப் படித்தான். அட குட்டி மருமகனும், மாமா என்று விழித்து ஒரு வரி எழுதி இருக்கிறான்.

அவனது உள்ளம் குதூகலித்தது. ஒரு கணம் பெரிய மனக் குமுறல் சமுத்திரம் எழுவது போல எழுந்து அவனுக்குள் மோதியது.

இரவு வேலைக்குக் கிளம்பத் தயாரானான். ஆறு மணியாயிற்று. ஊரிலையெண்டா வயல் வெளிகளில் கொக்குகளும் குருவிகளும் திக்குத் திக்காய் பறந்து சிறு காடுகளிலும், குளத்தம்கட்டுகளை அண்டி நிக்கிற செடிகளிலையும் தங்கிக் கொள்ளும். வயல் வேலைகள் முடிஞ்ச அந்த மண்ணை நம்பியே வாழும் விவசாயிகளும் வீடுகள் நோக்கி போய்க் கொண்டிருப்பார்கள்.

மாலை தெருவோரத்தில மரங்களுக்குள் ஒழித்துக்கொண்டும் பதுங்கு குழிளுக்குள்ள படுத்துக் கொண்டும், தெருக்களில் தம்பி அவங்கள் புலியாகவும் ஆமியாகவும் மாறி மாறி விளையாடிக் கொண்டிருப்பார்கள். அவன் ரெஸ்ரோறண்டை நோக்கி நடந்து கொண்டிருந்தான். பொழுது இன்னும் சாயவில்லை மாடிக் கட்டிடங்களில் சில சன்னல்கள் திரை இட்டன. சூரிய ஒளிக் குழந்தைகள் உயரிய கண்ணாடி மாடங்களில் தொற்றி விளையாடின. அம்பு போல எலும்புகளை உரசி குளிர் காற்றுச் சென்றது. மரங்கள் பசுமை இழந்து கொண்டே போயின.

ரெஸ்ரோறன்றில் பொலித்தீன் சாக்குகளில் கட்டி இருந்த குப்பைகளைத் தூக்கி வெளியில் வைத்தான். அப்படி அவன் தூக்கும் போது இடுப்புக்குள் "சுருக்" என்றது. "அவன் பாட்டி சொல்லிக் கொண்டிருப்பாளே "சதுரக்குத்து, வட்டக்குத்து" என்று, இவனிடம் தான் கேட்பாள் "அட மோனே! இஞ்சியக் கிஞ்சியத் தட்டி வென்னியக் கின்னியக் வச்சத் தாவன்" எண்டா நிண்டாத்தானே. இப்ப நினைச்ச வருந்தினான். தனக்கும் வட்டக் குத்தும் சதுரக் குத்தும் எண்டு ஆச்சியின்ற வருத்தம் தானோ. அவனுக்குக் கால்கள் உளைச்சல் கண்டது. கஸ்டமான வேலையாலையோ என்னவோ? கரும்பனை ஆட்டம் இருந்தவன். வேலைக்கு வந்து சேர்ந்திருந்த காலங்களில் எங்கட ஊரில் நல்லெண்ணெய்ப் போத்தலில் ஓட்டியிருக்கிற சாண்டோவைப் போல தூக்கினான்

இதப் பார்த்த மறு நாளே அவனுக்கு அங்கு தொடர்ச்சியான வேலை குடுத்தவன் பத்திரோன். இப்ப ஒரு களை வந்து இரண்டு வருடங்கள். என்ன வேலைக்களை இல்லை. என்ன களை எண்டு தான் தெரியேல்ல. எதையோ இழந்து கொண்டு போவது உணர்ந்தான். அட இதுக்க வேற சிகரட்டப் பத்த வைக்கிறானே. இழுத்து இழுத்துவிட்டு சுகம் காண்கிறானே. எங்க போய் முடியப்போகுது.

"இத விட்டுத் தொலையடா" எண்டு அவனோட வேலை செய்கிற முத்து சொன்னான்.

அவன் 'அதுக்கு எப்பெண்டாலும் ஒரு நாளைக்கு சாகிறது தானே' எண்டு சொன்னான். முத்துக்கு எரிச்சலும் கோபமும் வர "அதுக்கு இஞ்சை யா?" எண்டு கேட்டான். அதுக்கு அவன் "தாவர சங்கமத்துள் எல்லாப் பிறப்பும் பிறந்திழைத்தேன்" என்று திருவாசகத்தைப் பாடினான்.

ஊர் ஆஸ்பத்திரி தண்ணி மருந்து மாதிரி சிவப்பு நிறத்தில் வயின் குடிச்ச வாறு நிக்கிறான் குசினியர். வெள்ளை தப்பிலி, வெள்ளைச் சேட்டு சாக்கு மாதிரித் துணியில. ஆனா ஆளின்ர மனசு வெளுப்பில்ல. தங்கம் மாதிரி துலங்கோணும் இந்த நெருப்புக்க நிற்கிற மாதிரி அதுதான் இல்லை.

"கன்னன்" கண்ணனைத் தான் கூப்பிட்டான் குசினியர்

பிறகும் "கன்னன்"

"உய்"

"கூப்பிட்டா வர வேணும்"

கண்ணன் கிட்டப் போனான்

"இந்த பிறிச் எல்லாம் ஐஸ் பிடிச்சிருக்கு அத உடச்சக் கழுவிவிடும்."

"ஏன் நீர் செய்யுமென்"

"மார்த்" நான் ஷெப்

"பரவாயில்லை செய்யும்"

"நான் சொன்னா நீர் செய்யமாட்டீரே"

"என்னால் எல்லாம் செய்ய முடியாது"

"நான் உன்னக் கவனிக்கிறன்" அடுப்பில் இருந்த தாச்சியை தூக்கி தொட்டி அடியில் எறிந்தபடி சொன்னான்.

திடீரென பழிவாங்கும் நோக்கில் வழக்கத்தை விட ஏராளமான தட்டு முட்டுச் சாமான்கள் கழுவுவதற்கு வந்து குவிந்தன. கண்ணன் ஒவ்வொன்றாக எடுத்துக் கழுவினான்.

சனமோ திருவிழாவுக்கு வாற மாதிரி வந்து சேர்ந்தது. கோப்பைகள் கறண்டிகளுக்கான கேள்வி அதிகரித்தது. கண்ணன் நிண்டு பிடித்தான்.

"தயவு செய்து குசினியருக்கு உதவி செய்" பத்திறோன் கண்ணனிடம் போய்ச் சொன்னான்.

கண்ணன் தன்னால் முடியாதெண்டு மறுத்தான்.

அட்டை ஒட்டினது மாதிரி நிண்டு கெஞ்சிக் கேட்டுக் கொண்டே இருந்தான். வேலை, சம்பளம் பற்றி பிறகு பேசுவோம் என்று மூன்றாவது தடவையாகவும் உறுதி அளித்தான் பத்திறோன்.

அவன் அப்படிக்கேட்டுக் கொண்டிருக்கையில் அவனுடைய அக்கா, தங்கச்சி, அவனுடைய ஆச்சி, அப்பு எல்லோரது வாழ்வும் கண் முன் நின்றன. அவை அவனைத் தடுத்தன. கண்ணன் தன்னுள் எழுந்த தன் மான உணர்வை அடமானமாக வைத்து விட்டு பல்லைக் கடித்துக் கொண்டு வேலையில் இறங்கினான். கொஞ்ச நாளைக்கென்று அவன் தனக்குள் பல தடவை சொல்லிக் கொண்டான். இன்று விம்மலும் சேர அப்படிச் சொல்லிக் கொண்டான். குசினியரோட சேர்ந்து உதவி செய்தான். ஆனால் அவன் பதினொரு மணி போல எல்லாத்தையும் அப்படியே இவன் தலையில் விட்டிற்றுப் போய் விட்டான். இரவுப் பூசை முடிஞ்சு கழுவித் துடைத்து அடுக்கி விட்டு. இரவு பன்னிரண்டு மணி போல ஊரில சாமக் கோழி கூவுற நேரம் கண்ணன் றுமை நோக்கிப் போனான்.

அவனது நண்பர்களும் எங்கையோ அடித்துக் கொடுத்து விட்டு அந்த சிறிய றூமில் கிழங்கு அடுக்கிது போல படுத்திருந்தார்கள். களைப்பும் துயரமும்... எல்லாவற்றுக்கும் மருந்தாக நினைத்துக் கொண்டு விஸ்க்கி குடித்தான். அதுவும் அவனை மெல்ல மெல்ல குடிக்கத் தொடங்கியது.

எழுந்து றூமின் சன்னலை திறந்து வைத்தான். காற்று ஊமையாய் இருந்தது. ஆள் அரவமற்றிருந்தது. வீதியில் மரங்கள் எல்லாம் இலை உதிர்த்தி வெறுமையாக நின்றதை பார்த்தான். அந்த மரங்கள் உதிர்த்திய தங்க நிறமான இலைகளின் வாசனை. அழகு. அது சூரிய ஒளியில் பட்டு ஜொலித்த ஜொலிப்பு. அது காற்றில் கலந்து ஒலித்து நாதம். எல்லாம் வெண் பனிக்குள் அகப்பட்டு அழிந்து கொண்டிருந்தன.

நாளைப் பொழுது பற்றிய ஏக்கம், கவலை, வேலை, அலுப்பு, சோர்வு, இத்தியாதி துன்பங்கள் அவனது இமைகளை மூட வைத்தன.

1992 எரிமலை

மூன்று நகரங்களின் கதை

- க.கலாமோகன்

அப்பா இறந்துவிட்டார் யாழ்ப்பாணத்தில். காலையில்தான் தந்தி வந்தது. பாஸ் எடுத்து கொழும்பில் வந்து நிற்கும் உறவினர்களுடன் நான் உடனடியாகப் பேசவேண்டும் என்பதை தெரிவிக்கும் சிறு குறிப்பு: Contact Immediately. தந்தி கிடைக்குமுன் எழுதத் தொடங்கிய சிறுகதையின் பக்கங்கள் சில மேசையின் மீது அலங்கோலமாகக் கிடக்கின்றன. சிகரெட் ஒன்றைப் பற்றவைத்துக்கொண்டு கீழேயிறங்கி சிகரெட் விற்பனை நிலையமொன்றில் நுழைந்து சில ரெலிகாட்களை (பொதுத் தொலைபேசி நிலையத்திலிருந்து பேசுவதற்காக உபயோகிக்கப்படும் காட்கள்) வாங்கிய பின், தொலைபேசிக் கூடமொன்றிற்குள் போய் கொழும்பிற்கு அடிக்கின்றேன்.

"சாப்பிடப் போய்விட்டார்கள். ஒரு மணித்தியாலம் கழித்து எடுங்கள். அவர்கள் வந்து விடுவார்கள்." என்று சொல்லப்பட்டது.

கூடத்தைவிட்டு வெளியே வந்தபோது அப்பாவின் மரணம் ஏன் எனது விழிகளிலிருந்து கண்ணீரைக் கொட்ட வைக்கவில்லை என ஒரு தடவை கேட்டுக் கொண்டேன். எனது கண்ணீர்க் கடல் வற்றிவிட்டதோ? ஒருவேளை அப்படியுமிருக்கலாம். பல இரவுகள் என்முன் படமாய் வந்து போயின. இந்த இரவுகளில் முகம் தெரியாத பலரிற்காக அழுதேன். இது அவர்கள் இறந்து விட்டார்கள் என்பதற்காக அல்ல. அவர்களது வாழ்வுகள் அநியாயமாகப் பறிக்கப்பட்டுவிட்டன என்பதற்காகவே எனது கடல் இவர்களுக்காக அழுததில் வற்றிப்போய்விட்டது. அப்பா இயேசுநாதர் போல் புத்துயிர் பெற்று வந்தால் என்னிடம் ஏன் தனக்காக அழவில்லை என்று கேட்டுச் சுயவிமர்சனம் செய் என என்னை நிந்திப்பாரா? அவர் அப்படிப்பட்டவரல்ல என எனக்குள் ஒரு தடவை சொல்லிக் கொள்கிறேன்.

நான் இப்போது பாரிஸில் அகதியாக, பாதி உறவினர் கொழும்பிலும், மீதி யாழ்ப்பாணத்திலும். அருகே இருந்த bar ஒன்றிற்குள் புகுந்து ஒரு டெமி (பியர்) அடித்துவிட்டு மீண்டும் தொலைபேசிக் கூடத்திற்குள் புகுந்து கொழும்புக்கு அடிக்கின்றேன்.

"ராமசுந்தரம் வந்துவிட்டாரே?" இது நான்

"ஓம், ஓம் லைனிலை நில்லுங்கோ, நான் அவரை கூப்பிட்டு விடுகிறேன்"

சில கணங்கள் காத்திருப்பை வெட்டும் வகையில், மறு முனையில் பெரியமாமாவின் குரல்.

"நீ ஏன் உடனை ரெலிபோன் எடுக்கேல்லை. நான் இங்கை வந்து ஒருகிழமையாகுது"

"மாமா, உங்கடை தந்தி பிந்திதான் கிடைச்சது. விஷயத்தை சொல்லுங்கோ, அப்பா என்னெண்டு செத்தவர்"

"அவருக்கு வருத்தமொண்டிமில்லை, சாப்பிட்டிட்டு விறாந்தைக்கு வந்தவர் திடீரெண்டு விழுந்தார். அப்படியே செத்துப்போட்டார். செத்த வீட்டாலை எங்களுக்கு கனக்கச் செலவு உடனை கொழும்புக்கு காசை அனுப்பிவை. நான் அதை அங்கை கொண்டு போய்க் கொடுக்கிறேன். மாமி உன்னோடை கதைக்கப் போறாவாம். அவவிட்டைக் குடுக்கிறேன் கதை" ரெலிகாட் யூனிட்டுகள் முடிவுக்கு வந்ததால், அதனை இழுத்துவிட்டு இன்னொரு காட்டை நுழைக்கின்றேன். ஏற்கனவே நான்கு காட்டுகள் தின்னப்பட்டு விட்டன.

"மாமி"

"தங்கச்சியை எப்ப உங்கை எடுக்கப் போறீர்?"

"எடுக்கத்தான் வேணும் ஆனா....."

"ஆனா வெண்டா....."

"என்னிட்டை இப்ப காசில்லை. வேலையிலைருந்தும் நிப்பாட்டிப் போட்டாங்கள்...."

"நீர் இப்படி எவ்வளவு நாளைக்குத்தான் சொல்லிக் கொண்டிருக்கப் போகிறீர் எப்பிடையும் அவவை உங்கை எடும். தம்பியும் (அவவின் மகன்) உங்கைதான் இருக்கிறான். அவன் உங்கை வந்து ஒரு வருஷம்தான். நாங்கள் எங்கடை கடன் எல்லாத்தையும் தீர்த்திட்டம். நாளைக்கு அவன் இங்கை 30 (முப்பது ஆயிரம் பிராங்) அனுப்பிறான். நீர் அவனிட்டைக் குடுத்தீரெண்டா அவன் தான் குடுத்தனுப்பிற கடையிலை குடுத்து அனுப்பி வைப்பான். உம்மடை தங்கச்சியின்ரை ஆளும் அங்கை தான் இருக்கு அவரோட கதைச்சு எப்படியும் அவவை அங்கை எடுக்கிற வழியைக் கெதியாப்பாரும். மாமா உம்மோடை கதைக்கப் போறாராம். கதையும்" நிஸீவர் மாமாவின் கரங்களுக்

குச் செல்லும் சத்தம், தொலைவாகவிருந்த போதும் தெளிவாகவே எனது காதில் விழுகிறது.

"காசை உடனை அனுப்பிவை"

"ஓம்"

'அவ்வை உடனை அங்கை எடு"

"ஓம்"

"நாளைக்கு எனக்கு ரெலிபோன் எடு!"

"ஓம்"

தொடர்பு துண்டிக்கப்பட்டுவிட்டது. ஏதோ பிராங் மெத்தையில் சயனம் செய்பவனைப்போல அனைத்துக்கும் "ஓம்" போட்டு விட்டேன். இந்த "ஓம்கள் எல்லாம் உண்மையா எனக் கேட்டபடி றாம் கதவினை அண்மித்தபோது எனக்கு முன்னே மரணம் வந்தது.

மரணம், முன்பெல்லாம் மரணங்கள் என வரும்போது சோகம் வாழும் படும். போர் பேசிய சமாதானமும், சமாதானம் பேசிய போரும் எனது உணர்வுகளுக்கு இருந்த உரிமைகளைக்கூட பறித்து எங்களையும் வேறு வாழும் பிணங்களாக்கிவிட்டதே. வாழ்விற்காக, மரணிக்காதவர்களையும் கொல்லும் வித்தையைக் கற்றுக்கொண்டிருக்கும் இன்னொரு உலகில் நாம். காசு, காசு, காசு, என்ற ஓலம் தான் மரண ஓலங்களையும் முந்தித் தலையை நீட்டுகிறது.

"ஓம்" போட்டவன் நான் தலைக்குமேலே வெள்ளம்போய்விட்டது. இனிச் சாண்போனால் என்ன முழம் போனால் என்ன என்ற திடகாத்திரத்தோடு கதவைத் திறந்தால் காலை வங்கியிலிருந்து வந்து என்னால் உடைக்கப் படாதிருந்த கடிதம் தனது அச்சுறுத்தும் விழிகளைக் காட்டுகின்றது. எனது கணக்கிலிருந்த 300 பிராங்குகளையும் தின்று அதற்கு மேலும் தின்று விட்டேனாம். வேலையில்லாது இருக்கும் ஒருவர் இப்படி நடந்து கொள்வது வங்கிச் சட்டத்திற்கு முரணானதாம். எவ்வளவு விரைவில் நான் வங்கியின் பணிப்பாளரைச் சந்திக்க முடியுமோ அது நல்லதாம். இல்லையேல் "நீதிமன்ற நடவடிக்கை எடுக்கப்படும்" என்ற மிகவும் நாகரீகமான குறிப்பு. முழுமும் போனால் என்ன என்ற திடகாத்திரம் இருந்ததால் கடிதத்தைக் கிழித்து ஜன்னல் வழியாக எறிகின்றேன்.

இன்றிரவு நான் தூங்க வேண்டும். ஆனால் எப்படி? அதுவும் இவ்வளவு

சுமைகளையும் தாங்கியபடி. எனது றூமிற்கு அருகிலுள்ள றூமில் இருப்பவன் ஒரு போர்த்துக்கல் தொழிலாளி. அவனிற்கு பிரெஞ்சு துண்டாகவே தெரியாது. ஆனால் ஒரு பிரெஞ்சுக்காரிக்கு மூன்று பிள்ளைகளைக் கொடுத்துவிட்டான். இதற்கெல்லாம் பாஷை இடையூறாக இருக்கவில்லை. முடிவில் பிரெஞ்சுக் காரி அவனைத் துரத்திவிட்டான். அவன் தனிக்கட்டை. தனக்குப் பிறகு மூன்று பிள்ளைகளையும் பார்த்து நான்கு வருடங்கள், என்னைக் கொண்டுதான் பிள்ளைகளுக்குக் கடிதம் எழுதுவான். பதிகல்கள் வரா. அவனோ, எனக்கூடாக சளைக்காமல் அவளுக்கும், பிள்ளைகளிற்கும் எழுதிக் கொண்டிருப்பான்.

காலை 4 மணிக்கு வேலைக்குப் போகுமுன் ஒரு பியர். மாலை 5 மணிக்குத் திரும்பி வந்தவுடன் வைனில் தொடங்கி விடுவான். எனது சுமையைக் குறைக்க ஏதாவது குடிக்க வேண்டும் போலிருந்தது. அவனிடம் ஏதாவது இருக்கும் என்ற நம்பிக்கையுடன் போய்க் கதவைத் தட்டுகின்றேன். திறந்தவனின் கையில் போத்தல். அதனைக் கண்டவுடன் எனது சுமையில் அரைவாசி உடனடியாகவே இறங்கியது.

"உது புதுசா வந்த வைன். திறம், குடி." கேட்காமலேயே, குறிப்புணர்ந்து உபசரித்தான். நான் மறுக்கவில்லை உபசரிப்பைத் தேடித்தானே நான் அங்குபோயிருந்தேன்.

"வடிவாக் குடி. இன்னும் மூன்று போத்தல் இருக்கு"

இருவரும் எமது சுமைகளை இறக்கி இன்னோர் உலகை வாழ வெளிக் கிட்டோம். ஏற்கனவே பொரித்து ஆறிப்போன சார்டின் மீன்களைச் சூடாக்கி என் முன் டேஸ்ட்டுக்காக வைத்தான்.

அப்பா மீண்டும் என் நினைவில் முன் வந்தார். தந்தியோடு வந்த கடிதங்கள் பொக்கற்றுக்குள் இருந்ததால் தைரியமாக அவைகளை எடுத்து உடைத்தேன். "நீ ஒண்டுக்கும் யோசிக்காதே. நாங்கள் இப்படியொண்டு நடக்குமெண்டு கனவிலை கூட நினைக்கேல்லை மனதை திடமாக வைத்திரு" இந்தச் செய்திகள் எனக்கு ஒத்ததத்தைத் தந்த வேளையில் கடிதங்களில் வாழும் யதார்த்தமும், தொலைபேசிக்கூடாக வாழப்படும் யதார்த்தங்களும் ஒன்றா என ஒரு தடவை கேட்டுக்கொள்கின்றேன்.

இரண்டு பக்கங்களிலும் போலித்தனம் இல்லை. ஒரு வேளை அது என்னிடம்தான் உள்ளதோ? எது போலி? எது எதார்த்தம்? நான் வாழும் விதம் கூட யதார்த்தம்தான். என்னிடம் காசு இல்லை. காசு இருப்பது சிலரின் யதார்த்தமாக இருக்கும் போது என்னுடையதோ அதற்காகத் தவிண்டை யடிப்பது. இன்று ஒருமையில் பேசும் பலர் நாளை என் நிலைக்குத் தள்ளப்படும்

போது "பாரும், எம்மடை பாடு இப்படியிருக்கு" என்று பன்மையில் பேசுவார்கள். எது ஒருமை எது பன்மை என்பதை விளக்கிக் கொண்டதுதான் எனது இருதலைக்கொள்ளி எறும்பு நிலைக்குக் காரணம் என நான் ஒரு போதுமே சொல்லமாட்டேன். எனது ஒருமை பன்மைகளிற்கு எதிராகக் கிளர்ச்சி செய்து கொண்டிருக்கும் ஒன்று. ஒருமைகள் பன்மைகளாகி, பன்மைகள் பன்மைகளாகாமல், இன்னொரு ஒருமையை வாழும் உலகில் நான்.

நான் மூன்று நகரங்களின் புத்திரன். எனது முதலாவது நகரம் யாழ்ப்பாணம். போர்த்துக்கல் நண்பனின் றுமைவிட்டு எனது றுமிற்கு வந்து கட்டிலில் களைப்புடன் விழும்போது இந்த முதலாவது நகரை நோக்கி எனது கால்கள் ஒரு தடவை ஓடுகின்றன.

தாழங்காய் பொறுக்கிய நாள்கள். ஊமைக்கடல் அடிக்கடி வற்றும். அதன் மீது கால் விரல்களால் கீறப்படும் ஓவியங்களைச் சூரியன் வந்து முத்தமிட்டுச் செல்வான். வளர்ந்தேன். வேலை கிடைத்து கொழும்பிற்கு, பால் எடுக்காமல் போனேன். கொழும்பு. இது எனது இரண்டாவது நகரம். மூன்று வருடங்களின் பின் அகதியாகி, முதலாவது நகரிற்கு. இரண்டு சூட்டேஸ் நிறையப் புத்தகங்களைச் சுமந்தபடி வந்தேன். வழியிலே என்னை மறித்த இளம் சிங்களச் சிப்பாய்கள் சூட்டேஸிற்குள் கிடந்த தமிழ்ப் புத்தகங்களைக் கண்டு "ஏன் நீ மஹாவம்சத்தை அவமதித்தாய்?" என விசாரணை ஏதும் செய்யவில்லை. முதலாவது நகரிற்கு வந்தபோது அங்கே நான் அகதி முகாமிலிருந்த விஷயம் தெரியாமல் செத்தவீடு வேறு கொண்டாடப்பட்டிருந்தது. நான் இறந்து உயிர்த்தேன். ஒரு வேளை, யேசுவைப்போல் நானும் மீள உயிர்த்தவனோ?" "பரமண்டலத்திலிருக்கும் பிதாவே எனது பாவங்களை அர்ச்சி" ஊரிலுள்ள அனைத்துக் கோவில்களிலும் என் பேரால் அர்ச்சனைகள், பூஜைகள் என்பன செய்யப்பட்டன. நான் மறுஜென்மம் பெற்றுவிட்டேன் என்பதற்காகத்தான்.

"நீ எங்களுக்கு உழைச்சுத்தர வேணாம். ஆனா கொழும்புக்கு மட்டும் திரும்பிப் போகாதே"

வீடு, இப்படி என்னிடம் கெஞ்சிக் கூத்தாடிய போது கொழும்பு வீதிகளில் வாங்களோடு நின்று குங்குமப் பொட்டிட்டவர்களையும் காதின துவாரங்களைக் கொண்டுநுத்தவர்களையும் தேடிய அப்பாவிச் சிங்களக் காதையர்கள் மத்தியிலிருந்து எனது உடலைப் பௌஷத்திரமாகக் காத்த குணசேனாவின் நினைவு வந்தது. அவனும் ஒரு அப்பாவிதான். அப்பாவிகள் வாங்களை தூக்க தூண்டுதலாக இருந்தது எது என்பதை என்னைப் போலவே புரிந்து கொண்டவன். யாழ்ப்பாணம் இங்கு எவ்வளவு நாள்கள் தான் வாழ்வது! இது மட்டுமென்ன நரகங்களே இல்லாத நகரா?.

வீட்டின் மன்றாட்டம், முடிவில் "வெளிநாடு போ!" என்று என்னைத் துரத்துவதில் வந்து நின்றபோது வியப்படைந்தேன். வெளிநாடு போவதா? எப்படி? நிறையக் காசு வேண்டுமே!

"போறதெண்டது சின்ன விஷயமே காசுக்கு எங்கை போறது?" இது நான்.

பதில் உடனடியாகக் கிடைக்கவில்லை. ஆனால் என்னை வெளிநாட்டிற்கு அனுப்பிவைத்து விட்டார்கள். நான் தப்பிவிட்டேன்.

உடல். எனது உடல். காசினால் காக்கப்பட்ட உடல். எனது உடல். கடல் கடந்து அகதியாகிவிட்ட உடல். மூன்றாவது நகரில் நான் இப்போது அகதி. முதலாவது நகரிலோ அகதிப் பெருமை கிட்டமால் எத்தனையோ உடல்கள் மண்ணிடை மண்ணாய்ப் புதைந்த வண்ணம். தப்புதல், கருத்துடனோ கட்சியுடனோ கடவுளுடனோ சம்பந்தப்பட்ட விஷயமல்ல. காசுடன் சம்பந்தப்பட்டது என்பதை மூன்றாவது நகரில் காலடி எடுத்து வைத்த முதல் நாளிலேயே புரிந்து கொண்டேன். எனது மூன்றாவது நகரம் பாரீஸ்.

நான் மூன்று நகரங்களிற்கிடையே சிக்கிக் கிடக்கும் ஒரு புத்திரன். யாழ்ப்பாண போஸ்ட் ஒபிஸ் முத்திரை குத்தப் பெற்று கடிதங்கள் வருவது நின்றுவிட்டது. கடிதங்கள் சுற்றி வளைந்து வரும். அதுவும் கொழும்பு முத்திரை குத்தப்பட்டு வரும் கடிதங்களில் இப்படியொரு குறிப்பு இருக்கும். "உடனடியாக இந்த நம்பருக்கு எடு" என்னிடமோ ரெலிகாட் வாங்கக்கூட காசில்லை. இப்படியெனில் எப்படித் தொலைபேசியிலாவது வாழ முடியும்?

போனவாரம் எனது பிரெஞ்சுக் சிநேகிதியைச் சந்தித்தபோது, தனது பிறந்த ரினத்திற்கு ஒரு புத்தகத்தில் சில கவிதை வரிகளை எழுதியாவது அன்பளிப்புச் செய்திருக்கலாமே என முகத்தைச் சுழித்தான். நான் அனைத்து நாடுகளுக்கும் அனைத்து மனிதர்கட்கும் அந்நியமான, என்னிலிருந்து என்னைப் பிரித் தெடுக்கத் தெரியாத ஒரு மனிதனாக. என்னைத் தமது வீடுகளிற்கு வாவென நண்பர்கள் எனப்படுவோர் அழைக்கும்போது "ஓம் வருகின்றேன்." என வாக்குறுதி கொடுத்துவிட்டுப் போகாது விடுகின்றேன். போனால்கூட எனது பொருளாதார நிலையை விளங்கிக்கொள்ளாமல்" அப்ப, உம்முடைய றுமுக்கு எப்ப வாறது..." எனக் கேட்டு விடுவார்களோ என்ற அச்சத்தினால்தான். எனக்கு வீடு இல்லை. நான் தூங்குமிடங்கள் எனது வீடுகளுமில்லை. வீடு என்பது அவசியமா என்ற விசாரணைக்குள் நான். சில வேளைகளில் இந்த மூன்று நகரங்களையும் தாண்டி வீடுகள் மனிதர்களும் இல்லாத நான்காவது நகரம் ஒன்று இருக்குமாயின் அங்கே போனால் என்ன என்று என்னிடம் கேட்டுக் கொள்வதுண்டு.

பெரியமாமா கேட்டுக்கொண்டபடி மறுநாள், நான் போன் பண்ணவில்லை. தூங்கி விழித்து, மீண்டும் சில தினங்கள் தூங்கி, விழித்து ஒரு காலையில் எழுந்து பாரிஸிலிருக்கும் எனது ஒன்றவிட்ட தம்பிக்கு போன் பண்ணுகின்றேன்.

"உங்கடை மாமா கொழும்பில வந்து நிற்கிறார். உங்களோடை பேச வேணுமாம். உடனடியாக எடுங்கோ!"

"எந்த மாமா?"

"வேலு மாமா"

இவர் பெரிய மாமாவோ, சிறிய மாமாவோ அல்ல, இன்னொரு மாமா. ஒன்றவிட்ட தம்பி தந்த இலக்கணத்தை எழுதிவிட்டு சொற்ப யூனிட்களுடன் எஞ்சிக்கிடந்த ரெலிக்காட்டின் துணையுடன் கொழும்பிற்கு அடிக்கிறேன். வேலு மாமா பேசுகின்றார்.

"மருமோன் உம்மடை பெரிய மாமா கொழும்பிலையிருந்து யாழ்ப்பாணத்திற்குப் போயிட்டார். நீர் திரும்பவும் போன் எடுக்கிற தெண்டு சொல்லீட்டு எடுக்காமல் விட்டிட்டீர்" எண்டு குறையாச் சொன்னவர்.

"ஓம் மாமா. நீங்கள் சொல்லிறது சரி. என்னிட்டைக் காசு வசதியில்லை. அதாவதான் கொழும்புக்கு திரும்பவும் அடிக்கேல்லை. இங்கையிருந்து கொழும்புக்கு அடிக்கிறதெண்டா சரியான செலவு"

"ஓம் மருமோன். எனக்கு விளங்குது. எங்களுக்கு இங்கை கஷ்டம் இருக்கிறதைப் போல உமக்கும் அங்கை கஷ்டம் இருக்கும் தானே. எதுக்கும் கொஞ்சக் காசெண்டாலும் அனுப்பி வையும். நான் யாழ்ப்பாணத்திற்குப் போய் விஷயத்தை வடிவா விளங்கப்படுத்திறன்"

"நீங்கள் எப்ப அங்கை திரும்புவியள்"

"5000 ரூபா குடுத்துப் பாஸ் எடுத்தனான். அடிக்கடி பாஸ் 'எடுத்துக் கொண்டு கொழும்புக்கு வர என்னிட்டை வசதியில்லை. இங்கை கொஞ்ச அலுவல்கள் இருக்கு. அதுகளை முடிச்சிட்டுப் போக இன்னும் ஏழெட்டு நாளாகும்."

மாமாவுடன் தொடர்ந்து பேசவேண்டும் போல எனக்கு ஆசையாக இருக்கின்றது. அதற்குள் ரெலிக்காட்டினுள் இருந்த கடைசி யூனிட் ஒரு கிசுக் போட்டுவிட்டுத் தனது இறுதி முச்சை விடுகின்றது. சோகத்துடன் றாம் திரும்புகின்றேன்.

பாரிஸ் முரசு - 29.04.1992

இதுவும் ஓர் இலையுதிர் காலம்

- பாரிஸ் பார்த்திபன்

அந்த இறுதி ஊர்வலம் நீண்டு கொண்டிருந்தது. அமைதியாகச் சென்ற முகங்களுடன் ஏன், எப்படி, யாருடையது என்பவற்றைப் புரியாது தன்னையறி யாமலேயே இவனும் அதனில் கலந்துவிட்டிருந்தான். மயானத்தை அடைந்த போது எல்லோரும் திகைத்து நின்றனர்.

அந்த மயானத்தில் திருமணமொன்று நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தது. மயானம் முழுவதுமே புகையினால் நிரம்பியிருந்தது.

தும்மலும் இருமலுமாகக் கண்விழித்தபோதுதான் கனவென்று புரிந்தது.

எதிரேயிருந்த கட்டிலின் மீது கந்தையா சிகரட்டுடன் ஆழ்ந்த சிந்தனையில் இருந்தான். அரியகுட்டி குளிக்கும் சத்தம் கேட்டது. அவன் இன்று வந்திறங்கப் போகும் மருமகனை அழைத்துவர ஆயத்தமாகிறான்.

இவன் இன்னும் சிறிது நேரத்தில் சந்தைக்குப் போய் ஒரு மூட்டை கிழங்கும் ஒரு சாக்கு வெங்காயமும் வாங்கி வரவேண்டும். அதன் பின் கடைக்குச் சென்று ஒரு மூட்டை அரிசி கொண்டு வரவேண்டும். இவை அனைத்தையும் மெத்ரோ ப்டிகளில் மேலும் கீழும் ஏறி இறங்கி நாலாம் மாடியில் இருக்கும் அரியகுட்டியின் அந்த வீட்டிற்குக் கொண்டுவந்து சேர்ப்பதற்குள் அரை உயிரே போய்விடும். இப்போது எழுந்தால் தான் அனைத்தையும் முடித்தபின் சமையல் தொடங்கலாம். ஆயினும் அந்தக் கனவும் நேற்று முடிந்த பிறந்தநாள் விழாவில் நடைபெற்ற அந்தச் சம்பவமும் மனதினை உறுத்திக் கொண்டிருந்தன.

கந்தையாவின் முகத்தில் விழிக்க மனமின்றிச் சுருண்டு படுத்தான். அத்தனைக்கும் ஏனையோருக்கு அந்தச் சம்பவம் பெரிதானதொன்றாக இருக்க வில்லை. பல பெண்கள் நின்றிருந்த வேளையில் 'கந்தையா அண்ணை....' என்று அழைத்ததால் வந்த வினை. அது கந்தையாவிற்கு அவமானமாகப் போயிற்று. போதையில் நின்றிருந்த கந்தையா அடித்த இரண்டு அடிகளில்

முகத்திலிருந்து இரத்தம் வழிந்தபோது தான் இவன் தவறு இவனுக்குப் புரிந்தது.

அது இவனது தவறுமல்ல. முதற் பெயருக்கும், பெயருக்கும் இடையே வரும் இந்நாட்டின் நாளாந்த சிக்கல். அரியகுட்டிக்கும் தங்கமணிக்கும் அது சந்தோசமாகத்தான் இருந்திருக்கும்.

கன்னத்தினைத் தடவிப் பார்த்தான். அப்போதும் வலித்தது. 'மணி ஒன்பதாச்சு. எல்லோரும் படுத்திருக்கிற மாதிரி நானும் ஒவ்வொரு நாளும் படுத்தெண்டால் எல்லாம் சரிவரும்" அரியகுட்டியின் மனைவி தங்கமணி அறை வாசலில் நின்று சத்தமிட்டாள்.

அவன் அவசரமாக எழுந்தபோது 'தம்பி நேற்றுக் கொஞ்சம் கூடிப் போச்சு. குறை நினைக்காதேயும். ஒரு அலுவல். போட்டு வாரும் கதைப்பம்" என்றான் கந்தையா.

ஒரு கிழமையில் கிடைக்கும் ஒருநாள் லீவில் மாலையிலும் ஓய்விருக்கப் போவதில்லையென்று புரிந்தது.

மெத்ரோ ஓடிக்கொண்டிருந்தபோது அந்தக் கனவு மீண்டும் நினைவுக்கு வந்தது. ஒருவனது தியாகத்தில் அல்லது அழிவில் மட்டுமே இன்னொருவனது வாழ்க்கை என்ற யதார்த்தமா? அல்லது ஒருவனை அழித்து அவன் அழிவில் தான் வாழும் வக்கிரமா? அன்றி ஏனையோர் அழிந்தாலும் தனது வாழ்வுதான் முக்கியமானதென்ற சுயநலமா? இவன் மீண்டும் மீண்டும் குழம்பினான். சந்தையில் இரண்டு மூட்டைகளையும் சுமக்க முடியாமல் நின்றபோது அந்த இளைஞன் வந்தான். அவனது பெயர் கூட ஞாபகம் வரவில்லை அவனும் அரியகுட்டியிடம் சீட்டுக் கட்டுவது தெரியும். அவனைப் பார்க்க எரிச்சலுண்டானது.

மைக்கேல் ஜக்சன் கச்சேரிகளில் மட்டும் தான் அதே போன்ற ஆடைகளை அணிகிறானோ தெரியவில்லை. ஆனால் அந்த இளைஞனின் ஆடைகள் எந்நாளும் அப்படியாகத்தான் இருப்பது வழக்கம். அந்த இளைஞன் கச்சேரி செய்வதை இவன் கண்டதேயில்லை. குளியலறையில் கூட கதவினைப் பூட்டிவிட்டு கத்திக் குளறிக் கச்சேரி செய்ய முடியாத தேசமிது. 'அண்ணை கஸ்டமாயிருக்கோ" என்று உரிமையுடன் ஒரு மூட்டையை வாங்கியவன் 'வாருங்கோ காரில் கொண்டுபோய் விடுகிறன்" என்றபோது இவனுக்கு அரியகுட்டியின் மகளின் ஞாபகம் வந்தது. அவளைத் தரிசிக்க இப்படிப் பலர் வந்து போனாலும் அவள் யாரையுமே ஏறெடுத்துப் பார்ப்பதில்லை. கண்ணுக்குக் குளிர்ச்சியாகப் பார்ப்பதற்கு ஜீன்ஸ் போட்ட பெண்கள் வேண்டுமென்றாலும், கல்யாணம் செய்வதற்கு சேலைகள் கட்டும்

பெண்களைத் தேடும் தேசமிது. இறக்குமதிக்கான வழிகளெல்லாம் தடைப்பட்டுப் போன நிலையில் இப்ப எங்காவது 'அட்வான்ஸ்' கொடுத்து வைத்துக் கடும்முயற்சி செய்தால்தான் கலியாணம் சாத்தியமாகும் நிலை.

அவனுக்கு மானசீகமாக நன்றி கூறியவன். வழியிலேயே ஒரு மூட்டை அரிசியும் வாங்கிவிடவேண்டும் என்று நினைத்துக் கொண்டான்.

வீட்டினுள் நுழைந்தபோது கொண்டுவந்த எந்தப் பொருள்களும் தங்கமணியின் கண்களுக்குத் தெரியவில்லை. இவனையும் கண்டு கொள்ள வில்லை. ஆனால் அந்த இளைஞனைக் கண்டதும் 'பொன்கவா" என்றான். சிறிது நேரத்தில், அவன் தேநீர் பருகிக் கொண்டிருந்தபோது, 'தம்பி பொறும். நானும் ஒருக்கா லாச்சப்பலுக்கு வரவேணும்" என்றவன் பதிலை எதிர்பாராது அறையினுள்ளே சென்று உடை மாற்றத் தொடங்கினான். இவனுக்கும் தேநீர் அருந்த வேண்டும் போல் தோன்றியது. சமையலறையினுள் சென்று கோழியை உரிக்கத் தொடங்கியவனுக்கு ஆத்திரம் ஆத்திரமாக வந்தது. இத்தனைக்கும் இவர்களின் வீட்டு வேலைக்காரன்ல்ல. கொத்தடிமையுமல்ல. எம்மவர்களின் அதி உயர்ந்த உத்தியோகமான ஒரு நேர வேலை செய்கிறான். காலையில் பிரெஞ்சுமொழி கற்கிறான். அரியகுட்டியின் உறவினனும் அல்ல. இரண்டு வருடங்களுக்கு முன்பு விமானநிலையத்தில் வந்து இறங்கியபோது, அவனை அழைத்துச் செல்வதற்காக வந்திருந்தபோது தான் அரியகுட்டியை முதன் முதலாகச் சந்தித்தான். பிரயாண ஏஜென்சியின் ஒழுங்குமுறை அது.

இவன் விலாசம் தேடுவதற்கு, விசா போடுவதற்கு, வழக்கு எழுதுவதற்கு என சகல முயற்சிகளையும் செலவுகளையும் தானாகவே பொறுப்பெடுத்துக் கொண்டவன் அரியகுட்டி. அரியகுட்டியின் அன்பில் அப்போது திக்கமுக்காடிப் போனவனுக்கு, கணக்குக் கொப்பியைப் பார்த்தபோது தான் நீள ஆழம் தெரிந்து, தனது விசாவைக் கொடுத்து வேலை எடுத்துக் கொடுத்தவனும் அரியகுட்டியே. இன்றுவரை சம்பளக் காசோலை அரியகுட்டியின் பெயரிலேயே வந்துகொண்டிருக்கிறது. அவனின் மூன்று அறைகளுள்ள இந்த வீட்டினது ஒரு அறையில் இவனும் மற்றைய அறைகளில் இருவருமாகப் பத்து அகதிகள். கந்தையாவின் வாசம் வரவேற்பறையில் போய்க் கொண்டிருக்கிறது. வீடு வாங்குவதற்காக அரியகுட்டி பெற்ற கடனில் மூன்றில் ஒன்று இவனுக்கும், மூன்றில் ஒன்று ஏனை இளைஞர்களின் சமறிக் கணக்கிலும் விழுந்து கொண்டிருக்கிறது. அரியகுட்டியினது குடும்பத்தின் பங்கினை அலக்கேசன் அனுப்பிவிடும். இன்னும் பதின்மூன்று வருடங்களில் தங்கமணிக்குச் செலவில்லாமலேயே இந்த வீடு சொந்தமாகி விடும். வீட்டின் பெறுமதியை இப்போதே கல்குலேற்றில் பத்தால் பெருக்கிப் பெருமை கொள்கிறான். பதின்மூன்று வருடங்களின் பின் எத்தனையால் பெருக்கவேண்டும். என்பது

எவருக்கும் தெரியப்போவதில்லை. தொலைபேசி, தொலைக்காட்சி முதல் மின்சாரம் வரை மூன்றாம் வாய்ப்பாடு அப்படியே சரியாக இருக்கிறது. சமறிக்காசு கூட்டிக் கழித்து அரியகுட்டி தரும் மிகுதிப் பணத்தில் மாதப் பயணச் சீட்டு வாங்கினால் ஊருக்கு அனுப்ப ஒரு ஆயிரம்தான் மிஞ்சும். கொமிசன் காசை அப்படி இப்படி என்று சமாளித்தாலும் கொடுத்த காசு சேர்ந்துவிட்டதா என்பதைக் கண்டறிய புக் பண்ணும் தொலைபேசியில் ஒரு ஐநூறு கடன் ஏறும். இவனது அறையில் இன்னொருவரைச் சேர்த்துக் கொள்ள இவன் முயன்றபோது அரியகுட்டி ஒருவாறு சமாளித்துவிட்டான்.

ஆனாலும் போதை ஏறிய நிலையில் அவன் சொல்லும் தத்துவம் 'கடைகண்ணி, வீடுவாசலுக்கு காட்காரரை வைச்சிருந்தால் கட்டியவழிக்கேலாது' என்பதுதான்.

'தம்பி லாச்சப்பலுக்கு ஒருக்கா ஓடிப்போட்டு வாறன். பிள்ளையன் சாப்பாட்டுக்கு வருவினம். காஸ் கவனம்." என இவனிடம் கூறியபடியே தங்கமணி கதவு சாத்தும் சத்தம் கேட்டது. குளிர்சாதனப் பெட்டியில் இருந்து கல்லாகிப்போன கோழியும் இவனுடன் பிடிவாதமாக நின்றது. தன்மீதே பரிதாபப்பட்டான். தங்கமணியை ஏற்றிச் சென்ற இளைஞனை நினைக்கவும் பரிதாபமாக இருந்தது. அரியகுட்டியை நினைத்தபோது இன்னும் பரிதாபமாகத் தோன்றியது.

அரியகுட்டி இந்த வீட்டை வாங்கியபோது, அக்கம்பக்கமும் முன்னுமாக மூன்று பிரெஞ்சுக் குடும்பங்கள் இருந்தன. இவர்கள் வீடு குடிபுகுந்து பால்காச்சி அந்த மூன்றுநாள் கொண்டாட்டங்களும் முடிந்தபின் மூன்று மாதங்களுக்குள், அந்த குடும்பங்கள் மூன்றும் கேட்ட விலைக்கு வீட்டை விற்றபின் குடியெழும்பின. ஆயினும் அதற்கிடையில் அந்த ஏஜென்சியைத் தேடிப்பிடித்து அந்த மூன்று வீட்டையும் தமிழர்களுக்கு வாங்கிக் கொடுத்ததில் அரியகுட்டிக்கு நல்ல கொமிசனும் மிதந்தது. வீடு குடிபுகுந்த கொண்டாட்டத்திலும் இருபதினாயிரம் விழுந்ததாகக் கேள்விப்பட்டிருந்தான்.

இந்த வீட்டிற்கு வந்தபின் தனக்கு நல்லகாலம் பிறந்துவிட்டதென அரியகுட்டி அடிக்கடி சொல்லிக் கொள்வதுண்டு. ஆனாலும் அவன் செய்யும் வேலையுடன் வீட்டு புறோக்கர், கல்யாணப் புறோக்கர், சீட்டு என எப்படி உழைத்தாலும் தங்கமணி அடிக்கடி லாச்சப்பலுக்கும் மார்க்கடே புவசோனியருக்கும் விஜயம் செய்வதால் சிக்கல். போதாத காலத்திற்கு கோல்டு கோல்ட் விளம்பரங்களும் தபால்பெட்டியினுள் வந்து விழுந்துவிடுகின்றன. எத்தனை முறை சின்னிகாவிற்கு முறைப்பாடு செய்தாலும் பேப்பர் போடுகிற எங்கட பொடியன் விடுவதாக இல்லை. கந்தையாவின் நிலை ஓரளவு நன்றாக

இருக்கிறது. அரியகுட்டி துரோணர் என்றால் கந்தையா விரலை இழக்காத ஏகலைவன். தனது சகோதரி தங்கமணியின் செல்வாக்கோடு அரியகுட்டியிடம் சண்டை பிடித்து ஒருவாறாகச் சீட்டை எடுத்தவன், அரியகுட்டியிடமே வட்டிக்குக் கொடுத்துவிட்டு வட்டிக் காசில் சாப்பிடுகிறான். மிகுதியில் சீட்டும் கட்டுகிறான். சம்பளத்தில் இரண்டாவது சீட்டும் அரியகுட்டியிடமே சென்று கொண்டிருக்கிறது.

சமையல் முடிந்த நேரம் பார்த்தே வாசல் மணியும் ஒலித்தது. உள்ளே வந்த கந்தையா நேராக சமையல் அறைக்கு வந்து உணவை எடுத்தான். 'தம்பி எனக்குச் சுகமில்லை. டொக்டரிட்டை போய்க் கதைக்க வேணும். பின்னேரம் வந்து கதைத்துவிடும்" என்றான். இவன் சரி என்றபோது அவன் முகம் உடல் அத்தனையும் கருமையடைந்திருந்தன.

அன்று மதியம் அரியகுட்டியும் மருமகனும் வந்திருந்தனர். வீடு கலகலப்பாக இருந்தது. அந்த அப்பாவி இளைஞனைப் பார்த்தபோது பலியாடு போல் தோன்றியது. மாலையில் கந்தையாவும் இவனும் மெத்ரோவில் பயணம் செய்து கொண்டிருந்தனர். என்றும்போல் கந்தையாவுடனான சம்பாசனையை இவன் தவிர்த்தாலும் அவன் விடுவதாக இல்லை. பத்திரிகைகள், புத்தகங்கள் எதுவுமே வாசிக்க முடியாதானாலும் கேள்விப்பட்டவை, சந்தியில் சந்தையில் காதில் விழுந்தவற்றைக் கொண்டு அரசியல் பேசத் தொடங்கினான். விடுதலைப் போராளிகளையும் அவர்கள் ஈட்டிய வெற்றிகளையும் புகழத் தொடங்கினான்.

கந்தையா கதைக்கும் போதெல்லாம் இவனுக்குக் குழப்பமாக இருக்கும். உண்மை சொல்லும் வேளைகளில் பொய்யாகத் தோன்றும். பொய் சொல்லும் போது உண்மையாகத் தெரியும்.

வந்த ஒருசில மாதங்களாக போராளிகளைத் திட்டித் தீர்த்துக் கொண்டிருந்தவனின் நிறம் திடீரென மாறியிருந்தது. இப்போது போராளிகளைப் புகழ் வதுடன் நாட்டுப் பற்றும் அதிகமாக இருக்கிறது.

மருத்துவரின் முன்னே தலைகுனிந்து இருந்தவன் தலைவலி என்றான். ஒரே வயிற்றுப் போக்கு என்றான். அவனை பரிசோதித்தவரிடம் ஒரு வார மெடிக்கல் சோடிபிக்கேட்டும் கேட்டுக் கொண்டபோது, அவர் சிறிது நேரம் யோசித்தபின் ஒரு கடிதம் கொடுத்து மருத்துவமனைக்குச் சென்று பரிசோதனை செய்யுமாறு கூறினார். வெளியே வந்த கந்தையா சிரித்தான். அந்தச் சிரிப்பில் ஆயிரமாயிரம் அர்த்தங்கள் தெரிந்தன. இவன் ஏன் என்று கேட்கவில்லை. கேட்டாலும் அவன் சொல்லப்போவதில்லை என்பதும் இவனுக்குத் தெரியும். அவனின் கண் வழியே நுழைந்து மூளையினுள் சென்று ஒவ்வொரு

கலங்களாகத் தேடினாலும் கண்டுபிடிக்கவும் முடியாது என்பதும் புரியும். அது தனக்குத் தேவையற்றதென இவன் நினைத்தான். ஆனால் கந்தையாவைப் பொறுத்தவரையில் அவனைத் தவிர உலகில் எல்லாருமே முட்டாள்கள் என்பது அவனது அபிப்பிராயம். தனது சம்பளத்தை கல்குலேற்றரில் பத்தால் பெருக்க வரும் தொகையோடு எங்கள் தேசத்தின் கல்விமான்களினது சம்பளத்தை ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும் வக்கிரபுத்தியும் உண்டு. கல்வி கற்பது பணத்திற்காகவே, அவர்களையும் கல்வியையும் விலைக்கு வாங்கலாம் என்று அடிக்கடி சொல்வான்.

வரும் வழியில் மெத்ரோ மாறுவதற்கு இறங்கி நடந்தபோது திடீரென 'தம்பி இதில கொஞ்ச நேரம் இருப்பம்' என்றவனின் முகத்தில் வியர்வை அரும்பியது. இவன் பயந்த போது 'அங்கை ரிக்கற் செக் பண்ணுறவங்கள் நிக்கிறாங்கள்' என்றான். அங்கும் இங்கும் பார்த்த போது இவன் கண்களுக்குத் தெரியவில்லை.

மாதம் தவறாமல் பயணச் சீட்டு வாங்கியும் கவனக் குறைவினால் ஒரு சில முறை இவன் பிடிபட்டதுண்டு. ஆனால் கந்தையாவைப் பொறுத்தவரை அவன் கண்களிலும் மணம் தெரியும். முக்கிலும் வியர்க்கும். காதுகளும் பார்க்கும். அபூர்வமான அட்டாவதானி. இந்தத் தேசத்திற்கு வந்த இரு வருடங்களில் பயணச் சீட்டு எடுக்காமலேயே பிடிபடாது பிரயாணம் செய்த பெருமை அவனுக்கே உரியதொன்று.

வீட்டிற்கு வந்த போது தங்கமணி அன்று புதிதாக வாங்கிய ஜீன்சும் சேட்டும் அணிந்து நின்றான். சேட்டுக்கு மேலாகத் தாலிக்கொடியும் சங்கிலியும் தொங்கி நின்றன. கைகளின் வெளிப்புறத்தில் மணிக்கூடும் எட்டுக் காப்புகளும் ஜொலித்தன. அவள் நாளைக்குப் பள்ளிக்குப் போகிறாள். எல்லாம் இந்த நசனாலிற்றயினால் வந்த வினை, பத்து வருடங்களாக. தெரிந்த பொன்சு, ஒவ்வாவுடன் பிரெஞ்சு மொழியையும் பிரான்சு தேசத்தையும் கரைத்துக் குடித்தவளுக்கு ஒரே ஆத்திரம். பிரெஞ்சு நசனாலிற்றிக்கு விண்ணப்பம் போடப் போனபோது அதுவும் அந்தக் கறுப்பி பிரெஞ்சு படி என்று சொல்லி விட்டாள். தங்கமணி நாளைக்குப் போய் ஆ.....பே.....சே..... படிக்கப் போவதற்கு ஒரு புதிய பையும் மூன்று அல்பங்களும் நான்கு ஐந்து வீடியோ கசற்றுகளும் ஆயத்தமாக இருந்தன. பள்ளிக்குப் போவதற்கு பையும் புத்தகம், கொப்பி, பென்சில் தேவைதான். ஆனால் கசற்றுகளும் அல்பங்களும் ஏன் என்பது இந்த மரமண்டைக்குப் புரியவில்லை.

புதிதாக வந்த மருமகனுக்கு எல்லாமே ஆச்சரியமாக இருந்தன. வருங்கால மனைவி அலட்சியமாக இருக்க, வரப்போகும் மாமியின்

அலங்காரம் அதிகமாக இருப்பதைக் கண்டான். வரப்போகும் மனைவியின் நிமிர்ந்த தலையும் அவளது பிரெஞ்சும் பயத்தினை உண்டாக்கின.

கந்தையா சமையறையினுள் நுழைந்தான். அவனைப் பொறுத்தவரை சுவர் இருந்தால் மட்டும் சித்திரம் வரைய முடியுமென்ற அசாத்திய நம்பிக்கை. எங்கு என்றில்லாமல் உணவைக் கண்டதும் மணந்ததும் அவன் நாவில் நீர் வழிந்து விடும். வீட்டிற்கு வரும்போது உணவு இல்லாவிடில் அவனுக்குக் கெட்ட கோபம் வரும். பிரெஞ்சுமொழி தெரியாவிடினும் அந்த மொழியில் உள்ள அத்தனை கெட்ட வார்த்தைகளும் அவனுக்கு அத்துபடி.

அரியகுட்டிக்கோ யோசனைகள் அதிகமாக இருந்தன. முடிந்து போன சீட்டுக்காசுகள் மூன்று பொடியன்களுக்கு கொடுத்து முடியவில்லை. மகளைக் காட்டி இதுவரை ஏமாற்றியாகிவிட்டது. அவளுக்குத் திருமணம் செய்து வைக்க வேண்டும். அவளைப் பற்றிப் பல கதைகள் லாச்சப்பலிலும் மாக்கடே புவசனியரிலும் உலாவ ஆரம்பித்தன. இனி, தங்கமணியும் பள்ளிக்குப் போகப் போகிறாள். மருமகனின் காதில் விழுமுன் எல்லாம் முடிக்க வேண்டும். மகள் சம்மதிக்கப்போவதில்லை. நெருங்கினால் பொலிசுக்கு அடித்துவிடுவாள்.

மருமகனுக்கு விசாவைப் போட்டு ஒப்றாவிற்கு விண்ணப்பம் அனுப்பிய கையோடு விசாரணையில்லாமல் கார்ட் வந்து தபால் பெட்டியுள் விழுந்தாலும் விழும். அப்படி விழுந்தால் மருமகனைப் பிடிக்க முடியாது. அது நடந்தாலும் நடக்கும். லக் உள்ள சாதி. நன்றி கெட்ட பரம்பரை. தங்கமணியின் அண்ணன் மகன் தான் அவன். மூடல் பெட்டிக்கை ஒரேயொரு சாறியை வைத்துக் கொண்டு பனை வடலிக்கை இருந்தவளைக் காதலித்துக் கலியாணம் முடித்து நாலாம் மாடியிலை அதுவும் பாரிசிலை கொண்டுவந்து விட இப்போது பெண் விடுதலை பற்றிக் கதைக்கிறாள். 'உன்னை விட்டட்டு இருந்தனெண்டால் எனக்குக் காசு கூட வரும்' என்று கூட மிரட்டுகிறாள். சீட்டு முடியக் கந்தையாவும் காசு கேட்பான். அடுத்த மகள் இருப்பதால் பொடியனைச் சமாளிக்கலாம் என்று நினைத்தான். அவனுக்குத் தலை வலித்தது. அடிக்கடி தலை வலிக்கும். அப்போதெல்லாம் தேவைப்படும் அந்தச் சர்வதேச நிவாரணியான சப்பட்டை எந்த நாளும் அவன் கோட்டுப் பையினுள் இருக்கும். அதனை வீட்டில் குடிக்க முடியாது. அந்த இராட்சசி விடுவதில்லை. மலசலகூடத்தினுள் சென்று மடக் மடக் என்று குடித்தவனின் முகத்தில் சிறிது தெளிவு இருந்தது.

கந்தையா வேலைக்குக் கிளம்பினான். சுகமில்லை என்று மெடிக்கல் எடுத்தவன் வேலைக்குப் போவதை ஆச்சரியமாகப் பார்த்தபோது அவன் அலட்சியமாகச் சிரித்தான்.

'மச்சான் கொஞ்சம் பொறு. விசாவைப் போட்டிட்டுத் தாலி கட்டுவமோ? தாலியைக் கட்டிப் போட்டு விசாவை போடுவமோ? என்று யோசிக்கிறம். நீ என்ன நினைக்கிறாய்?" என்றான் அரியகுட்டி. கந்தையாவுக்குக் கோபம் பொத்திக் கொண்டு வந்தது.

'இந்த அறுந்தவங்கள் சண்டையை நிப்பாட்டிப் போட்டு நிக்கிறார்கள். இந்த நேரம் பார்த்து விசா போடப் போறன் எண்ட சொல்கிறாய். நானே மெடிக்கல் எடுத்து வைச்சக் கொண்டு ஒப்றாவுக்கு போகாமல் விடப்போறன். உனக்கென்ன பைத்தியமா?" என்றான்.

இவனுக்கு அந்தக் கனவின் அர்த்தங்கள் அப்போது தான் புரிந்தன. எங்கள் எல்லோருக்கும் அகதிக் காட் கிடைப்பதானால் அங்க சண்டை நடந்தேயாக வேண்டும். விமானங்கள் குண்டு வீச முகாம்களில் இருந்து செல்கள் யாருடைய தலையிலாவது விழுந்தேயாகவேண்டும். அது ஒழுக்கத்தினைத் தந்து உருவாக்கின தந்தையாக இருக்கலாம். அன்பினைத் தந்து உயிருட்டிய அன்னையாக இருக்கட்டும் கல்வி தந்த ஆசானோ நாறிப் போகட்டும். கூடவே பிறந்த சகோதரர்களும் அயலவர்களும் தொலைந்து போகட்டும். வயிற்றில் கருவைச் சுமக்க வேண்டிய யாராவது ஒருத்தி தனது வயிற்றில் குண்டைக் கட்டிக் கொண்டு சிதறலாம். ஆனால் எங்களுக்குத் தேவையானது அகதிக் காட் இருதயமற்ற ஈனஇரக்கமற்ற காட்.

அந்த யூதக் கவிஞன் இவனது கண்களில் ஒருகணம் தோன்றி மறைந்தான். அவனது இறுதி நாட்களில் மன உறுத்தல் தாங்க முடியாது தற்கொலை செய்த அந்த அறிஞனின் மன உணர்வுகள் இவனுள்ளும் எழுந்தன. அவனை நோக்கி வீசப்பட்ட கேள்வி இவன் முன்னே விசுவரூபம் எடுத்து நின்றது.

நாங்கள் மூவரும் உண்ண உணவின்றி அந்தக் கொடுமையான சிறையிலிருந்தோம். சுவரைத் தோண்டியெடுத்த நீரை எனக்குத் தெரியாமல் உனது நண்பனுடன் பருகினாய். ஒரு துளியாவது எனக்குத் தராமல் பருக உங்களால் எப்படி முடிந்தது?

அதே கேள்வியுடன் பல கேள்விகள் இவனை நோக்கிப் பாய்ந்தன.

தண்ணீரைக் கூட கொடுக்காமலேயே விடலாம். ஆனால் ஏனையோரின் அழிவில் நான் மட்டும் வாழ வேண்டும் என்ற எண்ணம் எப்படி எனக்குள் உண்டானது? எனது கல்வி எங்கே போயிற்று? கல்வி இல்லாவிடினும் மனிதப் பண்பு எங்கே எப்படித் தொலைந்து போயிற்று?

இவையெல்லாவற்றுக்கும் இவன் எப்போது மறுமொழி கூறப் போகிறான்.

மரணத்தின் முன்பா அல்லது பின்பா?

மறுநாள் இவன் வேலைக்குப் போகவில்லை. போகவும் முடியவில்லை. நாட்கள் நகர்ந்தன. மாதங்கள் போயின.

நாட்டில் மீண்டும் போர் தொடங்கியிருந்தது. அரியகுட்டிக்கு ஒரே யோசனையாக இருந்தது. ஆனால் கந்தையாவிற்கோ தலைகால் புரியாத ஆனந்தம்.

அன்று காலை வேலைக்குப் போன கந்தையா, பத்து மணியளவில் வந்தவன் 'அக்கா திறப்பைத் தா, கடிதம் பார்ப்பம்" என்று கேட்டது தெரிந்தது. தபாற் பெட்டியின் சாவி ஒன்றையொன்று தான் உண்டு. எதைத் திறப்பதற்குச் சாவி கொடுத்தாலும் தபாற்பெட்டித் திறப்பை மட்டும் அவள் யாரிடமும் கொடுத்ததில்லை. வரும் கடிதங்கள் எல்லாவற்றையும் பிரித்துப் பார்த்து மீண்டும் ஒட்டியபின் மூன்றாம் நாளாவது எல்லாரது கைகளுக்கும் கடிதங்கள் வந்து சேர்ந்துவிடும். ஆயினும் அபூர்வமாக அன்று சாலியைக் கொடுத்தபோது சிறிது நேரத்தில் வந்த கந்தையா 'அக்கா காட்' என்றான்.

'கொஞ்சநேரம் பொறு அடுப்பை நிற்பாட்டிப் போட்டு வாறன்" என்ற போது கந்தையா அவசரமாக வந்து படுத்தான். அவனது அவசரத்திற்குக் காலநேரம் ஏது?

தங்கமணி தொலைபேசி எடுத்து எல்லோருக்கும் சொல்லிக் கொண்டிருந்தாள். மகளின் திருமணத்தோடு தம்பியின் திருமணத்தையும் முடித்துவிட வேண்டும். என்ற அவசரம் தெரிந்தது.

இவன் வேலையிலிருந்து வந்த போது கந்தையா படுத்திருந்தான். இன்று சீட்டு நாள். வீட்டில் உள்ளவர்களைத் தவிர ஒரேயொருவன் தான் வரவேண்டும். அவனில் பொறிப்பதற்காக அரியகுட்டி காத்திருந்தான். அந்தப் பொறி இவனது அறையில் உறங்கிக் கொண்டிருந்தது.

அந்த அப்பாவிப் பையன் வந்தபோது ஓடி வந்த அரியகுட்டி 'மச்சான் எழும்பி வந்த சீட்டைக் கேள்" என்றபோது கந்தையா எழும்பவில்லை. தொட்டுத் தட்டி எழுப்பியவன் ஒரு கணம் சிலைபோல் நின்றான். சிறிது நேரத்தில் தெளிவடைந்த முகம் பிரகாசமாயிற்று.

மெதுவாகச் சென்று காத்திருந்த இளைஞனிடம் 'தம்பி அவர் தனக்காக என்னைக் கேட்கட்டாம். நீர் கேளும். நானும் கேட்கிறேன்." என்றான்.

அந்த அப்பாவிக்கு இரண்டு நிமிடங்களில் இருபதினாயிரம் பறிபோயிற்று.

அவன் போன சிறிது நேரத்தில் அரியகுட்டி மலசலகூடத்தினள் நுழைந்தான். ஒருவேளை சப்பட்டைக்காகக் கூட இருக்கலாம். வெளியே வந்தவன் தொலைபேசி எடுப்பது தெரிந்தது. வாகனங்களின் அவலச் சத்தம் கேட்கத் தொடங்கின. திடுக்கிட்டு எழுந்தவன் கந்தையாவைத் தொட்டுப் பார்த்தபோது உடல் விறைத்துப் போயிருந்தது. கடைவாயில் நுரை தள்ளியிருந்தது.

அவனுக்கு வந்தது அகதிக் காட் அல்ல, போனது தான் காட் என்று புரிந்து போயிற்று. இவன் எழுந்து சாளரத்தினூடாகப் பார்த்தான்.

நீலநிற ஒளியுடன் பல வாகனங்கள் நின்றிருந்தன. எதிரே இருந்த மரங்களி சிறிய இலைகள் இவன் தலையிலும் வந்து வீழ்ந்தன. இலையுதிர்காலம் ஆரம்பமாகியது புரிந்தது. பின்புறமாகத் திரும்பிய போது அரியகுட்டி நின்றான். அவனது முகம் சலனமற்றுத் தெளிவாக இருந்தது.

சீட்டுக் காசிற்காகக் கந்தையா இனி எழும்பி வரப் போவதில்லை. செத்த வீட்டைக்காட்டி ஏனையோருக்கு தவணை சொல்ல முடியும். ஏற்கனவே பல முடிந்திருந்தன. மகள் குப்பனுடன் போய்விட்டாள்.

மருமகனுக்கு கூட காட் இல்லையென்று கடிதமும் வந்தாகிவிட்டது.

அவன் பெயரில் கொப்பி ஒன்று காத்திருந்தது. அது வளரும்.

தனது தலையில் விழுந்திருந்த இலைகளை எடுப்பதற்காய் கண்ணாடி முன் நின்றபோது இவனது தலையிலும் ஒரு சில வெள்ளிக் கம்பிகள் தெரிந்தன.

இது தனது இலையுதிர்காலம் என்பதும் புரிந்து போயிற்று.

1993-பாரிஸ் ஈழநாடு.

அலையும் தொலைவு

- கார்த்தி நல்லையா

அவன் முதுகிலே ஒரு சுமையும் கையிலே ஒரு கட்டுக் கார்டுமாக மாடிக் கட்டிடமொன்றின் நுழை வாயிலில் நின்று கொண்டு "செவ்....." எனச் சத்தமிட்டான். இரைச்சல்களைப் பீச்சிய வண்ணம் வாகனங்கள் விரைந்து கொண்டிருந்தன. கட்டிடங்கள் கட்டப்பட்டவையா "மோல்ட்" செய்து வைக்கப்பட்டவையா எனச் சந்தேகம் கொள்ளும் ஒரே மாதிரி வேலைப்பாடு கொண்ட கட்டிடங்களும், தெருக்களுமான இடத்தில் ஒரு மூலையில் இருந்து வந்து கொண்டிருந்தவனை நோக்கி 'கதவு பூட்டியிருக்கு' என சைகை மூலம் தெரியப்படுத்தினான். சுற்று முற்றும் தலையைத் திருப்பித் தங்களை யாரும் கவனிக்கிறார்களா என அவதானித்த வண்ணம் விரைந்து வந்த 'செவ்', "உனக்கு என்ன சொன்னான். பிரெஞ்சுக்காரனுக்கு தமிழ்தான் தெரியாது, சைகை கூடவா தெரியாது....? இப்ப நான் கதவைத்திறக்க யாரும் மூன்றெழுத்துக் காரன் அல்லது வீட்டுச் சொந்தகாரன் கையும் களவுமாகப் பிடித்தார்களென்றால் என் கதி . அவ்வளவுதான். தம்பி கவனம்..... சொல்வதை கேட்டு புத்திசாலியாக நடக்கவும்", 'செவ்'வுக்கேயுரிய தோரணையுடன் புத்தமதி கூறி, மீளவும் ஒரு தடவை சுற்றுப் புறத்தை கவனித்து, கதவை இரகசியமாக திறந்து விட்டு 'அவிசு' ² களை பார்த்து எடுத்து விட்டு இடத்தை விட்டு மறைந்தான். போகிற போக்கில் 'எங்களுடைய அவிசுகளை வைத்து விட்டுவா' என உத்தரவும் பிறப்பித்தான். வெளியார் அனுமதியின்றி கதவைத் திறப்பது சட்ட விரோதம். தான் செய்யும் வேலை சட்டத்திற்கு இசைந்தது பாதி, இசையாதது பாதி என்பதை அவன் அறிந்திருந்தான். பல குடிமனைகள் உள்ள அம்மாடிக் கட்டிடத்தின், இரகசிய இலக்கம் தனிச்சாவி கொண்ட முன்வாசலை 'செவ்' திறந்து விட உள்ளே சென்றவன், கார்டியனின் கண்ணில் படாமல், பின்னால் உள்ள 'எஸ்கலியரில்' ³ வழியே இரண்டிரண்டு வீடுகள் கொண்ட எட்டுமாடிக்கும் ஏறி கதவுகளின் கீழால் கார்டுகளை⁴ செருகிக்கொண்டு சென்றவனின் கால்களில் தாள முடியாத வலி. நேரத்தைப் பார்த்தான். பதினொன்றுக்கு இன்னும் ஐந்து நிமிடங்கள் இருந்தன. காலையில் எட்டு மணியில் இருந்து ஏறி இறங்கிய அசதி. படியொன்றில் சட்டென இருந்து விட்டான். நேற்று வந்த அம்மாவின் கடிதம்.

எழுத்து வரிகளில் மின்னிய எதிர்பார்ப்பு. "பக்கத்து வீட்டு கந்தையற்ற மகன் ஒரு வருடத்துள் தமக்கைக்கு சீதனத்துடன் கட்டிக்கொடுத்திட்டான். தாய் தகப்பனையும் கொழும்புக்கு கூப்பிட்டு வீட்டுத்து கொடுத்து செலவுகளை கவனிக்கிறான்."

உட்கார்ந்தவனின் அயர்ச்சிக்கும் மேலால் நெஞ்சலையில் இவ்வரிகள் உருண்டு வலித்தன. கடிதம் இன்னும் முழுசாய்ப் படிக்க முடியவில்லை. உட்கார்ந்து படிக்கலாமென்றால் 'செவ்' கண்கொத்திப் பாம்பாட்டம் அலைந்தபடி கண்காணிக்கின்றான். அவனுக்கு இன்னும் பதினேழு வயது முடிந்திருக்க வில்லை. விடலைப் பருவத்தினன். பதின்மூன்று வயதுக்குமேல் அவனால் பள்ளி செல்ல முடியவில்லை. வசதி குறைந்த குடும்பமானாலும், படிக்க அது தடையாய் இருந்ததில்லை. முதலில் இந்தியாவுக்கு குடும்பத்துடன் அகதியாய் ஓடி பின்பு அமைதியெனத் திரும்பி, சொற்பகால இடைவெளியில் அதுவும் கலைய கொழும்புக்கு இடம் பெயர்ந்து கண்கட்டிவித்தை மாதிரி எப்படியோ பிரான்ஸ் வந்து சேர்ந்து நான்கு மாதங்கள் தான்.

குடும்பத்தில் ஒரே பொடியன், மூத்தது இரண்டு, இளையது இரண்டு என்று நான்கு பெண் சகோதரங்களுக்கு ஒரு பொடியன், அம்மா மனுஷி எத்தனையோ கொடிய வல்லூறுகளுக்குமிடையில் இந்தக் குஞ்சை பொத்திப் பொத்தி காப்பாற்றி எங்கேயாயினும் உயிர் பிழைத்து இருக்கட்டும் என்று தான் உள்ளதையெல்லாம் வித்து சுட்டு வெளிநாடு அனுப்பி வைத்தாள். அவனுக்கும் கஸ்டம் நஸ்டம் வாழ்க்கை எல்லாம் புரிகின்றதுதான். ஆனால் எடுத்த எடுப்பிலே கடிதத்தில் தொனிக்கும் அம்மா மனுஷியின் எதிர்பார்ப்புக்கு என்ன செய்ய இயலும். காசு வரும் வழிகள் என்ன என்று யோசித்தான். ஒன்றும் புலப்படவில்லை. கடன் யார் தரப் போகிறார்கள்.

மாடியில் கதவு திறந்து மூடும் சத்தம் கேட்கவே அரண்டதில் நினைவு அறுந்தது. வருவபவன் பேசுவானோ என்ற அச்சத்தில் எழுந்து ஓசைப்படாமல் இறங்கி 'காடியன்' அறைக்கு பக்கத்தில் இருந்த படிகளில் ஏறி மற்ற மாடிகளில் உள்ள வீட்டுக் கதவுகளின் கீழால் கார்டை சொருகும் வேலையை தொடர்ந்தான். நான்காம் மாடியாக இருக்கலாம். பூட்டிய கதவுள் இருந்து குலைத்தது நாயொன்று. ஒரு கணம் அதிர்ந்தவன் தன்னைச் சுதாகரித்துக் கொண்டு கார்டை தள்ளியது பாதி தள்ளாதது பாதியாக விட்டு விட்டு, நாய், பூனைகளின் சொகுசையும், 'அவற்றின் மீதான இந்த மனிதர்களின் ஜீவகாருண்யத்தையும்' எண்ணிய வண்ணம் மற்ற மாடிக்கு ஏறி வேலையை தொடர்ந்தான். நாய் குரைப்பது இன்னமும் கேட்டுக் கொண்டிருந்தது. ஒரு கதவினுள் கார்டை செருக குனிந்த போது அது திறபட அதிர்ந்து நிமிர்ந்தவன் 'போன்கு' ⁵ என பிரெஞ்சில் தடுமாறி வணக்கம் சொல்லி அசடு வழிந்தவனாய் கார்டை

நீட்டினான். கதவை திறந்த ஆறடிக்கும் சற்றே உயரமான, வாட்டசாட்டமான வெள்ளை மனிதன், நின்று கொண்டிருந்த இவனை பூச்சி புழுவைப் போல் நோக்கிய வண்ணம் கார்டை வாங்கி சட்டென கிழித்து உரத்த தொனியில் வெடித்தான். இவனது முகத்தில் வியர்வை அரும்பத் தொடங்கியது. நாக்கில் பிரெஞ்சு திக்கு முக்காடியது. 'நோ மிஸ்யூ..... தறவாய் நெப்பா..... செவ்முறப்ளம்..... மோசோ புறப்ளம்....?' சாப்பிடுவது போல் சைகை செய்தான். உடம்பு லேசாக நடுங்கியது. இவனது ஜாக்கெட்டில் பிடித்த அந்த வெள்ளை மனிதன் மாடிப்படி வழியே தள்ளிக் கொண்டு வந்து கட்டிட வாசலுக்கு வெளியே விட்டு கதவை அடித்து சாத்தினான். மனசு குறுகித் துவண்டது. மூச்சு வாங்கியது. நெஞ்சத்துடிப்பு அதிகரித்தது. லேசான கோபமும், அதை மீறிய பயமும், வெட்கமும் என உணர்ச்சிக் குவியலின் கலவையில் "இன்னும் வேணும்..... இதற்கு மேலும் வேணும்....." நிலத்தை சப்பாத்துக் காலால் உதைத்தான். தன்னைத்தானே திட்டிக் கொண்டான். நல்ல வேளை, பிடித்தவன் 'கொன்சியர்ஸ்' அறையில் பூட்டி பொலிசுக்கு அறிவிக்காமல் விட்டானே.

சற்றும் முற்றும் பார்த்தபொழுது சற்றுத் தூரத்தில் 'செவ்' நிற்பது தெரிந்தது. அழுகை பீறிட்டுக்கொண்டு வந்தது. குனிந்து மூடப்பட்ட அந்தக் கதவின் அருகில் கையில் வைத்திருந்த சோக்கட்டியினால் நிலத்தில் தன் இலக்கத்தை 'நாலு(4)' என எழுதினான். சோக்கட்டி எழுத்தின் மீது கண்ணீர் சொட்டித் தெறித்தது.

தூரத்தே நின்று கொண்டிருந்த 'செவ்' அவனருகே வந்து "தம்பி வேலை எண்டா இப்படித்தான் பிரச்சனைகள் வரும். கவலைப்படவோ யோசிக்கவோ வேண்டாம். நாடுவிட்டு நாடுவந்த நாங்கள் இதையெல்லாம் பெரிதாக நினைக்கக் கூடாது. நம்மட ஊர் என்றால்தான் வெட்கப்படவேண்டும். இதுகளை மறந்திட்டு வேலையை செய்யும் என்ன....." என்றவன் "நான் மற்றப் பொடியனைக் கொண்டுவந்து இந்தக் கதவைக் கவனிக்கிறேன். நீர் மற்றக் கதவில் இருந்து வேலையை தொடர்ந்து செய்து கொண்டு இந்த 'பாத்துமா'வை⁶ சுற்றிவா. மற்றப் பக்கத்தில் இரண்டாம் நம்பர் வந்து கொண்டிருப்பான். அவனைச் சந்தித்து பூட்டிய கதவுகள் இருந்தால் அதன் முன்னால் நில்லுங்கள்" என வேலை மாற்றி கூறிவிட்டு 'செவ்' விரைந்தான். வேலையை தொடர அவன் மனம் மறுத்தது. "கண்டறியாத வெளிநாடும், பணியார வேலையும்" என வாய்க்குள் திட்டிய வண்ணம் கட்டிடத்தின் முன்னால் நின்று கொண்டிருந்த மரத்திற்கு உதை விட்டான். மரங்கள் துளிர்ந்தது. துளிர்ந்த இலைகளில் வண்ணங்கள் படர்வதை, பருவகால அழகை அவனால் ரசித்து மகிழ முடியவில்லை. பொக்கட்டுக்குள் கையை நுழைத்தவாறு மற்றக் கதவிற்கு வெறுப்புடன் சென்றான் 'செவ்' வந்து அவ்வளவு சாதாரணமாக சொல்லிவிட்டு போறான்.

'செவ்' வேலையும் நாய் வேலை தான். இவனைப்போல அஞ்சு பேரை மேய்க்க வேணும். ஊரில் 'ஒவசியர்' வேலை மாதிரித்தான். இவனைப்போல் பேப்பர் வேலையில் சேர்ந்துதான் பின்னர் 'செவ்' ஆனவன். பலதும் பத்தும் பட்டுத் தெளிந்தவன். காலையில் எட்டுமணிக்கு 'மெத்ரோ' ⁷ ஒன்றில் தனக்குரிய வேலையாட்களைச் சந்தித்துச் சென்று - வரைபடத்தில் குறிக்கப்பட்டிருக்கும் 'பாத்துமாவில்' வேலை - மாலையில் எல்லோருமாக 'பிரோ' ⁸ சென்று அடுத்தநாள் வேலைக்கான கார்டுகளையும், வரைபடத்தையும் பெற்று மறுநாளைய வழமையை தொடர பிரிந்து செல்லும் வரைக்கும் 'செவ்' வேலையாட்களுக்கு பொறுப்பானவன். நடத்துபவன். பொதுவாக புதியதாய் நாட்டுக்குள் வந்து சேர்பவர்கள், நிரந்தர விசா இல்லாத தற்காலிகமானவர்கள் என்பவர்களைத் தான் வேலைக்கு விரும்பிச் சேர்ப்பர் இவ்வேலை நிறுவனங்களின் 'பத்ரோன்'மார்க்⁹ குறைந்தகூலி, 'கூலியில் வெட்டு, தொழில் சட்டங்களுக்கு கட்டுப்பட வேண்டிய அவசியமின்மை, தாமதக் கொடுப்பனவு. இவை பத்ரோனுக்கு லாபங்களாகும். ஆனால் இவர்களை மேய்க்கும் 'செவ்' மாருக்கு தலைக்குமேல் சுமை. புதிதாக வேலைக்கு வருபவர்களில் பலர் இடம் மாறி போய் தவிப்பர். வேலைப் பளுவால் சிலர் சொல்லாமல் கொள்ளாமல் ஓடிவிடுவர். பத்ரோனின் கூலி கொடுப்பனவுகளின் ஒழுங்கீனங்களினால் வேலையாட்களின் ஒழுங்கீனங்களினால் வேலையாட்களின் கோப வெளிப்பாடுகளை செவ்தான் அனுபவிக்க நேரிடும். அநேகமாக பாரிஸ் வந்தவர்கள் எல்லோரும் இந்த பேப்பர் வேலையை செய்திருப்பார்கள் அல்லது முயற்சித்திருப்பார்கள். காசை கட்டி வெளிநாடு வந்து அறைக்குள் முடங்கி இருப்பதைவிட இந்த வேலையிலாயிலும் நாலு காசு வருமே என்பது பலரிதும் எதிர்பார்ப்பு. வியாபாரம் பெருக விளம்பரம் செய்க என்பதை உயிரிழச்சாக கொண்ட தொழில் நாடுகளில் எப்போதும் இவ்வேலைகள் தவிர்க்க முடியாதவை. வர்த்தக தொழில் நிறுவனங்கள், உற்பத்திப் பொருள்கள் பற்றிய அறிவித்தல்களை ஒவ்வொரு வீட்டாருக்கும் சென்றடைய செய்தல்தான் பேப்பர் வேலையின் தலையாய பணி.

ஒரு கதவினடியில் இரண்டு என சோக்கட்டியால் இலக்கமிட்டிருப்பதைக் கண்டவன். இரண்டாம் நம்பர்காரன் அடுத்த கதவில் தான் நிற்பான் என்ற முடிவுடன் கதவை மெல்ல திறந்து உள்ளே காலை வைத்தான். 'மச்சான் மேலே வா' தாழ்ந்த குரலில் தமிழ் கிசுகிசத்தது. இரண்டாம் நம்பர்காரன் 4ம் நம்பர்காரனான இவனுக்கு வரவு கூறினான்.

'செவ்' இப்பதான் வந்து பார்த்திட்டு போனவன். அவன் வர பதினைந்து நிமிடமென்றாலும் பிடிக்கும். வந்து உட்கார் கொஞ்ச நேரமென்றாலும் காலாறிவிட்டு போகலாம். எஸ்கலியர்களில் ஏறி இறங்கினதில் காலெல்லாம் நோகுது" என்றான் இரண்டாம் நம்பர்காரன்.

"வேண்டாம். செவ் சரியான கள்ளன். எங்கேயாவது நின்று எத்தனை மணிக்கு உள்ளேசென்று, எத்தனை மணிக்கு வெளியே வாறாங்கள் என்ற கவனிப்பான். ஏன் அவனிட்ட பேச்சை வாங்குவான். உன்னைச் சந்தித்து இந்த பாத்துமாவில் இருக்கும் 'பெர்மிகளை' பார்க்க சொன்னவன். வா ஏதாவது பெர்மிக்கு முன்னால் பார்க்கிற மாதிரி நின்று கொண்டு கதைக்கலாம்" என்றான் இவன்.

அவர்களது அதிர்ஷ்டம் பத்திலேயே திறக்க முடியாத கதவுகள் இருந்தன. இந்த வேளையில் சந்தித்துத்தான் இருவரும் கூட்டாளியானார்கள். 'உனக்கு என்ன நடந்தது' என்றான் இரண்டாம் நம்பர்காரன். இவன் நடந்ததை கூறினான். கூறுகையில் குரல் தளதளத்தது. இவனைப் பார்க்க பரிதாபமாக இருந்தது. இரண்டாம் நம்பர்காரனுக்கு யோசனை ஓடியது: 'எனக்கு இப்படி நடந்திருந்தால்,' நம்பர் நான்காம்காரனான அவனது கூட்டாளியை அனுதாபத்துடன் நோக்கிய வன், "என்ன மச்சான் செய்யிறது. இந்த வேலையை விடுவம் என்றாலும் எங்கடை கஷ்டம் விடுவதில்லை. பேசீற்றும¹⁰ இல்லாத வேலை. எல்லோருக்கும் பயந்து பயந்து செய்ய வேண்டிக் கிடக்கு. எல்லாம் எங்கட நிலமைதான்" என்றான் ஆறுதல் மொழியில். "முந்தி ஒப்ரா கூப்பிட்டு முடிவு சொல்லும் வரைக்கும் வேலை செய்யக்கூடிய விசா இருந்ததாம். நம்மட காலம் இப்பயெல்லாம் ஒப்ரா எங்களை அகதியா என்றுக் கொண்ட முடிவுக்கு பின்தான் வேலை செய்யலாம். நாளுக்கு நாள் சட்டம் மாறுவது. இப்ப நம்மட்ட இருக்கிற விசாவுக்கு வேலையில்லை. அப்படி இப்படி ஏதாவது நடந்து பிடிச்சாங்க ளெண்டால் அவ்வளவுதான். இந்த ஒப்ராவும் இழுத்தடிக்கின்றது. வேற எங்கொயெண்டாலும் பாஞ்சிரலாமென்றால் ஏஜென்சிக்கு 'பிராங்'கில்" அழவேண்டும். அதைவிட இங்க சமாளிக்குறதுதான் வழி.... 'செவ்'டா....." என்றவன் "கதவை தள்ளிற மாதிரி. நம்பரை அமத்துற மாதிரி நில்லா" என கூறிவிட்டு தானும் அப்படி பாவனை செய்துகொண்டு நின்றான்.

'செவ்' சற்றுத் தொலைவில் வந்து கொண்டிருந்தான். "என்ன நடக்குது" செவ்வின் குரலில் அதிகாரம் தொனித்தது. "செவ் கதவு பூட்டியிருக்கு" என்றான் பவ்வியத்துடன் இரண்டாம் நம்பர். "பரவாயில்லை பன்னிரண்டுக்கு இன்னும் பதினைந்து நிமிடங்கள் தான் இருக்கு, பக்கத்து பாத்துமாவில் வேலை செய்யும் மற்றும் இருவரையும் கூட்டிக்கொண்டு மெத்ரோவுக்குள் இருந்து சாப்பிடுங்கள். வெளியே குளிராக இருக்கின்றது" செவ்வின் குரல் தணிந்திருந்தது. வேலையில் இடைவேளை கிடைத்தது. அவனுக்கு ஆறுதலாக இருந்தது. காலைச் சம்பவத்தில் காயப்பட்டு சோர்ந்த மனம் உற்சாகம் கொள்ளத் தொடங்கியது. அம்மா மனுஷியின் கடிதம் இப்போது படிக்கலாம் என்பதும் அவனுக்கு உற்சாகத்தை தந்தது. பாரிஸ் நகரம் விறைத்திருப்பது போல் பட்டது. ஐஸ்

கியூப்புகள் போல் கட்டிடங்கள். ஒரே வகையான மரங்கள். ஒரே மாதிரி வளர்க்கப்பட்டிருந்தன. சலிப்பு தருகின்றது. ஆனால் மனிதர்கள்தான் தினம் தினம் ஆச்சரியம் தரும் பொருள் அவனுக்கு, பல நிறங்கள், பல்வேறு முகவடிவுகள். இவர்கள் எந்த நாடு - அது எங்குண்டு என யோசிப்பதில் அலாதி இன்பம் அவனுக்கு. பல நிறங்கள், எப்படிச் சாப்பிடுவார்கள், எப்படிப் படுப்பார்கள் என்றெல்லாம் யோசனை ஓடும். எல்லாம் இப்படி வேலைக்கு வந்து சுற்றும் நேரத்தில்தான் வேறு யோசனைகள் தொற்றிக் கொள்ளும். பேப்பர் வேலை செய்வதால் ஒரு நாளைக்கு ஒருபகுதியென பாரிஸ் நகரத்தையும் சுற்றுப் புறத்தையும் பார்க்க அவனுக்கு வசதியாயிற்று. கொழும்பையும், மதுரையையும் மட்டும் பார்த்திருந்த அவனுக்கு பாரிஸ் பிரமிப்புதான். செல்வச் செழிப்பும், மிதப்பும் அச்சம் தரும் அவனுக்கு. "மச்சான் 'சமர்' இன்னும் முடியவில்லை இப்படிக்குளிருது" என்றபடி மற்றப் பாத்துமாவில் உள்ள மற்ற இருவரையும் தேடி நடந்து சென்றனர்.

மெத்ரோவுக்குள் படிசூளில் இறங்கும் போதே அம்மா மனுஷியின் கடிதத்தை கையில் எடுத்து விட்டாள். இனி எழுத்தை கூட்டி வாசித்து முடிக்க வேண்டும். பாரிசுக்கு கடிதம் வந்து மூன்றுநாள். நேற்றுதான் கையில் கிடைத்தது. இவனது விசா பதிந்த முகவரிக்குத்தான் கடிதம் வரும். தங்கி இருக்கும் இடம் வசதிகளுக்கேற்ப இடம் மாறும். விசா பதிந்து முகவரி எடுப்பதென்பது மிகுந்த சிரமத்திற்குரியது. எல்லாரும் முகவரி தர மாட்டார்கள். அதில் சிக்கல்களும் உண்டு. அவனது ஊர்க்காரர் ஒருவரின் முகவரியில் தான் இவனது பதிவு உள்ளது. அந்த முகவரியைத்தான் தனது சகல தொடர்புகளுக்கும் பயன்படுத்துகிறான். அம்மாவின் கடிதம் அங்கு வந்திருந்தும் போய் எடுக்க நேரம் ஒத்துவரவில்லை. இவனுக்கு நேரம் கிடைத்தபோது முகவரிச் சொந்தக்காரன் வீட்டில் இல்லாமல் இருந்தான். வீட்டுக்காரன் வீட்டில் இருந்த நேரம் இவன் வேலையில் இருந்தான். ஒரு மாதிரி நேரத்தை இருவருக்கும் ஏற்றமாதிரி ஒழுங்குபண்ணி நேற்றிரவு பத்துமணிக்கு கடிதத்தை கையில் எடுத்த போது மூன்று நாட்கள் கடந்து விட்டிருந்தது. கையில் எடுத்ததும் வழியில் ஓடும் மெத்ரோவில் வாசிக்க முடியவில்லை. அறையில் வாசிக்கலாமென வந்தபோது அறையில் பார்ட்டி நடந்து கொண்டிருந்தது. பதினைந்துக்கு பத்து என்ற அளவு அறையில் வேறு இருவருடன் இவன் தங்கி இருந்தான். வந்து நான்கு மாதங்களுள் இது மூன்றாவது தங்குமிடம். இவன் அறைக்கு வந்த போது மேலும் இருவர் கூடி இருந்தனர். வந்தவர்களும் இவனுடைய அறை நண்பர்களும் குடித்து முடிய பன்னிரண்டாகி கடைசி மெத்ரோவுக்கு வந்தவர்கள் போக, அடுக்கு பண்ணி படுக்க ஒரு மணியாகி விட்டது. அது சமைக்கும் போது சமையலறை, படுக்கும் போது படுக்கை அறை. போத்தல் உடைபடும்போது வரவேற்பறை. அது மாறி மாறி அவதாரம் எடுக்கும்.

படிப்பறையாக அது மாறியது கிடையாது. காலையில் எழுந்து ஓடிவந்து வேலையில் கிடைக்கும் நேரத்தில் படிக்கலாமென்றால், நாய் குலைத்து நெஞ்சில் காயத்துடன் முடிந்து போனது. இது நல்ல நேரம். ஒரு கையில் பாணைப் பிடித்து கடித்தபடி மறுகையில் கடிதத்தை விரித்தான். "இனியும் என்னால் நாக்காட்ட ஏலாது. கொஞ்சமென்றாலும் அனுப்பிவை" பக்கத்தில் இருந்தவன் சாப்பிட்டுவிட்டு வீரகேசரியை புரட்டிக் கொண்டிருந்தான். மற்றவன் இடைக் கிடை அரைக்கண்ணால் முழித்து தூங்கி விழுந்தான். இவனுக்கு பாண் இறங்க மறுத்தது கடிதம் நெஞ்சுக்குள் அடைத்து நின்றது. அம்மாவின் எழுத்துகள் செரிக்க மறுகண் கடிதத்தில். மேலும் பல வெடிகுண்டுகளை அம்மா பொருத்தியிருந்தாள். கொழும்பு வரப் போவதாயும், வந்து தொலைபேசி எடுப்பதாயும் அப்போது விவரமாய் கதைப்பதாயும் குரலை கேட்க ஆசையாக இருப்பதாயும் குறிப்பிட்டிருந்தாள். கொழும்பு வந்தால் அம்மாவை எப்படி வெறுங்கையுடன் ஊருக்கு திருப்பி அனுப்ப முடியும். இதுதான் மிகப் பெரிய அச்சத்தை அவனுக்கு உண்டு பண்ணியது. இப்போதே கையில் காசு இருக்க வேண்டிய கட்டாயத்திற்கான முன்னறிவித்தல் இது. அவன் பணம் அனுப்பியாகத்தான் வேண்டும். இவனை அனுப்ப அம்மா பட்டபாடு அவனுக்கு தெரியும். அறாவட்டிக் கெல்லாம் அம்மா கடன் வாங்கி இருந்தாள். உழைச்சுக் கட்டியிரலாம் என்று தான் அவனும் நம்பி இருந்தான். பாரிஸ் வந்திறங்கிய பிறகுதான் தெரிகின்றது உழைப்பின் அருமை. ஒவ்வொருவர் படுப்பாடு. "கடிதம் என்ன சொல்லுது" - இரண்டாம் நம்பர் கேட்டான். இவன் பேயறைந்தவன் போல் அவன் முகத்தை பார்த்தான். 'ஏன் இப்படி இடிஞ்சு போறாய். அம்மாக்கள் இப்படித்தான் கடிதம் எழுதுவின்னம். எங்கள் நிலமை அவைக்கு தெரியுமே. கடிதத்தை மடிச்சு பேசாமல் வை."

அவனால் ஆற்றுப்படமுடியவில்லை. கண்ணீர்ரென கண்களில் திரண்டாள் அம்மா. தலையைக் கவிழ்த்தபடி மேலும் கடிதத்தை படிக்க முயற்சித்தாள். எழுத்துக்கள் கலங்கின. படிக்க முடியவில்லை. கடிதத்தை மடித்து ஜாக் கெற்றுக்குள் வைத்துவிட்டு நேரத்தைப் பார்த்தாள். வேலை தொடங்க இன்னும் அரைமணி நேரத்திற்கும் மேல் இருந்தது. 'செவ்' இன்னும் சாப்பிட்டுவிட்டு வரவில்லை. வேலையாட்களுடன் சேர்ந்து செவ் சாப்பிடுவதில்லை. மரியாதை இல்லை. தூங்கி வழிந்தவன் சட்டென முழித்து "தம்பி காலையில் யாரோ அடித்தார்களாம்" என சுரத்தின்றி கடமைக்கு கேட்டான். ஏன் கேட்டான் என அவனுக்கு புரியவில்லை. எரிச்சல் வந்தது. "செவ் சொல்லலையா அண்ண" என்றான். "சொன்னவர்தான் தம்பி, விளப்பமாய் சொல்லவில்லை அதுதான் கேட்டேன்" என்றபடி கண்ணை மூடிக் கொண்டான். தூங்குபவனுக்கு ஏன் கதை சொல்லவேண்டுமென்று மெத்ரோவின் எதிர்ப்பக்கத்தைப் பார்த்தான்.

1½ நிமிடத்திற்கொரு முறை மெத்ரோக்கள் வருவதும் போவதுமாய் இருந்தன. சனம் பிதுங்கினர் எல்லாருக்கும் அவசரம். இயந்திரம் தோற்றுப் போகின்றது அவர்களிடம். மெத்ரோவில் பயணிக்கும் தமிழ்சனம் தலையை நிமிர்த்தி கரடி ஓணான் போல் அலைவுடன் பார்க்கின்றனர் அறிந்த முகங்களை தேடி, இவனும் அவர்கள் அறிந்தவர்களா என பார்த்தான். இத்தனை காட்சிகளை புலன்கள் உள்வாங்கியபோதும் வேகமாய் ஓடும் ரயலில் உள்ளவனின் பார்வையில் அருகே உள்ள காட்சிகள் வேகத்தில் மறைய, தூரத்தில் உள்ளவையே தெளிவாக தெரிவதுபோல் அவன் மனதில் ஊரும் அம்மாவும், அம்மாவின் கடிதமும், வீட்டுக்கு அனுப்ப எப்படி பணம் புரட்டுவதென்பதும் ஓடிக் கொண்டிருந்தது யாரிடம் கடன் கேட்பது, கணக்குகள் மனதில் ஓடிய வண்ணம் இருந்தன.

'செவ்' வந்தான். நால்வரும் எழுந்து அவனுக்கு கைலாகு கொடுத்தனர். அவனும் ஒரு இருக்கையில் அமர்ந்து கொண்டான். 'என்ன தம்பி பேயறைந்தவன் போல் இருக்கிறாய். என்ன யோசனை. காலைச் சம்பவத்தை பற்றி இன்னும் யோசிக்கிறியே வெளிநாட்டிற்கு வந்திட்டம். சமாளிக்கத்தான் வேணும் என்ன?' செவ் அவனுக்கு தெம்பூட்ட முயற்சித்தான். "ஓம் அண்ண அதுவும் தான். அம்மாகிட்ட இருந்த கடிதம் வந்தது. அதை வாசிச்சனான் அதுதான்....." என்றான் இவன். கதையை மாற்றவோ என்னவோ திடீரென இரண்டாம் நம்பர்காரன் "அண்ண, போன கிழமையும் சம்பளம் தரவில்லை இந்த கிழமை இரண்டையும் சேர்த்த பத்ரோன் தருவானோ" என்றான். தூங்கி வழிந்தவனும் உஷாரானான். நால்வரும் 'செவ்'வை ஆவலுடன் பார்த்தனர்.

"அது தான் எனக்கும் தெரியவில்லை. உங்களை மாதிரித்தான் எனக்கும் போனவாரச் சம்பளம் தரவில்லை. இந்த பத்ரோன் இப்படித்தான் இழுத்தடிச்சுத் தாறவன். தருவானென்று நினைக்கிறேன்...." என தொனியை இழுத்து நிறுத்தினான் செவ். இன்னும் ஏதோ சொல்ல வருவதுபோல் இருந்தது செவ் கதைத்தது.

'என்ன அண்ண விழுங்குறீங்க....' இருக்கையில் நிமிர்ந்து உட்கார்ந்தான் தூங்கி வழிந்தவன்.

"பத்ரோன் ஆட்களை நிற்பாட்ட போறான் போல இருக்கு. என்னைப் போல இன்னும் இரண்டு 'செவ்'மாரை நிற்பாட்டி 'சோமாஸ்' எழுதித் தரப் போறானாம். நேற்று 'கொன்ரோல்' தான் கதையோட கதையா சொன்னவன். ஆனா நிச்சயமில்லை பார்க்கலாம்.....' மேலும் இழுத்து நிறுத்தினான்.

நால்வர் மத்தியிலும் இறுக்கம் குடி கொண்டது.

இவன் தேம்பி அழுத் தொடங்கினான்.

குறிப்புகள் :

1. செவ்	-	Chef (Chief);
2. அவிசு	-	avis (Notice);
3. எஸ்கலியர்	-	escalier (escalator);
4. கார்டு	-	Carte (Card);
5. போன்கு	-	bonjour (good day);
6. பாத்துமா	-	Apartment;
7. மெத்ரோ	-	Metro (underground railway);
8. பீரோ	-	bureau (office);
9. பத்ரோன்	-	patron;
10. பேசீற்	-	Pay sheet;
11. பிராங்	-	franc (French currency.)

புலம் பெயர்ந்தோர் தமிழர் நல மாநாடு சிறப்பு மலர்
டிசம்பர் 18-1994.

கியூவரிசை

- புலனன்

நண்பன் குறட்டை விட்டான். எழும்பி உதையவேணும்போல் இருந்தது. என்ன பிறவி இவன்? எப்படி இவனால் முடிகிறது? அல்லது என்னில்தான் தவறா? வாழ்க்கை என்பது இப்படித்தான். எல்லாவற்றையும் இவன்போல் விதி என்றுவிட்டு இருக்கவேண்டும். வீணாக நான் ஏன் அவஸ்தைப்பட்டுக் கொள்கிறேன். அவஸ்தைப்பட்டு மன உளைச்சலை உண்டாக்கிக்கொள்வதைத் தவிர வேறு எதைத்தான் என்னால் சாதிக்க முடிகிறது? சமத்துவமான உலகம், இன்பகரமான வாழ்வு என்பதெல்லாம் மனித மனங்கள் பற்றிய ஆழமான தேடல்களில் தவிடுபொடியாகி விடுகின்றன. ஆயினும் கனவு காண்பதற்குரிய எனது உரிமையையும் இழந்துவிட நான் தயாராக இல்லை.

சிறிது நேரத்திற்கு முன்னால் ஒரு சிறிய பெட்ஷீட் துண்டில் இடம் கேட்டதற்கு அந்தக் கத்துக்கத்தி சன்னதம் ஆடியவன் பா! வாய் பொச்சடிக்க அப்பாவி மாதிரி சுருண்டு கொண்டு கிடக்கிறான். உண்மையில் அவனை நினைக்க எனக்குப் பொறாமையாகவே இருந்தது. இடம், சூழல், தன்னிலை பற்றியெல்லாம் கவலை கிடையாது. வீட்டிலிருப்பது போலவே இருக்கிறான். நிறைவான நித்திரை. நாளை நிம்மதியாக வேலைக்கும் போவான். எனக்கோ இந்த ஒரு நாள் நித்திரையே மூன்று நாட்களுக்கு வாட்டப்போகிறது. அந்த மூன்று நாட்கள் வேலை, முதலாளி பற்றிய நினைப்பு - எரிச்சலில் இப்போதே மனம் குடைகிறது.

பெட்ஷீட்டும், சாரம் ஒன்றும் கொண்டு வருகிறேன். நீயும் எடுத்து வை என்று அவன் சொன்னபோது நான் பகியாகவே எடுத்திருந்தேன். இங்கு வந்த போதுதான் எனக்கும் சங்கடமாக இருந்தது.

நள்ளிரவு பன்னிரண்டு மணிக்கெல்லாம் வந்து சேர்ந்துவிட்டோம். என்ன ஆச்சரியம்! அதற்கிடையிலும் இருபது பேர்களுக்கு மேல் வந்து சேர்ந்து விட்டார்கள். குடும்பச் சலுகைப்படி சராசரி ஆளுக்கு இருவர் என்று பார்த்தாலும் நாற்பது இலக்கங்கள் கழித்துத்தான் எமக்கு!

சிவனே! இன்றுமா?

இல்லை. இதில், நஷனாலிற்றி எடுக்க வருபவர்கள், புதிதாக விசா எடுப்பவர்கள், பிரயாண ஆவணங்கள் எடுக்க வருபவர்கள் என்றுபோக, எம்மைப் போல் முகவரி மாற்ற வருபவர்கள் பத்துப் பேருக்குள்தான் இருக்கும்.... கட்டாயம் நம்பர் கிடைக்கும் என்று நம்பிக்கை தந்தான் நண்பன்.

பாரிஸின் வடமேற்கான அந்தச் சிறிய கிராமம் தினமும் எம்போன்ற நாதியற்ற வெளிநாட்டவர்களின் கண்றாவிக் காட்சிகளைக் கண்டு இரசித்த வண்ணம் தான் இருந்தது. அந்த அலுவலகத்தின் தெருவோர அரைக் குந்து மதிலுக்கும் ஒன்றரை மீற்றர் அகலத்திற்கு, நீளமாக அடிக்கப்பட்ட கம்பிகளிற்கும் இடையே, வரிசையான வெளிநாட்டவர்களுடன் நாங்களும் வரிசையானோம். ஒழுங்காகக் கத்தரிக்கப்பட்ட கடதாசி மட்டைகள் பலரின் படுக்கைகளாயின. சிலர் வீட்டிலிருந்து நல்ல நித்திரைப் பைகளும் கொணர்ந்து நிம்மதியாகத் தூங்கினர். முதலாவதாகப் படுத்திருந்தது ஓர் பதினெட்டு வயது ஆபிரிக்க இளைஞி என்பதை அதிகாலையில் தான் அவதானிக்க முடிந்தது. அந்தளவுக்கு போர்த்து மூடிக்கொண்டு படுத்திருந்தான்.

போய்ச்சேர்ந்து சிலநிமிட நேரங்களுக்கெல்லாம் நண்பன் நல்ல கலகலப்பாக இருந்தான். முதலாமிடத்தை யாரோ முகம் தெரியாத நண்பரும், இரண்டாமிடத்தை அயம்பத்தைந்து வயதுடைய இலங்கை வயோதிபரும் - இவர் நஷனாலிற்றி எடுப்பதற்கு வந்திருந்தவர் - மூன்றாமிடத்தை இரண்டு வியட்னாமிய இளைஞர்களும் தட்டிக் கொண்டனர் என பிரெஞ்சிலும் தமிழிலுமான நேர்முக வர்ணனையோடு, பாடிக்கொண்டிருந்தான். கொண்டுபோன பிஸ்கற்றும் கொக்கோகோலாவும் அரைமணி நேரத்தில் தீர்ந்துபோக, என்னுடன் சண்டையும் போட்டுக்கொண்டு தூங்கிவிட்டான்.

பிரான்ஸில் வதிவிட அனுமதி எடுப்பது, முகவரி மாற்றம் தொடர்பான பிரச்சினைகள் பற்றி ஏற்கனவே அறிந்திருக்கின்றேன். குறிப்பாக வெளிநாட்டவர் மிகுதியாக வாழும் பகுதிகளில் நிலைமை மிக மோசம். ஒரு நாளுக்கு அயம்பது பேருக்குத்தான் அந்த இடங்களில் அனுமதி வழங்கப்படும். ஆகவே இலக்கம் எடுப்பதற்காக ஒவ்வொருவரும் முந்திக்கொண்டனர். இந்த முந்துதல், ஒன்பது மணிக்குத் திறக்கப்படும் அலுவலகத்திற்காக எட்டு மணி, ஏழு மணி அதிகாலை நாலு மணி நள்ளிரவு முதல் நாள் இரவு வரை வளர்ந்திருக்கிறது. கடும் குளிர், கொட்டும் மழை இவற்றிற்கிடையிலெல்லாம் கைக்குழந்தைகளுடனும் நாம் காத்துக்கிடக்க வேண்டியுள்ளது. சில வேளைகளில் இப்படிக் காத்திருந்தும் எமக்கு இலக்கம் கிடைக்காது. அல்லது பின்னால் வரும் பலவான்கள் எம்மைத் தள்ளிவிட்டு முன்னுக்கு நிற்பார்கள். இதை

முறையிட மொழியும் தெரியாது. அல்லது யாருக்குத்தான் முறையிடுவது? இதற்குள் ஒரு நாளைக்குமேல் வீவு எடுக்க முடியாது. முதலாளிக்கே இந்தப் பிரச்சனையைச் சொல்லி விளங்கப்படுத்த முடிவதில்லை இப்படி நண்பர்கள் சலித்துக்கொண்ட போதெல்லாம் வெறும் செய்திகளாகவே இருந்தன. இப்போது எங்கள் இரத்தமும் சதையும் படும் அவலங்கள் போல எதையும் அனுபவிக்கும் போதுதான் புரியும்.

பக்கத்தில் படுத்திருந்த ருமேனிய நாட்டுக் கிழவன் சுருட்டுக் குடித்தான். மணம் சகிக்க முடியவில்லை. எழும்பிப் போவதென்றாலும் எப்படிப் போவது? சுருட்டுக் குடிப்பது அவனது சுதந்திரம்தான். ஆனால் என்னையல்லவா தொந்தரவு செய்கிறான். எனது அப்பா வயதொத்த அந்தக் கிழவனை எனது அப்பாபோல் கருதிச் சகித்துக் கொண்டேன். மணிக்கூட்டு முள் ஒருவாறு கஷ்டப்பட்டு அதிகாலை நாலுக்கு நகர்ந்திருந்தது. நண்பன் முழித்துக் கொண்டான். அவனுக்கு குற்ற உணர்வு போலும். பெட்ஷீட்டில் இடம் ஒதுக்கி எனக்குத் தந்தான். நான் தலையைத் திருப்பிக் கொண்டேன். அவனும் எழுந்து எங்கேயோ தீவிரமாக யோசித்துக் கொண்டிருந்தவன் திடீரெனக் கேட்டான்: மச்சான் அடுத்த முறை வரேக்க ஒரு 'கார்ட்ஸ் பக்கர்' கொண்டு வருவமே? அடி கழுதை! நான் முறைத்த முறைப்பில் அவன் திரும்பவும் படுத்துக் கொண்டான்.

இது எனக்கு நாலாவது தடவை. பாரிஸில் பத்து வருட அனுபவத்தில் முகவரி மாற்றுவதில் இப்படிச் சிக்கல் இருக்குமென்று நான் கொஞ்சமும் நினைத்திருக்கவில்லை. பிரான்ஸில் முகவரி மாறி எட்டு நாட்களுக்குள் அருகிலுள்ள பொலிஸ் அலுவலகத்தில் எமது மாற்றம் பற்றி அறிவித்தல் வேண்டும். இது சாதாரண பொதுச்சட்டம். பின் அனுமதி அட்டை வழங்கும் உயர் அலுவலகத்தில் சென்று எமது அட்டையில் முகவரி மாற்றம் செய்தல் வேண்டும். இல்லாவிடில் இது மிகப் பெரும் குற்றமாகக் கருதப்படாவிட்டாலும் நடைமுறையில் பல சிக்கல்களைச் சந்திக்க வேண்டியவரும். குளிர் காலத்தில் வீடு மாறியதால், சரி இனியென்ன நானும் பாரிஸில் பழைய காய்தானே கோடை காலத்தில் முகவரியை மாற்றுவோம் என்றுவிட்டு முதன் முறையாக அலுவலகம் நாடினேன். இந்தப்பகுதி அலுவலகம் பற்றியும் ஏற்கனவே நண்பர்கள் சொல்லக் கேள்விப்பட்டும் காலை பத்து மணியளவில்தான் வந்து சேர்ந்தேன். அலுவலக வாசல் வெறிச்சோடிக் கிடந்தது. வாசலில் இரு பொலிசார் மட்டும். எனது மகிழ்ச்சிக்கு எல்லையில்லை. சுமமா கதையளக்கும் எம்மவர்களை நினைத்தும் என்னுள் கோபப்பட்டுக் கொண்டேன். உள்ளே நுழைந்ததும் ஒரு தமிழரைக் கண்டேன் வேறொருவரிடம் போவானேன்? அவரிடமே கேட்டேன். முகவரி மாற்றும் பகுதி எங்கே இருக்கிறது என.

"நம்பர் எடுத்திட்டீங்களா?" திரும்ப என்னைக் கேள்வி கேட்டவர், 'இல்லை' என்ற எனது பதிலுக்குப் பார்த்த பார்வையால் புழுப்போல் நெளிந்தேன். தான் அதிகாலை மூன்று மணிக்கு வந்ததாகவும், மற்றும் சூழ்நிலைகளையும் விரிவாக விளங்கப்படுத்தி அடுத்த முறை கொஞ்சம் நேரத்துக்கு வாங்கோ என்று புத்தி சொல்லியும் அனுப்பி வைத்தார். அசடு வழியத் திரும்பினேன். நிலம் தெரியத் தொடங்கியது. நண்பனின் குறட்டை பழையபடி உச்சத்தை எட்டியது. முன்னாலும் வேறு சிலர் போட்டிக்கு வாசித்துக் கொண்டிருந்தனர். எனக்கு எதிராக ஒரு தமிழ் நண்பர். அப்போதுதான் வந்தவர் புதினங்கள் அறிந்து கொண்டிருந்தார். சுவரோரம் சாய்ந்து முழங்காவில் கைகட்டி தலையைக் கவிழ்த்தும், நிமிர்த்தியும் பத்திரிகையாளர் ஒருவர்போல் அவர் கேட்ட கேள்விகளுக்கு எரிச்சலோடு பதில் சொல்லிக் கொண்டிருந்தேன். கம்பிக்கு வெளியால் அவரையும், உள்ளுக்கு எங்களையும் பார்க்க மிருக்காட்சிச்சாலை ஒன்றும் நினைவுக்கு வந்து போனது.

முதற்தடவை தவறு என்னுடையதுதான் என்று விட்டு இரண்டாம் தடவை எட்டு மணிக்கே போய்ச் சேர்ந்து கொண்டேன். அப்போதும் இலக்கம் பெற்றுக்கொள்ள முடியவில்லை. ஓ! அவனவன் சாமம் சாமமாக வந்து கிடக்க நான் இப்ப வந்து எப்படி? மீண்டும் தவறை எனதாக்கிக் கொண்டு மறுநாள் ஆறு மணிக்கே வந்து நின்று கொண்டேன். அப்போதும் பலர் வந்து குவிந்து விட்டார்கள். இருந்தும் பொறுமையோடு கால்கடுக்கக் காத்து நின்றேன்.

நேரம் ஒன்பது மணியாக இலக்கங்கள் கொடுக்கத் தொடங்கினார்கள். பத்து நிமிடங்கள் போயிருக்காது, நஷனாலிற்றிக்கு விண்ணப்பிக்க வந்தவர் களுக்கு இலக்கங்கள் என ஒரு அதிகாரி உரத்துக் குரல் கொடுத்தான். அவர்களுக்கு இன்று மூன்று இலக்கங்கள் மட்டும்தானாம். சரி, நஷனாலிற்றி எடுப்பவர்கள் தானே பரவாயில்லை என்று திரும்புமுன் புதிதாக விசா எடுப்பவர்களுக்கும் இலக்கம் தீர்ந்தது என அறிவிப்பு, முழிசியபடி நிற்க, முகவரி மாற்றுவதற்காக வந்தவர்களின் இலக்கங்களும் தீர்ந்தன.

என் பொறுமை எல்லை கடந்தது. மனம் குமுறியது. முன்னால் நின்ற சில துணிந்தவர்கள் அதிகாரிகளுடன் தாக்கப்பட்டார்கள். ஆவேசமாகப் பேசிக் கொண்டார்கள். அதிகாரிகளுக்குப் பழகிப் போன விஷயங்களாச்சே! அமைதியாக நின்றார்கள். இது மேலிடத்து உத்தரவு, இவ்வளவு இலக்கங்கள் மட்டும்தான் தரமுடியும் இப்படியொரு குரலும் இடையில் கேட்டது. கூட்டம் கலைய அலுவலர்களுக்குக் கிட்டப்போனேன். என்ன என்பது போல என்னை பார்த்தனர். இல்லை - நீங்கள் மேலிடத்து உத்தரவுப்படி செய்யுங்கள். பிரச்சினையில்லை. ஆனால் எங்களது கஷ்டங்களையும் தினமும் பார்க்கிறீர்கள், ஏதாவது ஒழுங்கு முறைப்படுத்தலாம்தானே? தயவுடன் ஆலோசனை வழங்கப்

போனேன். அவர்கள் காது கொடுப்பதாக இல்லை. சரி, இவ்வளவு நேரம் காத்து நின்றிருக்கிறேன், இன்றுதான் இலக்கம் இல்லை. நாளை, அல்லது மறுநாள் அல்லது பிற்தொரு நாளுக்காவது இன்று இலக்கம் தாருங்களேன். கெஞ்சுவது போலக் கேட்டுப் பார்த்தேன். முடியாது என்றனர். கடிதம் மூலம் அப்பொயின்ற் மன்ற எடுக்கலாமா? திரும்பவும் கேட்டேன். அதற்கும் இல்லை என்றனர். இவர்களுடன் பேசிப் பயனில்லை என்பது தெளிவாகத் தெரிந்தது. பத்து வருடங்களாக பிரான்ஸில் எவ்வளவோ போராட்டங்களைத் தாண்டி இப்போது இப்படி ஒரு சிறிய பிரச்சினைக்கு இவ்வளவு தூரம் அவஸ்தைப்பட வேண்டியுள்ளதே? ஓம், நாங்கள் அழையா விருந்தாளிகளாக இருக்கலாம். ஆனால் சில இடங்களில் மனிதர்களாகவும் மதிக்கப்படவில்லையே என எண்ணும்போது இந்நிலை யாரை வாட்டுகின்றதோ இல்லையோ என்னை வாட்டத்தான் செய்தது. இப்போ பிரச்சினைக்கு என்ன வழி? நண்பர்கள் பலரின் ஆலோசனையை நாடினேன். அதிகாலையோ நள்ளிரவோ போய்க்காத்து நின்று முகவரி மாற்றுவது எனக்குக் கொஞ்சமும் உடன்பாடாகத் தெரியவில்லை. அவர்கள் ஏனாமாகச் சிரித்தார்கள். "நாங்கள் ஆறேழு வருஷமா இந்தப்பாடு படுகிறம், நீர் ஒருக்கால் போய் நிற்கிறதுக்கு கஷ்டப்படுகிறீர்!"

"மனுஷியையும் பிள்ளையையும் முதலே கூட்டிப் போகத் தேவையில்லை. நீர் நம்பர் எடுத்த பிறகு ஒன்பது மணிபோல் வரச் சொல்லும்", என்று மேலதிக ஆலோசனை ஒன்றையும் வழங்கினார்கள். எனக்கோ மனம் ஒப்பவில்லை. இந்த நாட்டில் இப்படி இருக்காது. இதற்கு ஏதாவது ஒரு ஒழுங்கு முறை இருக்கும். விபரம் தெரியாது கஷ்டப்படுகிறோம்.

எமது பகுதியில் இருக்கும் நகராட்சி மன்ற உதவிகள் ஆலோசனைகள் வழங்கும் அரச சமூக அலுவலகம் ஒன்றை நாடினேன். எதிர்பார்த்ததுபோல் சனங்கள் அதிகம் இல்லை. வரவேற்பு பரவாயில்லை. ஓரளவுக்கு இதமாகத்தான் இருந்தது.

"வணக்கம்."

"வணக்கம் அமருங்கள்."

"நான் ஓர் இலங்கைத் தமிழன். உங்கள் நாட்டில் அகதியாக இருக்கிறேன். எனது மனைவி குழந்தையோடு."

"ஓம், நல்லது."

"இப்போது நான் உங்கள் பகுதிக்கு வீடு மாறி வந்திருக்கிறேன்."

"நல்லது."

"எனக்கு உங்களிடம் ஒரு உதவி தேவைப்படுகிறது."

உதவி என்றதும் ஏதோ பண உதவிதான் என்பது போல முகம் சுருங்க நான் அவசரப்பட்டுக் கொண்டேன்.

"இல்லை, உங்களிடம் ஒரு ஆலோசனை கேட்க வந்திருக்கிறேன்."

முகம் மலர்ந்தது. "ஓம், தாராளமாகச் சொல்லுங்கள்"

என் நிலைமையை விபரித்தேன்.

"சரி, இப்போது நான் என்ன செய்ய வேண்டும்?"

"நீங்கள் ஒன்றும் செய்யத் தேவையில்லை, எனக்கு முகவரி மாற்றுவதற்கு ஒரு அப்பொயின்ற்மென்ற எடுத்துத் தாருங்கள்!" தலை அசைந்தது. பதில் வரவில்லை. நீண்ட இடைவேளையின் பின் அது எங்களுடைய வேலை இல்லை எனப் பதில் வந்தது.

"இப்போது நான் என்ன செய்வது?"

"சற்று நேரத்துடனேயே போய் நில்லுங்கள்!"

"என்ன! நள்ளிரவேயா?" உரத்தே கேட்டேன்.

எனது தொனி அதிகமாக, பயந்திருக்க வேண்டும். பதில் வரச் சங்கடப் பட்டது.

"சிறிது யோசித்துப் பாருங்கள், எங்கள் ஆறு மாதக் குழந்தையுடன் நள்ளிரவில் எப்படிப் போய் நிற்பது?"

தோள்களைக் குலுக்கி சைகையால் எதுவும் செய்ய முடியாது எனப் பதில் வந்தது. இந்தத் தோள் குலுக்கல் பல இடங்களில் எனக்குச் சினத்தையே தந்திருக்கிறது.

"என்ன இது? ஏன் இப்ப? வளர்ச்சியடையாத எங்கள் நாடுகளிலேயே எவ்வளவோ ஒழுங்கு முறைகள் இருக்கின்றன. ஆனால் பிரான்ஸில் இப்படி ஒரு நிலை!" உணர்ச்சி வசப்பட்ட நிலையில் ஆவேசமாகவே கதைத்துக் கொண்டிருந்தேன்.

"கொஞ்சம் பொறுங்கள்" என்றுவிட்டு உள்ளே சென்ற அலுவலர், எனது

ஆவேசம் அடங்க வெளியே வந்து மீண்டும் கையை விரித்தார். வேறு வழியின்றித் திரும்பினேன்.

ஐந்தரை மணியாகியது. கியூவில் முன்னூறு பேர் வரையில் சேர்ந்து கொண்டனர். முன் வரிசையில் நின்றவர்கள் மத்தியில் பெரும் சிரிப்பலை யொன்று எழுந்தது. இந்த நிலையிலுமா? வாழப் பிறந்தவர்கள்! சபித்துக் கொண்டேன். விஷயத்தைக் கேட்டபோது எனக்கும் அடக்கிக் கொள்ள முடியவில்லை. அப்போதுதான் தெருவின் மறுபுறத்தால் வந்து சேர்ந்த இருபத்தைந்து வயது யுவதி "இதுதானா, கடைசித் தொங்கல்" என்ற கேட்டுவிட்டு முன்னால் படுத்திருந்த ஆபிரிக்க இளைஞிக்கு முன்னால் போய் நிற்க. இவர்கள் பதிலேதும் சொல்லாமல் விழுந்து விழுந்து சிரித்தார்கள். யுவதி மெதுவாக நகரத் தொடங்கி விட்டாள்.

எனது நண்பனும் எழுந்து விட்டான். பொக்கற்றிற்குள் இருந்து சீப் பொன்றை எடுத்து அழகாகத் தலை சீவினான். கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டான். "உனக்கும் வேணுமா?" என்றவாறு சீப்பை நீட்டினான். எரிச்சலைப் பதிலாக்கினேன். பழையபடி அவன் கலகலப்பானான்.

நேரம் எட்டே முக்கால் ஆகியது. எல்லோரும் பரப்பரப்பானார்கள். பொலிஸ் உத்தியோகத்தார்கள் வந்து சேர்ந்தார்கள். அதிகாரிகளின் பெரிய கார்கள் சில உள்ளே நுழைந்தன. இலக்கங்கள் கொடுக்கும் அலுவலர்களும் வாசலுக்கு வந்துவிட்டனர். கியூ நகரத் தொடங்கியது. ஐந்து நிமிடங்கள் போயிருக்காது, நஷனாலிற்றி இலக்கம் தீர்ந்தன என்ற அறிவிப்பு வந்தது. முன்னால் நின்ற நண்பன் பேயறைந்தவன் போல் என்னைப் பார்த்தான். நெஞ்சு படக் படக் என்றது. ஒன்பது மணியளவில் வந்து சேர்வதாகக் கூறிக்கொண்ட மனைவியையும், குழந்தையையும் இன்னும் காணவில்லை. எனது அந்தகார நிலை இன்னும் அதிகரித்தது. கால்கள் தளம்பின. மனம் அந்தரித்தது. கியூ நகர்ந்து கொண்டிருந்தது. நாமும் நகர்ந்து கொண்டேயிருந்தோம்.

1996 - தமிழர் நலன்புரிச் சங்கம் -
ஐக்கிய இராச்சியம்
ஆண்டுமலர்.

பொறா

- செந்தமிழர்

“இஞ்சாருங்கோ, செல்லக்கா ரெலிபோன் எடுத்தவ.... கொழும்பில் நிலமதாசனோட லொட்ஜில வந்து நிற்கிறாவாம். உங்களையும் ஜெயாவையும் ரெலிபோன் எடுக்கட்டாம்....”

"நிமலதாசனோ! ஆர் அது?..... சரி ஏதோ சிலவுக்கு வந்திருக்கினம்."

"உங்களுக்கு ஒரு சவமும் தெரியாது. அப்பையாவின் பேர்தான் நிமலதாசன்....."

'சரி, சரி எனக்கு ஒன்றும் தெரியாதுதான். நீங்கள் எல்லாரும் எல்லாம் தெரிஞ்சனீங்கள். கொஞ்சம் சும்மா இருங்கோ"

"கலோ! கலோ! சேகர் லொட்ஜா? இங்கை பிரான்சில் இருந்து கதைக் கிறம்..... Mrs. பரமநாதன் அன்னம்மாவுக்கு கதைக்கிறம், சண்டிலிப்பாய்....."

"ஓம், ஓம் கொஞ்சம் நில்லுங்கோ,"

"பன்னிரண்டாம் நம்பர் அறை Mrs. பரமநாதன்!, Mrs. பரமநாதன்! பிரான்ஸ் கோல்....."

"கலோ, கலோ நான் செல்லம் கதைக்கிறன்.... ஆர் அண்ணையோ?

"ஓம்! ஓம்! என்ன புதினம்?"

"ஓண்டும் இல்லை நான் இவன் நிமலதாசனை எங்கடை அப்பையாவைக் கூட்டி வந்தனான். அங்கே வச்சிருக்கேலாது பயமாய் இருக்கு..... இங்கை எங்கடை இரத்தினம் மச்சாளும், உங்கை யாரோ நாகராசாவுடன் ஒழுங்கு பண்ணியிருக்காம். அந்தாளின் மச்சான் சுதாகர் என்டவர் செட்டித் தெரு முத்துமீனாட்சியில வேலையாம் அவரைச் சந்திச்சால் பண்டாரநாயக்கா

மாவத்தையில இருக்கிற சீலன் எண்டவர் மூலம் அனுப்பலாமாம்.....அது தான்....."

"அது சரி, இப்ப காசுப் பிரச்சனை, நான் என்ன செய்ய.... என்பாடும் சரியான கஸ்டம்..... உங்களுக்கு இங்கை உள்ள பிரச்சனையள் தெரியாது. சொன்னாலும் விளங்காது, அதுதான் யோசிக்கிறன்....."

"அண்ணை நான் இரண்டு லட்சம் கொண்டு வந்தனான். இன்னும் ஒண்டரை லட்சம் வேணும். நீங்களும் ஜெயாவும் உதவி செய்யுங்கோ. அப்பையா உங்கை வந்து உழைச்சு தருவான்."

"அது சரி, ஏஜென்சி எப்படி? கதைச்சனீங்கனோ?"

"காசுக்கு உங்கை உள்ள நாகராசா பொறுப்பாம். எல்லாத்துக்கும் இரத்தினம் மச்சாளின்ர அப்பனோட கதையுங்கோ."

"அது சரி இரண்டு லட்சம் எங்காலை?"

"ஐயோ அண்ணை, என்ன செய்யிறது, என்னரை நகைகளையும், மூன்று குமர்களின்ர இருந்த நகைகளையும் நித்தியரிட்ட கொடுத்திட்டு வாங்கி வந்தனான்."

"நித்தியோ, பாவம் அந்தாள் நல்ல மனுசன்."

"ஓமண்ணை வட்டி வேண்டாமெண்டவர், நகையையும் தேவை இல்லை எண்டவர், நான்தான் சரியில்லை நகைகளை வைச்சிருங்கோ எண்டு கொடுத்தனான்."

"நல்ல மனுசன், இப்ப வீட்டோடதானோ, அவவும் போய்ச்சேந்திட்டா, பிள்ளைகள் மூண்டும் யேர்மனியில் எண்டு அறிஞ்சன்"

"ஓமண்ணை அவர் பாவம், எங்கடை பாலசுப்பிரமணியர் கோயிலை அவர்தானே முன்னுக்கு நிண்டு, கட்டி ஒப்பேற்றி கும்பாபிஷேகம் எல்லாம் சிறப்பாகச் செய்தவர். அவரை நாங்கள் மறக்கலாமே?"

"சரி, சரி ரெலிபோன் யுனிட் முடியுது. ஜெயா கதைப்பான். எல்லாம் சொல்லுவான் சரியே!"

"அப்பனோ! நான் இங்கை சித்தப்பா"

"ஓம் சித்தப்பா, இப்பதான் கொழும்புக்கு கதைச்சனான். செல்லம் அன்றியும் கதைச்சார்."

"என்ன அப்பன்? என்றை நிலைமை தெரியுந்தானே இங்கை நாங்கள் படுற பாடுகள்."

"சித்தப்பா, என்ன செய்யிறது அங்கை கிராமங்கள் எல்லாம் புகுந்திட்டாங்கள். இளம்பெடியள், பெட்டையள் பாடு பயங்கர நிலைமை! தம்பி. வயித்திலை நெருப்பைக் கட்டி வைச்சு கொண்டு இருக்கிறம் என்று அம்மா சொன்னா. ஜெயாவோட கதைச்சன். இங்கை உள்ள நாகராசரிட்ட இண்டைக்கு கதைப்பம். எங்கடை தம்பியையும், உங்கட மருமகளையும் ஒண்டா எடுக்கப்பாப்பம்."

"முடிவா இருக்கட்டும். சரி நான் வைக்கிறன்."

"கலோ! கலோ! பிரான்சிஸ் இருந்து கதைக்கிறன். பன்ரெண்டாம் நம்பர் றாம் Mrs. பரமநாதனுக்கு கதைக்கச் சொல்லும்." "Mrs. பரமநாதன், Mrs. பரமநாதன் கோல். பிரான்ஸ் கோல்."

"கலோ யார் கதைக்கிறது?"

"ஓம் நான்தான். நாங்கள் இங்கை ஏஜென்சியின்ர சொந்தக்காரன் நாகராசாவோட கதைச்ச சரி, அப்பன் தம்பியார் கணக்காய் தாய்க்கு இரண்டு அனுப்பியிருக்கிறார்....."

"ஓமண்ணை மச்சாளும் கொண்டு வந்து குடுத்தவ....."

"நீயும் அவவும் முத்து மீனாட்சி, சுதாகர் மூலமா சீலனிட்ட காசை குடுங்கோ, நிமலதாசன் கணக்கால நீ ரெண்டு குடு. மச்சாள் பாஸ்கரன் கணக்கால் ரெண்டு குடுக்கட்டும். மிச்சம் ஒண்டரையை ஆக்கள் இஞ்சால வந்தாப்பிறகு குடுக்கலாம் எண்டு நாகராசா சொன்னார். சரிதானே!"

"ஓமண்ணை.... இங்கை அப்பையா உங்களுடன் கதைக்கப் போறானாம்...."

"மாமா நான் அப்பையா, நான்தான் நிமலதாசன்....."

"ஓம் ஓம் என்ன நீ ஊரில் குழப்படியாம்?"

"இல்லை மாமா, நான் ஒரு குழப்படியும் செய்யேலை. அம்மாவுக்கு ஒண்டும் விளங்காது, நான் என்னரை கடமைகளத்தான் செய்தன்...."

"சரி, சரி, ஏஜன்சிக்கு காசு கட்டுவினம், கவனமாய் இஞ்சால வந்து சேர். என்றை, ஜெயாவின்ர ரெலிபோன் நம்பர்கள் குறித்து வைத்துக்கொள். எங்கை

நிண்டாலும் தொடர்புகொள்..... பாஸ்கரனிட்டயும் சொல்லு. சரி, கொம்மாட்ட குடு...."

"ரெண்டு பேரும் வெளிக்கிட்டவுடன் ஊருக்கு போறியளோ? அங்கை குமர் பிள்ளைகள்....."

"நாங்கள் இரண்டு பேரும், இதுகள் உங்கை வந்து சேர்ந்த பிறகுதான் போவம்..."

"சரி. சிலவுக்கு ஆயிரயம் பிராங் அனுப்புறன். இதுதான் என்னால முடியும். ஜெயாவும் அனுப்புவான்தானே...."

"மதி பாடு எப்படி?"

"இருக்கிறான்... வயித்தியம் நடக்குது. பரவாயில்லை, பள்ளிக்குப் போறான். நான் என்னத்தை இதுகளுக்குச் சொல்ல எல்லாம் கடவுள் விட்ட வழி....."

"மதி சின்னப்பிள்ளை. இப்படியாச்சே எண்டுதான் இஞ்ச எல்லாருக்கும் கவலை....."

என்ன செய்ய அவனால் அவனுக்கு கவலை, எங்களுக்கும் கவலை. அவனும் வெளியிலை காட்டுறதில்லை. அவனை சந்தோஷமா வைச்சிருக்க வேண்டியது தான்....."

"நினைக்கிறதெல்லாம் நடந்திட்டால் பிறகேன் தெய்வத்தை நினைக்கப் போறம்? சரி, நான் வைக்கிறன்"

"மாமா, பெரியமாமாவோ, நான் நிமலதாசன். நானும் பாஸ்கரனும் கியூ எண்ட இடத்துக்கு வந்திட்டம். இங்கை தயா என்டவர் வேறு நாப்பது பேரோடு என்னையும் பாஸ்கரனையும் விட்டிருக்கிறார். நான் ரெலிபோன் பூத்தில் நிற்கிறன்.... நம்பரைத் தாறன் ஒருக்கா எடுக்கிறீங்களே?"

'சரி, சரி நம்பரைத் தா"

"யார் அப்பையாவோ?"

"ஓம் மாமா. இஞ்ச ஒரு காட்டுப் பகுதியில் ஒரு பழைய வீட்டில் விட்டிருக்கினம். நாப்பது பேருக்கு மேலே. எங்கடை ஊர் ஆக்கள் இருபத்தாறு பேர் ஒரு பெரிய அறையில் இருக்கிறம். லயிற் இல்லை, மெழுகுதிரிதான்....."

"சாப்பாடு எல்லாம் என்ன மாதிரி?"

"பிளேனில் சாப்பிட்ட சாப்பாடுதான் மாமா...."

"சரி, சரி அழாதே. ஏஜென்சிகாறன் உங்கை நிக்கிறான்தானே...."

"அவன் இங்கை போலோன்காறரிட்ட எங்களை பாரம் கொடுத்திட்டு, வேற இடத்தில் கொட்டலிலதான் தங்கிறான்...."

"சரி, எப்படியும் உங்களைப் பார்க்க வருவான் தானே! அப்ப ரெலிபோன் நம்பரை வாங்கி வைச்சிரு. எனக்கிப்ப அவசரம். நாளைக்கு இதேநேரம் பூத்தில் வந்து நில். நான் கோல் எடுக்கிறன். சரியே....."

"கலோ, யார் நிமலதாசனோ?"

"ஓம் மாமா"

"சாப்பிட்டியோ?"

"இன்னும் இல்லை மாமா"

"ராத்திரி என்ன சாப்பாடு?"

"ஒவ்வொருவருக்கும், ஒவ்வொரு அவிச்ச உருளைக்கிழங்கு!"

"அட கடவுளே! ஏஜென்சி நம்பர் தந்தவனே?"

"ஓம் மாமா எழுதுங்கோ...."

"சரி, நான் அவரோட கதைக்கிறன், நாளைக்கு இதே நேரம் பூத்தில் நில். ரெலிபோன் எடுப்பன். கொண்ணண் ஜெயா கதைச்சவனே?....."

"ஓம் மாமா, அவருக்கும் ஏஜென்சியின்ர ஹோட்டல் நம்பர் கொடுத்தனான்."

"சரி, நாளைக்கு இதே நேரம் கதைக்கிறன். நீ ஒண்டுக்கும் யோசிக்காதே, பயப்படாதே. சரியோ."

"கலோ Mr. தயா!"

"ஓம் நான்தான்....."

"தம்பி நான் இங்கை பிரான்சில் இருந்து கதைக்கிறேன், என்றை மருமகன் நிமலநாசன், பாஸ்கரன் என்றவர்களை கொழும்பு சுதாகர், சீலன் ஆட்கள் மூலமா வந்தவையன். அவயளின்ர பாடு எப்படி?"

"பிரச்சனை இல்லை. அவையளை வேறு ஆட்களோடை ஒரு வீட்டில் விட்டிருக்கு. உங்கடை மருமகன் ஜெயாவும் என்னோட கதைச்சவர். நீங்கள் ஒண்டுக்கும் யோசிக்க வேண்டாம். மிச்சம் ஒண்டரையையும் இஞ்ச அனுப்புங்கோ கூடிய கெதியில் அலுவல் பாக்கலாம்....."

"தம்பி, இஞ்சால வந்த பிறகுதான் மிச்சம் எண்டு சொன்னவை. நீர் இப்ப இப்பிடிச் சொல்றீர்?"

"கெதியில் அனுப்ப வேண்டும் என்றால் காசை அனுப்புங்கோ.... எனக்கு வேற வேலை இருக்கு...."

"கலோ! நாகராசாவுக்கு கதைக்கலாமோ?"

"நான்தான் நாகராசா"

"இங்கை நான் லோகன்ர சித்தப்பா கதைக்கிறேன்...."

"சொல்லுங்கோ"

"என்றை மருமகனும், அப்பன்ர தம்பியும் கியூவில் நிற்கினம். கியூ ஏஜென்சி தயாவோட கதைச்சனான்... அவர் மிச்சம் ஒண்டரையும் தனக்கு அனுப்பினாதான் கெதியில் இவயளை இஞ்சால அனுப்புவாராம்."

"ஓமோம். அப்படித்தான் உங்கட மருமகன் ஜெயாவுக்கும், அப்பனுக்கும் சொல்லியிருக்கிறார். என்ன செய்வது காரியம் ஒப்பேற வேணுமே! எப்ப சந்திக்கிறியன்? நீங்கள் காசைத் தந்தால் உடன் கொழும்புக்கு அனுப்பி வைப்பம் அலுவல் நடக்கும்"

"அட கடவுளே! நான் மருமகனை கேட்டு சொல்கிறேன் தம்பி. சரி வைக்கிறேன்"

"கலோ! மாமாவோ! நான் ஜெயா"

"ஓம். சொல்லு"

"மாமா, நான் ஏஜென்சிகாரரோட கதைச்சனான். மிச்சம் ஒண்டரையும் குடுத்தால் கெதியில் அனுப்புவார்கள். அல்லாட்டில் நாள் செல்லுமாம்..."

"சரி இனி என்ன செய்யிறது... ஆக்கள் இஞ்சாலை வந்து சேரட்டு...."

"கலோ! Mrs. அன்னம்மா பரமநாதனுக்கு கதைக்க வேணும். பரிஸ் கோல். மகன் ஜெயா என்று சொல்லுங்கோ...."

"Mrs. பரமநாதன் றூம் நம்பர் 12.... பரிஸ் கோல்...."

"கலோ கலோ ஆர் கதைக்கிறியன்...."

"அம்மா, நான் ஜெயா. நானும், அப்பனும் ஏஜென்சிக்கு ஒண்டரை அனுப்பியிருக்கிறம்...."

"நீங்களும் இரத்தினம் மாமியும் போய் ஏஜென்சிகாரரைக் கண்டு கெதியில் அனுப்பச் சொல்லுங்கோ"

"ஏன் ஜெயா உங்களிட்ட ஆட்களை கொண்டு வந்து விட்ட பிறகுதானே மிச்சம் எண்ட பேச்சு?...."

"அம்மா அது உங்களுக்கு சொன்னால் விளங்காது, உவங்கள் உப்பிடிதான்... நடுவழியில் கொணந்து அந்தரிக்க விட்டிட்டு பிடுங்குவார்கள்...."

"ஐயோடா தம்பி! அதுகளின்ர சாப்பாடுகள் என்னமாதிரி ராசா?"

"நீங்கள் ஒண்டுக்கும் யோசிக்காதேங்கோ. நான் நூறு டொலர் கியூ ஏஜென்சிக்காரனுக்கு அனுப்பியிருக்கிறேன். அவன் அப்பையாவிட்ட கொடுப்பான். அப்பனும் தம்பியாருக்கு நூறு டொலர் அனுப்பியிருக்கிறான்."

"தம்பி அப்பையாவை ஒருக்கால் என்னோட கதைக்கச் சொல்லு.... எனக்கு ரே யோசனையா இருக்கு...."

"கலோ! நான் கியூவில் இருந்து கதைக்கிறேன். பன்னிரண்டாம் நம்பர்"

றாம் Mrs. அன்னம்மாவுக்கு கதைக்கச் சொல்லுங்கோ...."

"கொஞ்சம் நில்லும். Mrs. பரமநாதன்.... கோல், கியூ கோல்...."

"கலோ! நான்தான் கதைக்கிறன்...."

'அம்மாவோ, நான் அப்பையா...."

"என்ர செல்லம். உங்க என்னடி செய்யிறாய். ஒழுங்காய் சாப்பிடுகிறியா?"

"அம்மா நான் சுகமாய் இருக்கிறன்.... அண்ணை நூறு டொலர் அனுப்பினவர்.... அதில்தான் காட் வாங்கி உங்களுடன் கதைக்கிறன்...."

"அம்மா ஒரு நாளைக்கு ஓராளுக்கு ஒரு அவிச்ச உருளைக்கிழங்குதான் தாறாங்கள். கொட்டாவி விட்டால் உதைக்கிறார்கள் அம்மா...."

"ஐயோ தெய்வமே! இது என்ன சோதனையப்பா? எங்கடை பிள்ளைகளை காப்பாத்தையா! என்றை ராசா அப்பையா தேத்தண்ணி கோப்பியாவது ஒழுங்காய் தாறாங்களோ?"

"ஓம் அம்மா, நீங்கள் சொல்லுவியள் கோப்பி கிளுவங்கரி மாதிரி எண்டு, அப்படி ஒரு முடறு கோப்பி ஒரு நாளைக்கு ஒருதரம்"

"கடவுளே! எங்களை மட்டும் ஏன் இப்பிடிச் சோதிக்கிறாய்?"

"அம்மா ஒண்டுக்கும் யோசிக்காதேங்கோ. இஞ்ச ஊராக்கள் கனபேர் இருக்கிறம். உங்கை ஏஜென்சிகாரரைக் கண்டு கூடியகெதியில் எங்களை பிரான்கக்கு அனுப்பச் சொல்லுங்கோ...."

"சரி ராரா, கன நேரம் கதைக்க காசு போகுமாம்...."

"கலோ! தம்பி தயாவோ, நான் இங்கை பரிசில இருந்து நிமலதாசன்ர மாமா கதைக்கிறன்...."

"ஓம் சொல்லுங்கோ என்ன விஷேசம்?"

"விசேஷமோ தம்பி? ஏன் தயா! முழுக்காசும் கட்டி இரண்டு மாசம் ஆச்சு. இந்த பிள்ளையளை ஏன் இன்னும் அனுப்பி வைக்கேல்லை?"

"ஐயா, நான் சொல்லுறதை கேளுங்கோ... நான் தான் ஒண்டரையை எனக்கு

அனுப்பி வையுங்கோ.... கெதியில் அனுப்புறன் என்று சொன்னான்... நீங்கள் கொழும்புக்கு அனுப்பினியள்.... அவங்கள் இஞ்ச எனக்கென்னும் அனுப்பிவைக்கேல்லை. கோலன்காறன் காசு முழுக்க கொடுத்தால்தான் ஏதன் செய்வான்...."

"அப்ப என்ன தான் சொல்கிறீர்?"

"காசை எனக்கு அனுப்பிவையுங்கோவெண்டு சொல்றன்...."

"ஐயாவோ! ஏஜென்சியுடன் கதைச்சனியோ? என்னவாம்?"

"அவன் மாமா போலன்காறர் நேற் கூட்டிப் போட்டாங்களாம். இன்னும் ஒண்டு அனுப்பட்டாம். அல்லது தங்களுக்கு ஒண்டும் செய்ய முடியாதாம்....!"

'யார் சொன்னது?"

"நான் கொழும்புக்கு கதைச்சனான். அப்பனும் கதைச்சவன். ஒண்டும் செய்யேலாது. இரண்டு பேரையும் இன்னும் ஒவ்வொண்டு அனுப்பட்டாம். அதுதான் நாங்கள் காசுக்கு ஓடி திரியிறம்..."

"நாகராசா என்னவாம்?"

'அவரும் சொல்றார். என்ன செய்யிறது! குடுத்து விஷயத்தை ஒப்பேற்ற வேணும்தானே எண்டு...."

"சரி நான் நாகராசாவுடன் கதைக்கிறன்"

"கலோ, நாகராசாவோட கதைக்கலாமோ?"

"அவர் குளிக்கிறார். கொஞ்சம் செல்ல எடுங்கோ...."

"கலோ! நாகராசாவோட கதைக்கலாமோ?"

"அவர் குளிக்கிறார். நீங்கள் யார் கதைக்கிறியள்?"

"நான் லேகன்ர சித்தப்பா. இப்ப ஒரு மணித்தியாலத்துக்கு முதல் எடுத்தனான், குளிக்கிறார் எண்டு சொன்னியள்...."

"இல்லையே. நான் சொல்லேல்லை. சிலவேளை மகளா இருக்கும்!"

"பரவாயில்லை. லோகனின் சித்தப்பா ரெலிபோன் எடுத்தவர். ஒருக்க கதைக்கட்டாம் எண்டு சொல்லுங்கோ....."

"கலோ! நாகராசாவோட கதைக்கலாமோ?"

"அவர் குளிக்கிறார். நீங்கள் யார் கதைக்கிறியன்?"

"நான் அவருக்குத் தெரிஞ்சவர்...."

"அவர் குளிக்கிறார்... ஆ... ஆ... கொஞ்சம் பொறுங்கோ. இங்க வந்திட்டார். அப்பா உங்களுக்கு தெரிஞ்சவர் கதைக்கிறாராம்...."

"கலோ! யார் கதைக்கிறியன்?"

"நான் லோகன்ர சித்தப்பா...."

"சொல்லுங்கோ"

"என்ன சொல்ல இருக்கு. ஏஜென்சி இன்னும் ஒண்டு கேட்குதாம்!...."

"ஓம் அப்பிடித்தான் ஜெயாவும், அப்பனும் சொன்னவை. நான் கொழும்புக்கு அடிச்சக் கேட்டனான்... நாலரைதான் நேற். முதல் மறந்து போய்ச் சொல்லியாச்சாம்.... அதை அனுப்பி வைச்சால் கெதியில் செய்யலாமாம்...."

என்ன செய்யிறது? இன்னும் ஒண்டுதானே. அதையும் அனுப்பினால் காரியம் நடக்கும். அப்பன் ரெலிபோன் பண்ணினது காசு அனுப்ப வரச்சொல்லி. நான் இப்ப போறன். அனுப்புவம். நீங்கள் ஒண்டுக்கும் யோசிக்க வேண்டாம். இனி சரி வரும்."

"நான் ஜெயா கதைக்கிறன், மாமாவோ!...."

"ஓம் நான்தான், என்ன நடந்தது?"

"அப்பையா ரெலிபோன் அடிச்சவன் தனக்கு கதைக்கச் சொல்லி, உடனே நான் அவன் நின்று கதைச்ச ரெலிபோன் பூத் நம்பருக்கு அடித்து கதைச்சன். பாஸ்கரனுக்கு அம்மை நோயாம், ஒழுங்கான சாப்பாடு இல்லையாம்."

இருபத்தாறு பேருக்கு இரண்டு நீள பாணைக் கொடுத்தாங்களாம். ஏதன் கேட்டால் போலன்காறர் பொல்லைத் தூக்குறாங்களாம். நிலைமை மோசம். சில பெடியன் வெளிக்கிட்டு ஓடி போலன்ற் பொலிஸ் பிடித்து காம்பில வைத்திருக்கிறார்களாம்.... பாஸ்கரனுக்கு வருத்தம் அல்லாட்டி தானும் வெளிக்கிட்டு போடுவன் என்று அழுகிறான்.... மாமா!"

"நீ என்ன சொன்னனி?"

"கொஞ்சம் பொறுமையாய் இருங்கோ, முழு காசும் கட்டியாச்சு.... நாலரை வட்சமடா.... என்னை என்ன செய்ய சொல்கிறாய்? எண்டு நானும் அழுதன்...."

"என்ன செய்யிறது..... சரியாய்ப் பொறியில் மாட்டுப்பட்டுப்போனம். இன்னும் ஒரு கிழமை பாப்பம். சரி வராட்டி வேறை ஒழுங்கை பாக்க வேண்டியது தான்."

"கொம்மாவுக்கு கதைச்சனியோ?...."

"ஓம் மாமா அவவும், அன்ரியும் அங்கே அழுதபடி. ஏஜென்சியை கண்டவையாம்.... பயணம் என்றால் அப்படித்தான். உங்கட அவசரத்துக்கு ஒண்டும் செய்யேலாது.... இப்ப அந்த நாட்டில குளிர்.... பொலிஸ் பிரச்சனை.... காசு வாங்கினாங்கள் அனுப்புவம்தானே, அடிக்கடி வந்து கரைச்சல் தர வேண்டாம் எண்டானாம்...."

இனி அவங்களோட கனக்கக் கதைச்சால் வேற ஏதேன் பிரச்சினையன் வருமெண்டும் அம்மா பயப்பிடுகிறா அவவுக்கு நம்பிக்கையில்லை"

"சரி, சரி பொறுத்தனாங்கள் இன்னும் ஒரு கிழமை பாப்பம்"

"கலோ நாகராசாவுக்குக் கதைக்கலாமோ!"

"நான் நாகராசாதான் கதைக்கறன், யார் நீங்கள்?"

"நான் லோகனின் சித்தப்பா!"

"அ... சொல்லுங்கோ, குரல் விளங்கேல்லை...."

"என்னத்தைச் சொல்ல, உமக்கு தெரிஞ்ச விஷயம்தானே! நாலு மாசத்துக்கு மேல், நாலரை வட்சம் கொடுத்து, அந்த பெடியன் இரண்டும் சாப்பாடு இல்லாமல் கஸ்டப்படுதுகளாம்.... இது உங்களுக்கு அழகா?"

"நான் என்ன செய்ய பாருங்கோ!... அப்பன் கேட்டார் தம்பியை கூப்பிட ஏஜென்சி தேவை என்று, நான் உதவி செய்தனான் ஒழிய இப்படி இவங்கள் செய்வாங்கள் என்று யார் கண்டது?..."

"என்ன நாகராசா இப்படி கதைக்கிறீர்? ஏஜென்சி உம்மட மச்சான். எல்லாம் ஒழுங்காய் நடக்கும். நாங்கள் யோசியாமல் பணம் அனுப்பலாம். பொறுப்பு நீர் எண்டெல்லாம் சொல்லி நீரும் நிண்டுதானே காசுகள் அனுப்பினது. இப்ப இப்படி சொல்லுறீரே?..."

"ஆர் சொன்னது மச்சான் எண்டு, அவர் தூரத்துச் சொந்தம். ஐயா அவங்களோடு கடுமையா கதைக்கவுமேலாது. இனி உங்கடையாட்கள் பொம்பளையள் அதுகளுக்கு பிரச்சனை வந்தால் என்ன செய்யிறது? முள்ளில் சீலையை மாட்டினால் மெள்ளதானே கழட்ட வேண்டும். உங்களுக்கு விளங்க வேணும்....."

"ஓம் ஓம் விளங்குது! நாங்கள் முள்ளில் இருந்து சீலையை மெள்ளமாய் கழட்டறம், எல்லாம் நன்மைக்குத்தான்"

'மாமா நான் ஜெயா...."

"ஓம் சொல்லு!"

"அப்பையாவும் பாஸ்கரனும் கியூவில் இருந்து வெளிகிட்டு வந்திட்டினம்"

'என்னவாம், என்ன நடந்ததாம்?"

"போலன் ஏஜென்சிகாறன் கண்டபடி எல்லாருக்கும் அடிக்கிறானாம். பசிக்குது எண்டு அழுதால் பொல்லால அடிக்கிறானாம். அங்க இருந்த பொம்பிள ஒண்டுக்கு மனிசி அழுது கொண்டு இருக்க பொல்லால அடிச்சானாம். உடன அப்பையா திருப்பி பொலன்றகாரனக்கு அடிக்க பெரிய கலவரமாய் போச்சாம். பிறகு அவன் பயத்தில பாஸ்கரனையும் கூட்டிக்கொண்டு ஓடிப்போய் பொலிஸில பிடிபட்டு இப்ப பொலிஸ் காம்ப்ல இருக்கிறானாம்."

'கடவுளே இது என்ன சோதனையடா?"

"அங்க சிலவேளை திருப்பி அனுப்பினாலும் அனுப்பிப்போடுவாங்களாம்"

"இனி யோசிக்கேலாது. வேற வழியைப்பாப்பம்"

"மாமா ஜேர்மனில ஓராள் இருக்கிறானாம். ஜேர்மனிக்கு கூட்டி வந்தபிறகுதான் காசாம்"

"கதைச்சுப்பாரன். கவனமா கதை."

"சரி மாமா. நீங்களும் ஆரையும் விசாரியுங்கோ"

"கலோ! நான் இஞ்ச பிரான்ஸில இருந்து பேசிறன். என்ர தம்பியும், மைச்சானும் பொலன்ரிர வந்து...."

ஆகஸ்ட் 1997 அம்மா இதழ்.

வழமைபோலவே அன்று அவர்கள் வீட்டுக்கு பொலிஸார் வந்து விட்டனர் 'வோக்கி ரோக்கி'யில் அவர்களது பாசையில் ஏதோவெல்லாம் பேசுகிறார்கள். எதுவும் எங்களுக்குப் புரியவில்லை. கதவு திறந்திருந்தது. உள்ளே ஒருசில பொலிஸாரும், வெளியே ஒருசில பொலிஸாரும் எதைப் பற்றியோ உரத்துக் கதைத்த வண்ணமிருந்தார்கள். இதைப்பற்றி நாங்கள் பெரிதாக எடுத்துக் கொள்ளவில்லை. இது நடைபெறுவது இங்கு சாதாரணம். என்றாலும் விடுப்புப் பார்ப்பதில் குறைவிடுவதில்லை. கதவின் கண்ணாடித் தூவாரமூடே பல நிமிடங்கள் தொடர்ந்து நின்று கழுத்து வலித்ததுதான் மிச்சம். என்ன நடைபெற்றதென்பது இறுதிவரை தெரியவில்லை. ஏதோ ஒரு ஊகத்தின் அடிப்படையில் விட்டுவிட்டேன்.

அவர்கள் ஆபிரிக்காவில் 'கானா' தேசத்தவர் என்பது தெரியும். இந்த வீட்டிற்கு வந்து ஐந்து வருடங்களாகிறது. அவர்களைப்பற்றி அதிகம் தெரியாதவர்கள் நாங்களாகத்தானிருக்கும். எங்கள் வீட்டிற்கு அருகில்தான் அவர்களுடைய வீடு. எதிரில் பிரஞ்சுக்காரர், அதுக்கு அடுத்தபடியாக ஒரு அரைக்கறுவல். 'மாட்டினிக்' நாட்டவர் யாரைக் கண்டாலும் காலை வணக்கம். ஒரு சிரிப்பு, ஒரு தலையாட்டு அவ்வளவுதான். மேலே பேசவும் தெரியாது. பேசினால் விளங்கவும் மாட்டுது.

எங்கள் மூன்றாம் மாடியில் அந்தக் கட்டிடத்தொகுதியின் பன்னிரண்டு மாடிகளிலும் 'கானா'க்காரி 'மெளலிவான் தீயோ' (Maffulivevan deue) வைப்பற்றி யாவரும் நன்கு தெரிந்து வைத்துள்ளனர் என்பது எங்களுக்கு போகப்போகத்தான் தெரிந்தது. இவ்வளவு ஒரு வசதியான வீடு குறைந்த வாடகையில் எங்களுக்கு கிடைத்தது ஏன் என்பது பின்னர்தான் தெரிந்தது. அடுத்த வீட்டுக்காரி 'தீயோ' அதுதான் 'கானா'காரிதான் காரணமென்பது.

இவளது வீட்டுக்கு அருகில் இவ்வளவு காலமும் தொடர்ந்து குடியிருப்ப தென்றால் நாங்கள் எவ்வளவு பொறுமைசாலியாக இருக்கவேண்டும் என்பது

நான் சொல்லித்தான் தெரியவேண்டியதில்லை. எங்கள் தலைக்குமேல் விழவிருந்த எத்தனையோ பிரச்சனைகளை நாங்கள் பொறுமையாகவே தாங்கிக் கொண்டிருக்கிறோம். இந்த வீட்டை விட்டுவிட்டு வேறு இடத்துக்கு குடி பெயருவதென்பது என்னைப் பொறுத்தவரை முடியவே முடியாத காரியம். இந்த வீடு கிடைத்ததே பெருங்காரியம்.

ஒழுங்கான விசா இல்லை, ஒழுங்கான வேலையில்லை, இப்படியே ஒழுங்கான..... என்று எண்ணிக்கொண்டே போகலாம். சுருக்கமாகவே அவளை 'கறுப்பி' என்று மட்டுமே எங்களுக்கு நாங்கள் கதைத்தக் கொள்ளுவம். அவளுக்கு முன்னால் அல்ல. அவர்களுக்கு இப்போ அனேக அசிங்கத் தமிழ் வார்த்தைகள் தெரியும். நாங்கள் அவர்களை 'கறுவல்கள்' என்கிறோம் என்பதுவும் புரியும். இவளுடைய ஒரு புருஷன், அதாவது இந்த 'ஒரு' என்பதன் பொருள் பின்னர் விளங்கும். நேரடியாகவே என்னைக் கேட்டுவிட்டான். தங்களது நிறத்தை வைத்தே நாங்கள் தங்களை அழைப்பதாக. எனக்கு இதைக் கேள்விப்பட்டதும் தூக்கிவாரிப் போய்விட்டது. ஒருவாறு சமாளித்து விட்டேன். அதன்பின் அதுபற்றிப் பேச்சு எடுப்பதையே அவன் விட்டுவிட்டான் என்றே தோன்றியது.

எங்கள் வீட்டிற்கு வருபவர்கள் யாராயிருந்தாலும் முதலில் ஒரு அரைமணி நேரம் வரையில் மூச்சு எடுக்க மாட்டார்கள். வந்ததும் முதல் வேலையாக சுகம் விசாரிக்கிறார்களோ இல்லையோ 'பக்கத்து வீடு கறுவலா?' என்று கேட்க தயங்குவதில்லை 'எப்படி இந்த வீட்டுக்கை இருக்கிறியள்?' போன்றவற்றில் இருந்து அனேக கேள்விகள் அடுத்த வீட்டுக்காரனைப்பற்றி. வேறு வழியில்லை நாங்களும் வந்தவர்களுடனையே சேர்ந்து பாடி எங்கள் ஊத்தைகளை மறைத்துவிடுவோம்.

மூன்றாவது மகள் என்றபடியால், எனது மனைவிக்கு சரியான சந்தோஷம். முன்னான இரண்டும் பெடியள். நட்டுவக்காலிகள், அண்ணனைப் பார்த்து தம்பி செய்யும் அட்டூழியங்களுக்கு குறைவில்லை. அவர்களது கைவரிசைகள் அடுப்படி, படுக்கையறை, கழிவறையீறாக என்னைப்பார்த்து சிரிக்கும். மனைவியோ முதலில் கெஞ்சிப் பார்த்தாள், சொல்லிப் பார்த்தாள், விரட்டிப் பார்த்தாள், அடித்துப் பார்த்தாள், நொருக்கிப் பார்த்தாள் எதுவித பலனுமில்லை. இனிச் செய்வதாக இருந்தால் இரண்டு கால்களிலும் பிடித்துத் தூக்கி நிலத்தில் ஒரு அடி அடிக்க வேண்டியதுதான். அருவிவெட்டி சூடு அடிப்பதுபோல. அது முடியாத காரியம்.

கறுப்பிக்கு குடும்ப அங்கத்தவர் அதிகம். இந்த ஐந்து வருட எங்கள் வாழ்க்கையில் அவன் கர்ப்பிணியாக இருந்த கோலத்தையே பார்த்திருக்கிறோம்.

அது ஒரு இயந்திரம். பிள்ளை பெறுவதற்காகவென மருத்துவமனைக்கு போவது தெரியும் அடுத்தநாள் விடிய பிள்ளையை கொண்டு வீட்டுக்கு வந்துவிடுவாள். பிள்ளை இரவு பகலாக கத்தும், கூடவே அவளும் இரவு பகலாக கத்துவாள் அவளுக்கு எல்லாமாக எத்தனை பிள்ளைகள் என்று அறிய முற்பட்டோம் முடியவில்லை. ஆணோ பெண்ணோ எல்லாம் ஒரே மாதிரியாக இருக்கும், ஒரே அளவாக இருக்கும். ஏறத்தாழ எட்டு இருக்கும் என எண்ணிக் கொள்வோம். சமாதானப் பட்டுக்கொள்ளுவோம். அந்த எட்டிலும் எட்டல்ல என்பது குணங்கள் இருக்கும். வலிய வந்து மோதுங்கள். எங்களையே ஏசிவிட்டுப் போகங்கள். மீறிப்பார்த்தால் எல்லாம் சேர்ந்து நின்று நாக்கை நீட்டி துப்பி, கண்டகண்ட வார்த்தைப் பிரயோகங்களைப் பிரயோகித்து கைச்செய்கையால் பலவற்றை எல்லாம் துரிதமாக விளங்கிக் கொள்ளக்கூடிய அபாரசக்தி அதுகளிடம்.

பிள்ளைகள் ஏதாவது விளையாட்டுப் பொருட்களையோ, தொப்பி, தின்பண்டங்களையோ வெளியே கொண்டுபோனால் போதும், கருடனின் பார்வை கொண்டவர்கள் பற்றிவிடுவார்கள். தங்களுக்குள்ளேயே தினமும் அடிபிடி, சத்தம், காயம், இரத்தப்பெருக்கம், இவர்களுடைய இப்பேற்பட்ட நடவடிக்கை களினால் நானோ, மனைவி பிள்ளைகளோ... ஏன் மற்றவர்களோ இவர்களுடன் பழகுவதில்லை. காணும்போது வணக்கம் சொல்வதுடன் நிறுத்திக்கொள்வது. எம் பிள்ளைகளை இவர்களுடன் சேரவிடுவதில்லை.

இரவு ஒரு மணிவரையிலும் தூங்க மாட்டார்கள். விளக்கு எரிந்த வண்ணம் இருக்கும். சமையறையிலிருந்து விபரிக்க முடியாத அளவு நாற்றம் வெளிவரும். அவர்களது சமையலறை யன்னல் கதவுக்கும், எங்களது யன்னல் கதவுக்கும் ஒரு முழம்கூட வித்தியாசம் வராது. அவர்களது சமையல் அறையின் புகையில் அரைவாசி எங்கள் சமையலறையினுள் அத்துமீறிக் குடியேறும்.

எங்கள் வீட்டு மீன்பொரியல் மணத்தைக் கலைக்கவே நாங்கள் யன்னலைத் திறந்து விடுகிறோம் என்பது எங்களுக்கு மட்டுமே தெரியும். 'நிண்ட வெள்ளத்தை வந்த வெள்ளம் கொண்டுபோய் விட்டது.' என்று கேள்விப் பட்டிருக்கிறோம் இது 'நிண்ட புகையுடன் வந்த புகையும் சேர்ந்து நிண்டு நாத்திச்சுது' என்ற மாதிரியான நிலை. குறைந்த பட்சம் அரைப் பன்றி வாங்கித்தான் சமைப்பாள். மீனாக இருந்தால் அரை மீற்றர்படி இரண்டு மீன்கள் வாங்கிக் கொண்டு வருவாள். தினமும் நாலாஞ் சடங்குச் சமையல்தான்.

எங்கள் வீட்டிற்கு வருபவர்கள், தொடர்மாடி வாயிலிலேயே மோப்பம் பிடித்து அறிந்து கொள்வார்கள். இந்த மீன் அவியல், பருப்பு அவியல்

பெருஞ்சீரகத்தூள், எங்க வீட்டு வாசனையைத்தான் இந்த வாடைக்காற்று அள்ளி வருகின்றதென, மேலே ஏறிவரும் போதுதான் மிகுதியை உணர்ந்து, அனுபவித்துக் கொள்வார்கள். அருவருத்துக் கொள்வார்கள்.

மேற்படி கறுப்பியைக் கண்டாலே எனது மனைவிக்கு வயிற்றைக் குமட்டும். ஏற்கனவே தினமும் வயிற்றைக் குமட்டிக் கொள்வாள்..... இவளுடைய நிறத்தையும் கூடவே வரும் வாசனையையும் அனுபவிக்காதவர் களுக்கு சொல்லி விளக்க முடியாது. இருந்தாலும் அவளுடைய கண், புருவம் தாடை முதலிய எடுப்பான அளவுதோற்றம் அனேகரை அவளின்பால் அடங்க வைத்தது என்பதுதான் உண்மை. நான்கூட என் மனைவியிடம் கூறுவதுண்டு. 'சிலிப்பிக் காய்ச்ச இந்த மரம் இப்பவும் இப்படினெண்டால்..... ஒரு இருவது இருபத்தொண்டிலே எப்படி இருந்திருப்பான்...! பத்திரகாளிபோல மாறுவாள் என் மனைவி. பின் அடங்கி விடுவாள். உலகத்திலே கறுப்பியளும் உலக அழகிகளாக வந்திருக்கிறாளாவை தானே. எனக்குள் ஒரு சமாதானம். அவளுடைய வெளியரங்கை இன்னும் அலங்கரிக்கலாம்.

எனது மனைவிக்கும் 'மாட்டினிக்' காறிக்கும் இடையே உறவு சுமுகநிலை. காரணம் அவள் நல்ல அழகி என்பது மட்டுமல்ல, எங்களுடன் அவள் பேசுவது புரியாவிட்டாலும், நல்ல அந்நியோன்யமாக பழக எத்தனிப்பதாலும், மட்டுமல்ல சிலதடவைகள் எனது மனைவியை அழைத்து காது காழுத்தில் உள்ளவைகள் பற்றியும் அணிந்திருக்கும் 'பஞ்சாபி கிற' பற்றியும் அறிந்ததோடு அழகாயிருக்கிறாய்.... நீ எது அணிந்தாலும்....' இந்த வார்த்தைகளுக்காகவே அவளுக்கு இவள், அதுதான் என் துணைவி தோசையும், சம்பலும், இடியப்பமும் சொதியும், இட்டலியும் சாம்பாரும் மட்டுமல்லாமல், கடலை வடை, உழுந்தி வடை, கடலற் என்று ஏராளமான தின்பண்டங்களைத் தின்னக் கொடுத்திருப்பாள். அவளும் நன்றி மறவாதவள். நன்றிக் கடனாக மேற்படி கறுப்பியினுடைய உள்ளத்தரங்கம், எங்கள் வீட்டில் நாங்கள் வரமுதல் நடைபெற்ற திருகுதாளங்கள் காதல்லீலைகள் முதற்கொண்டு தனது பழைய இனிய நினைவுகளையெல்லாம் ஒன்றுவிடாமல் சொல்லித் தொலைத்திருந்தாள்.

நித்திரைவராத புழுக்க இரவெல்லாம் எனது துணைவி இதையே இடித்து இடித்து உரைப்பாள். வேறு வழியில்லை நானும் கேட்டுத்தான் ஆகவேண்டும். சுவாரஸ்யமாகவும் இருக்கும். கேட்காவிட்டாலும் பிரச்சனை. ரெலிபோனைத் தூக்கினாளென்றால் மணித்தியாலக் கணக்காக யாருக்காவது ஆலாபனை செய்வாள். சில சம்பவங்கள் கூடிக்கொள்ளும், குறைந்து கொள்ளாது. மாதம் முடிய ரெலிபோன் பில் வரும்போதுதான் சத்தம் போடுவாள். 'நீங்கள்தான்..... ரெலிபோனில் அலட்டினீங்கள்..... காசைக் கட்டுங்கோ' நான்தான் கட்டியும் ஆகவேண்டும். ஆற்றையோ கதையனை, ஆருக்கோ சொல்ல ஆரோ

ரெலிபோன் காசு கட்டவேண்டியிருக்கு. இதை ஆருக்கு போய்ச் சொல்ல...?

'மாட்டினிக்'காரி சொல்லிய செய்தியின்படி மேற்படி கறுப்பிக்கு இப்ப வந்து போறவனுடன் நாலு புருஷன். அதாவது கணவன். இதென்ன ஊரில உலகத்தில நடக்காததா? முதலாவது புருஷன், எங்கே என்று என்னவள் கேட்க்காமலா விட்டிருப்பான். கேட்டான் தான். முதலாவது புருஷன் விபத்தொன்றில் இறந்துவிட்டானாம். இரண்டாவது புருஷன் இவளது கொடுமை தாங்காமலோ என்னவோ இவளை அம்போ என்று விட்டுவிட்டு போய் விட்டானாம். அவனைப்பற்றிய தகவல் ஒன்றும் இல்லை. அடுத்தவனும் மற்றவர்களைப் போலவே வாழ்வுத் தடம்பதித்துக் கொண்டிருந்தவேளை இவளே அவனை விரட்டிவிட்டானாம். மூவருக்குமாகப் பிறந்தவர்களைத்தான் இவள் வளர்க்கிறாள் எத்தனை பேர் என்பது, இந்த விபரத்தை சொன்னவளாலும் சரியாக சொல்ல முடியவில்லை. நாங்கள் எண்ணிப் பார்த்தும் சரிபார்த்துக் கொள்ள முடியவில்லை.

அடிக்கடி பொலிஸ் வரும் சங்கதி இவளுக்குப் புரியவில்லை. ஒருவேளை அந்த மாடிவீட்டில் இருப்பவர்கள் இவர்களது தொந்தரவு தாங்க முடியாமல் பொலிஸாருடன் தொடர்பு கொள்கிறார்களோ, அவர்கள் வந்து இவர்களை எச்சரிக்கை செய்துவிட்டு போகிறார்களோ என்றும் எண்ணத் தோன்றுகிறது. மருத்துவரின் ஆலோசனைப்படிதான் என் துணைவியும் நடந்து கொள்கிறாள். ஓய்வு, சாப்பாடு என்று எதிலும் கவனம். இது தவிர உறவினர் நண்பர்களென்றும் தொலைபேசியூடே சுகப்பிரசவத்துக்கான ஆலோசனைகளையும் சொல்லிக் கொண்டேயிருந்தார்கள். எனவே பிள்ளைகள் இருவரையும் நான்தான் கவனித்துக் கொண்டே வந்தேன். இரவிலும் அவர்கள் என்னுடனேயே தூங்குவார்கள், விழிப்பார்கள், உதைவார்கள், கனவு கண்டு கத்துவார்கள். நான் சிவராத்திரியாக இருந்த நாட்களும் உண்டு.

கறுப்பி என் துணைவியைக் கண்டால் வணக்கம் சொல்லுவாள், எத்தனை மாதம் என்று கேட்பாள், எதாவது உதவிகள் தேவையா என்றெல்லாம் கேட்பாள். ஒற்றைவரியில் பதில் சொல்லிவிட்டு போய்விடுவாள் என் துணைவி. நான்தான் வேறு வழியில்லாமல் கறுப்பியுடன் ஏதாவது சமாளித்துக் கதைப்பேன். எனது நிலை அவளுக்கு நன்கு தெரியும்.

நான் வீட்டுக்கு வரும்வரை கதவுத் துவாரத்தினூடே பார்த்துக் கொண்டேயிருப்பாள் என் துணைவி. வந்ததும் துள்ளி விழுவாள். 'அவளோட என்ன கதை உங்களுக்கு? இதில் தொடங்கி அவளுடைய அந்தரங்கங்களை எல்லாம் சொல்லி அர்ச்சிப்பாள். 'சரி..... சரி..... விடு..... அவள் கேட்டதுக்குத்தானே நான் பதில் சொன்னேன்..... அவளோட வரப்போறேன் எண்டே நிண்டனான்.'

ஒருவாறு சொல்லிச் சமாளிப்பேன்.

அவளுடைய கண், புருவங்களைப்பற்றி இவளுக்குச் சொன்னதுதான் இவளுக்கு என்மீது சந்தேகம் வரக் காரணமாயிருந்தது. 'எத்தினை புருஷன் புடிச்சப்போட்டான்..... அவளோட போய்.....' நான் எதுவும் தொடர்ந்து பேசுவதில்லை. ஒருவாறு முடிவுக்கு கொண்டு வந்துவிடுவேன். கறுப்பி சண்டை பிடிக்கும்போதும், பிள்ளைகளை போட்டு மிதிக்கும்போதும் இந்தக் கட்டிடமே தகர்வதுபோல இருக்கும். பின்னர் மருத்துவமனை இளைபோடப்பட்ட உடல்களாகவும், கால் வைக்க முடியாமல் பிள்ளைகள் தடியை ஊன்றியபடி நடக்கும் காட்சிகள் என்றும் ஏராளம்.

வீட்டில் ஓய்வான வேளைகளில் தொலைக்காட்சி போட்டுவிட்டால் போதும் சோமாலியா, எதியோப்பியா, ருவண்டா. கொங்கோ போன்ற ஆபிரிக்க நாடுகளும், அங்கு நடைபெறும் சில்லெடுப்புகளும் சீ.என்.என் (C.N.N). தெட்டத்தெளிவாக காட்டும். தட்டித்தவறி சாப்பிடும் போது மட்டும் தொலைக் காட்சி செய்தி போடுவதேயில்லை. மனைவி அமாவாசை, பறுவம், அட்டமி நவமி என்று கனத்த நாட்களை கலண்டரில் பார்த்த வண்ணமேயிருப்பாள். தெரிந்தோ தெரியாமலோ தொலைக்காட்சியை பார்த்து விட்டால் போதும் கூடவே கறுப்பியையும் சேர்த்தவிடுவாள்.

'உங்களுக்கு அந்த நாடுகள்தான் சரி' ஒருநாள் ருவண்டா பிரச்சனையின் போது உயிருடன் ஒருவரைக் கொண்டுவந்து இரண்டு கைகளும் பின்னே கட்டப்பட்ட நிலையில் பதின்மூன்று(13) பேர் சேர்ந்து நின்று பாராங்கல் லொன்றினால் அவன் தலையை சேர்ந்துநின்று பச்சடி போட..... உதைப்பார்த்து நாங்கள் பட்டபாடு. இதே போலவே சில நாட்களுக்குள்ளாகவே ஐந்து லட்சம் மக்களை வெட்டிக்கொலை செய்த கோரக்காட்சி, உடல் அழுகிய நிலையிலும் உடல்பெருமன் பெருத்து ஈ மொய்த்த காட்சிகளுமாக..... அவற்றை நினைக்கும்போது, 'ஈன இரக்கமற்ற சாதியன்.... உதுகளோடபோய் சாவகாசம் வைக்கக்கூடாது.' 'எல்லோரையும் அப்படிச் சொல்லேலுமோ' கருடன் பார்ப்பது போல என்னைப் பார்த்தான். நான் வழக்கம் போலவே அடங்கிவிட்டேன்.

கதவை பலமாகத் தட்டுவார்கள் எனக்குத் தெரியும் இவர்கள் தானென்பது. திறந்து பார்த்தால் கதவைச் சுற்றி கூட்டமாக நிற்பார்கள். திடீர் சுற்றிவளைப்புப் போல, இனிப்புத் தின்பண்டங்கள் கொடுக்க வேண்டும். கொடுத்துத்தான் ஆகவேண்டும். இல்லையேல் வீட்டுக்கதவு நாறும், துப்புவார்கள் மட்டும்ல்ல, நாங்கள் இல்லாத நேரம்பார்த்து வரிசையாய் நின்று மனிதசல அபிசேகம் செய்துவிட்டிருப்பார்கள். இதைவிட எதையாவது கொடுத்துத் தொலைத்து விடுவது, கதவைக் காப்பாற்றிக் கொள்வதைத் தவிர எனக்கு வேறெதும் செய்யத்

தோன்றாது. சுவர்கள் தினமும் அழகான வாசகங்களைத்தான் தாங்கி நிற்கும். இதுவும் இவர்களின் கைவரிசைகளில் ஒன்று.

மருத்துவர் சொல்லிய திகதிக்கு பத்து பதினைந்து நாட்களுக்கு முன்னதாகவே பிரசவமாகும் என யாவரும் சொல்லியிருந்தார்கள். அதன்படியே நானும் சற்று தொலைவிலுள்ள எனது உறவினர் குடும்பத்தினரிடம் எனது பிள்ளைகள் இருவரையும் பார்த்துக் கொள்ளும்படி கேட்டிருந்தேன். இவர்கள் இருவரது குழப்பங்களையும் நன்கு தெரிந்து வைத்திருந்திருந்தும் இவர்களை சிலகாலம் பராமரிக்க ஒப்புக் கொண்டிருந்தனர். குறித்த திகதியில் நான் இவர்களை அங்கு கொண்டுபோய் சேர்ப்பிப்பதாகவும் தெரிவித்திருந்தேன். துணைவியும் துணிவுடன் தான் இருந்தாள்.

மற்றவர்கள் சொல்லியபடியே பன்னிரண்டு நாட்களுக்கு முன்னர் மனைவி துடித்தாள். மருத்துவமனையும் அதிக தூரத்திலில்லை. நடந்தே போய்விடலாம். வீட்டின் எதிர்ப் பக்கத்திலேயே வாடகைக்கார்கள் ஏராளம். தேவையானவற்றை பெற்றுக் கொள்ளலாம். ஒரு வண்டியில் ஏற்றி பிள்ளைகளை உறவினர் வீட்டில் கொண்டுபோய் விட்டுவிட்டு, இவளை மருத்துவ மனையில் அனுமதிப்பதென முடிவெடுத்தேன். எல்லாம் கணநேர ஏற்பாடு.

மனைவி சகுனம் பார்ப்பதில் நல்ல தேர்ச்சியுடையவள். பிராமணன் எதிரே வந்தால், பெண்பிள்ளை எதிரே வந்தால், வெறும் குடம் எதிரே வந்தால், மரம் வெட்டுகிறவன் எதிரேவந்தால்..... இப்படியே அடுக்கிக்கொண்டே போவான். எல்லாத்துக்கும் பஞ்சாங்கத்தை பாராமலே பலன் சொல்லக் கூடியவன். இடுப்பு வலி இறுக்கிக் கொண்டபோதும் கூட 'கறுப்பியில் முழிக்காமல் போக வேணும்' என்று அடம் பிடித்துக்கொண்டான். ஏற்கனவே அறுவைச்சிகிச்சை கறுப்பியில் முழித்தால் இதுவும் அறுவையாகிப் போய் விடுமோ என்றுதான் இவள் பயப்படுகிறாள் என்பது தெரியும்.

உறவினர்களுக்கு விபரம் தெரியப்படுத்தப்பட்டது. வாடகைக்கார் கட்டிடப் பகுதியின் கீழ்ப்பகுதியில் வந்து நின்று. யாவருக்கும் உடுப்புகள்கூட மாற்ற முடியாத நிலை. நான் மட்டும் என்னை சாறத்திலிருந்து விடுவித்துக்கொண்டு, கசங்கிய வெளிறிய காஸ்ட்டைக்குள் என்னைத் திணித்துக்கொண்டு மருத்துவ மனை கொண்டு வரச்சொல்லிய அனைத்துப் பொருட்களுடன் பிள்ளைகள் இருவரையும் பிடித்துக்கொண்டு, மனைவியை எனது தோள்களில் பிடித்து வரும்படி வேண்டிக் கொண்டேன்.

வீட்டில் சாமி அறையொன்றில்லை, ஆனால் அது எங்களுக்கு சாமியைறை தான். அங்கே வைக்கப்பட்டிருந்த சுவாமிப் படங்களை, தீபாவளி,

பொங்கல், புதுவருட முருகன், கிருஷ்ணர், பிள்ளையார் படங்கள் உட்பட மாதா சிலுவைகள் என்று யாவற்றையும் தொட்டு மனமுருகி வேண்டிக் கொண்டாள். வீட்டின் கீழ்பாகத்தில் வாடகைக்கார் நின்று கொண்டிருந்தது. அதன் மீற்றர் வேறு ஓடிக்கொண்டிருந்தது. தேவையான பொருட்களுடன் கூடவே எனது விசாவையும் ஒருமுறை சரி பார்த்துக் கொண்டேன். மனைவியை வரும்படி வற்புறுத்தினேன். வந்தாள். "சோறு கறியெல்லாம் கிடக்கு... போட்டுச் சாப்பிடுங்கோ..... கதவை வடிவாப் பூட்டுங்கோ..... கறுவல்கள் வாறநேரம் பாத்து வெளியால போகாதேங்கோ....." போன்ற ஊரிப்பட்ட வேண்டிடல்கள் என்னிடம்.

ஒவ்வொரு படியாக கறுப்பி மூன்றாம் மாடிக்கு ஏறிவருகிறாள் என்பது தெரிந்தது. அவளுடைய நடையை வைத்தே அவளைக் கண்டு கொள்ளலாம். அவளில்தான் முழிக்கப் போகிறோம் என்பது முடிவாகிவிட்டநிலை. எனது நடையை தாமதமாக்கிவிட்டாள் என் மனைவி. முழுவியளம், எதிரே வந்து விட்டாள் கறுப்பி. ஒரு கையில் பொலித்தீன்பையில் மரக்கறிகள், மற்றக் கையில் பெரிய பொலித்தீன்பை ஒன்றில் மூன்று செத்த முயல்கள். பூனையைப்போல கண்கள் மினிங்கிக் கொண்டிருந்தன.

கொண்டுவந்த பொருட்களை அப்படியே இறக்கி வைத்துவிட்டு அவளது பாசையில் 'மருத்துவமனைக்கா.....?' என்ற தொனியில் கேட்டாள். 'ஆம்' என்ற தொனியில் தலையை ஆட்டினேன். இவளில் முழித்தது போதாமல் பேச்சு வேறையா என்ற விதமாக மனைவி என்னைப் பார்த்தாள். ஒருதாய் எச்சரிப்பது போலவோ என்னவோ எனது பிள்ளைகளைப் பிரித்து, பறித்துவிட்டு, எனது துணைவியைக் கையில் பிடித்து ஏதோவெல்லாம் மூச்சை உள்ளிழுத்து வெளியே விடுகிற மாதிரியெல்லாம் காண்பித்தாள். எனக்குச் சிரிப்பாக இருந்தது.

ஒருவேளை, இதுபற்றிய தனது அனுபவங்களையெல்லாம் சொல்லிக் கொடுத்தாளோ என்னவோ. மனைவியின் வயிற்றையும் நாடியையும் தடவி எத்தனையோ ஆறுதல் வார்த்தைகள் எல்லாம் சொன்னாள். 'நீ ஒண்டுக்கும் பயப்படாதே..... இஞ்சைபார்..... நானும்தான் இருக்கிறேன்' என்று ஏதாவது சொன்னாளோ தெரியாது. எனது பிள்ளைகளை கடைசிவரை அவள் என்னிடம் தரவேயில்லை. அவர்களிடம் எனது பிள்ளைகளை விட்டுவருவதில் எனக்குக் கூட கடுகளவும் விருப்பமில்லை. வேறு வழியில்லை. நான் ஒவ்வொரு படி படியாக இறங்கி மருத்துவமனையடைந்து, நித்திரையிழந்து 'சுகப்பிரசவம்' என்ற நல்லசேதி கேட்டது.

இருந்தாலும் பிள்ளைகள் இருவரையும் கிணற்றுக்கட்டில் விட்டு வந்ததாகவே எங்கள் மனது அரற்றிக்கொண்டது. 'பிள்ளையளை கவனமாப்

பாப்பாள்' என்ற ஒருவித சமாதானம் நாங்கள் எங்களிடம் தெரிவித்துக் கொண்டிருந்தோம். பெடிச்சி, அவள்தான் இப்போ பிறந்தவள் வீரிட்டுக் கத்திக்கொண்டிருந்தாள். பசியென நினைத்து பாலைக் கொடுத்தாள் என் மனைவி. பாலைக் குடித்த தெம்பில் மேலும் வீரிட்டுக் கத்தினாள் மகள். வாய்க்குள்ள புரியாத ஒரு பெயரைச் சொல்லித் தேற்றினாள் மனைவி. இந்த வித்தையை பார்த்துக்கொண்ட போது தூர யன்னலூடே தெரிந்தாள் கறுப்பி. எனது இரண்டு பிள்ளைகளையும் இரண்டு கரங்களிலும், கூடவே கையில் ஏதோ சிறிய பார்சலுடன் நடந்து வந்து கொண்டிருக்கிறாள் 'தீயோ' அக்கா.

1997
அம்மா இதழ்

நாடோழிகள்

- கி.பி.அரவிந்தன்

நேற்றென்று ஒருநாள் காலமாகிப்போக இன்றென்று ஒருநாள் விடிந்தது. அது ஒரு சனிக்கிழமை.

ஐந்தரை மணிக்கெல்லாம் விழித்துவிட்டேன். படுக்கையில் புரள்கின்றேன். எண்ணங்களும் பல வேறாய் உருள்கின்றன.

உடல் வெளிப்படுத்தும் இளஞ்சூட்டில் குளிர் காய்ந்தபடி அணைந்து உறங்கும் நானும் மனைவியும் உறக்கம் கலைந்த புரளலில் விலகினோம் போலும்.

விலகலிடையே குளிர் நிரவுகின்றது.

இருவரும் மீள மெல்ல அணைந்து கொள்கிறோம். இதமாக இருக்கின்றது.

குளிர் இறங்கிச் செல்கின்ற இளவேனிற் காலந்தானானாலும் காலை நேரக் குளிரின் இறுக்கப்பிடி இன்னமும் தளரவில்லை. "மாசிப்பனி மூசிப் பெய்யும்" என ஊரில் சொல்வதுண்டுதான். பனியா இது? மூச்சையே உறையச் செய்யும் இக் குளிரின் வீச்சத்தை எப்படி அழைப்பது?

போர்வையை அகற்றாதே, அணைப்பை தளர்த்தாதே எனக் குளிர் எச்சரித்தாலும், அணைப்பில் சுகம் காணும் நாளல்ல சனிக்கிழமை.

"சந்தைக்குபோக எவ்வளவு நேரம் கிடக்கு... இப்பவே முனிச்சுக்கொண்டு... என்னையும் உறங்கவிடாமல்...." உறக்கக் கலக்கத்துடன் மனைவியின் சினுக்கம்.

சனிக்கிழமை சந்தை கூடும் நாள். சந்தை கூடும் இடமும் எங்கள் குடி மனையில் இருந்து ஒரு நடை எட்டும் தூரந்தான். இந்த ஊர் மையமிட்ட பிராந்தியமெங்கணும் இந்தச் சனிக்கிழமைச் சந்தை பிரசித்தமானது.

சந்தை கூடும் சனிக்கிழமைக்காகவே மற்ற நாள்களில் பலரும் உயிர்

வாழ்கின்றனரோ எனும் சந்தேகம் இங்க வந்து சேர்ந்த இரண்டரை ஆண்டுகளில் பல தடவை என்னுள் ஏற்பட்டிருக்கின்றது.

ஏனெனில் சனிக்கிழமை எப்போ வரும் என்னும் தவிப்பு இப்போதெல்லாம் எனக்கு ஒரு வெறியாகவே மாறிவிட்டது. என்னை போல்தானே மற்றவர்களுக்கும் இருக்கும்.

வேலையற்றோரையும், சமூக உதவியில் வாழ்வோரையும் அதிகமாய் கொண்ட இந்த ஊரில் சனிக்கிழமைச் சந்தை நாள் கொண்டாட்டமாய் அமைந்து போனது. இதுவும் இல்லையானால்? நான் எழுந்துவிட்டேன். முகச்சவரம் செய்து, இளஞ்சூட்டு நீரில் உடல் நனைத்து பசுமையாகி, வாசனைத் திரவியம் பூசி மலர்ச்சியுறத் தொடங்கினேன்.

உற்சாகம் புரண்டெழுத் தொடங்கியது.

மனைவியும் தன்னாயத்தங்களை தொடங்கி இருந்தாள். இருவரும் அணியமாகும் அவசரம் எங்களிடையே சிறு உரசலையும் தோற்றுவித்திருந்தது.

யார் தேநீர் தயாரிப்பது என்பது இன்னமும் இழுபறியாகவே இருந்தது. குழந்தைகள் துயிலெழும் நேரமும் நெருங்கிவிட்டது. முழிக்கும்போது பால் தேநீர் தயாராக இருக்கவில்லையானால் காலை ஆலாபனையை தொடங்கி விடும் கடைக்குட்டியை சாந்தப்படுத்த அன்றைய நாள் போதாமல் இருக்கும். அதுவும் சனிக்கிழமை நாட்களில் இப்படி ஏதும் நிகழ்ந்து விடாதபடி மிகக் கவனமாக இருவரும் இருப்போம். வேலைப் பங்கீட்டில் சனிக்கிழமை நாளில் தேநீர் தயாரிப்பது என் முறையாக வரும்பொழுது இவ்வகை இழுபறி நிலை தோன்றிவிடும். சந்தைக்கு சென்று மீளும்வரை ஒரு வித பதட்டம் என்னை ஆட்கொள்வதால் பல தடவைகளில் பால் பொங்கி பால் பாத்திரம் எரிந்து, அடுப்பெல்லாம் அணைந்து ஒரு வேலைக்கு இரு வேலையாகி, எனக்கும் மனைவிக்கும் முறுகல் நிலைதோன்றி, சனிக்கிழமை நாளின் உற்சாகத்தையே கெடுத்துக் கொண்டதுமுண்டு. ஆதலால், இதனை நான் தவிர்ப்பதுண்டு. தெரிந்தும் மனைவி இன்றைக்கு முரண்டு பிடிக்கிறாளா?

நான் சந்தைக்கு எடுத்துச்செல்லும் பண்டமாற்றுப் பொருட்களை தேடிச் சேகரிப்பதில் மும்முரமாக ஈடுபட்டுக் கொண்டிருந்தேன். பத்திரிகையை காணவில்லை. தமிழ்ப் படஒளி நாடாப் பிரதிகள் நான்கில் ஒன்று குறைந்திருந்தது. முடிந்த வரை தேடிவிட்டேன். மனைவியைத்தான் துணைக்கழைக்க வேண்டும்.

சமையலறையில் அவள் தேநீர் தயாரித்துக் கொண்டிருந்தாள். பத்திரிகை,

ஒளிநாடா பிரதி தேடியும் கிடையாத விடயத்தை மெதுவாக தொடங்கினேன்.

"எந்த அவசரமெண்டாலும் காலையில் வாசிக்கிற ஏதோ ஒன்றுடன் போவீங்களே அங்க பார்த்தீங்களா?" என்றாள் வெடுக்குடன் மனைவி.

அப்போதுதான் எனக்கு உறைத்தது.

ஒடிச்சென்று கழிப்பறையை பார்த்தேன். அங்கு இருந்தது. ஒளி நாடாவையும் நான் தேடிய இடத்தில் இருந்தே எடுத்துத் தந்தாள்.

இப்படித்தான் நான் தேடும் நேரத்தில் அப்பொருட்கள் என் கண்ணில் தட்டுப்படாது. இதற்காய் மனைவியிடம் வார்த்தைகளால் குட்டுப்பட்டிருக்கிறேன் அதுவும் சனிக்கிழமை காலை நேரத்தில் எல்லாப் பொருளுமே எனக்கு உச்சக் காட்டி விடும். சந்தை கூடும் நாளான சனிக்கிழமையின் முக்கிய நிகழ்வுகளில் ஒன்று பண்டமாற்று. அதாவது கலாசார கொடுக்கல் வாங்கல்.

பல்வேறு தேசத்தார் வந்துறையும் அந்த ஊரில் நாங்கள் ஓர் ஆறு குடும்பத்தாரும் வெளிநாட்டாராய் வசித்து வருகிறோம். எனது குடும்பந்தான் இந்த ஊருக்கு வந்து சேர்ந்த கடைசித் தமிழ்க் குடும்பம். நான் இங்கு வந்து இரண்டு வருடமும் மூன்று மாதமுமாகின்றது. எங்களுக்குப் பின் புதிய வரவாய் தமிழ்க் குடும்பத்தார் எவரும் வந்து சேரவில்லை. ஆனால் வேறு தேசத்தார் அவ்வப்போது வந்து சேர்ந்த வண்ணமே இருக்கின்றனர்.

எனக்கு முன்வந்த ஐந்து குடும்பங்களுள்ளும் மூத்தகுடி எனக் கூறிக் கொள்ளும் குடும்பம் வந்து சேர்ந்து ஆறு வருடமாகின்றது. ஆறுவருட வரலாறு கொண்ட இந்தக் குடும்பங்கள் எவர்க்கும் வேலைவெட்டி கிடையாது. வேலையற்றிருப்பது இந்த ஊரில் பெரிய விடயமுமில்லை.

ஆதலால் எங்களது அக்கறைக்கும் பொழுது போக்கிற்கும் உரிய விடயமாய் கலாசாரத்தை பேணுதல், அதற்கு மெறுகேற்றதல், அச்சொட்டுத் தவறாமல் அதனை கைகொள்ளுதல் என்பன அமைந்து போனது. தொலை தூரத்தில் இருந்து தமிழ்ப்பட ஒளி நாடாக்களை வரவழைத்து அதனை பரிமாற்றம் செய்து கண்டுகளிப்பது முக்கியமான கலாசார கடமையாக எங்களுக்கு இருந்துவந்தது. இதில் இரு குடும்பத்தார் ஆளுக்கொரு தமிழ் பத்திரிகையை வருவித்து தங்களுக்குள் பரிமாற்றம் செய்து கொள்வதுமுண்டு. நான் தமிழ்ப் பத்திரிகையுடன் சஞ்சிகைகளையும் வரவழைத்து படிப்பதன் மூலம் ஆறு குடும்பத்தாருள்ளும் ஓரங்குலம் உயரமாக என்னைக் காட்டிக் கொண்டேன்.

கடந்தவார சந்தைச் சந்திப்பில் வாங்கிவந்த பண்டமாற்று பொருட்கள் அனைத்தையும் எடுத்து சந்தைக்கு கொண்டு செல்லும் உருளும் சில்லுப் பொருந்திய இழுவைப் பைக்குள் வைத்துக்கொண்டேன்.

முதல் சுற்றுப் பயணம் என்னுடையது. இரண்டாவது சுற்றில்தான் குடும்பத்தார் வந்து சேர்வர். அதற்கு நேரமிருக்கின்றது. நான் இழுவைப் பையுடன் இறங்கினேன்.

காலை எட்டு மணிதான் நான் வழமையாக இறங்கும் நேரம். வெளியில் வந்துவிட்டேன்.

வெளியை நிறைத்திருந்தது கைத்தட்டுத் தாளத்துடன் கூடிய கூட்டிசைப் பாடல். இசையின் அடிநாதம் கூக்குரல் என்றாலும் பொருந்தும். எனக்கு இப்போதெல்லாம் மிகப் பரிச்சயமாகிவிட்ட பாடல் இது.

"நாங்கள் பறவையை போன்றவர். எல்லைகள் இன்றியே பறப்பவர் நாங்கள்"

அவர்கள் பாடுவது இந்தப் பாடலாகவும் இருக்கலாம். அவர்களின் பல பாடல்களின் மெட்டு ஒத்த தன்மை கொண்டவை. தெருவோரத்தில் நிறுத்தப்பட்டிருந்த வாகனம் ஒன்றைச் சுற்றி நின்றபடி அவர்கள் இசைக்கின்றார்கள்.

அவர்களில் பலர் எனக்கு பரிச்சயமானவர்கள். அடிக்கடி சந்தித்து மரியாதை வணக்கம் தெரிவித்துக் கொள்பவர்கள். என் அயலவர்கள், இவர்களின் அறிமுகத்திலும் ஒரு கதை உண்டு. நான் எனது குடும்பத்துடன் மத்தியதரைக் கடலோரமுள்ள இந்த அகதிகள் பராமரிப்பு நிலையத்திற்கு அனுப்பப்பட்ட போது ஒரு வகை அச்சம் மனதில் பரவி இருந்தது. ஆனாலும் வதிவிட மில்லா அலைச்சலுக்கு ஒரு தாவாரம் கிடைத்ததே என்ற திருப்தியும் பயத்துடன் கூடவே இணைந்திருந்தது. காணும் மனிதரெல்லாம் கரடு முரடானவர்கள் போல் தென்பட்டனர். சமூக உதவிப் பணியாளர்கள்தான் நம்பிக்கைக்கு உரியவர்களாகப்பட்டனர்.

எங்களுக்கான நிர்வாகப் பதிவு வேலைகள் நடைபெற்ற போதில்தான், வங்கி கணக்கை திறப்பதற்காக வங்கிக் கிளையொன்றுக்கு சமூக உதவிப் பணியாளர்கள் எங்களை அழைத்துச் சென்றனர்.

இந்நாட்டின் மொழியை தெளிவுற அறியாதிருந்த எனக்கு, வங்கியாள ருக்கும் சமூக உதவியாளருக்கும் இடையே நடந்த உரையாடலை புரிந்து

கொள்ள முடியவில்லை. ஆனாலும் வங்கியாளர் மறுப்பு தெரிவித்ததும் உரையாடல் சூடாக மாறியதும், பின்னர் சம நிலையை அடைந்ததும் உய்த்துணர முடிந்தது. ஒருவராய் வங்கி வேலைகள் முடிந்து திரும்பிக் கொண்டிருக்கையில்தான் சமூக உதவி பணியாளர் நடந்தவை பற்றி விபரித்தார். அவரது குரலில் பாவனையில் கவலை தொனித்தது.

"உங்களுக்கும், இங்குள்ள நாடோடிகளுக்கும் தோற்ற ஒற்றுமை இருக்குத்தானே. வங்கியாளன் உங்களையும் நாடோடிகள்தான் என நினைத்து கணக்குத் திறக்க மறுத்துவிட்டார். நீங்கள் அகதி இலங்கையர் என்று விளக்கமளித்த பின்தான் சம்மதித்தான். ஆனால் நாடோடிகள் இந்நாட்டு சமூகப் பிரிவினராக அரசால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டுவிட்டனர். பாருங்கள் இந்த வங்கியாளனை.....? நாடோடிகள் இங்கு வந்து பல நூற்றாண்டுகளாகின்றன. எங்கள் சமூகம் அவர்களை தீண்டாதவராய் ஒதுக்கித்தான் வைத்துள்ளது."

சட்டென பாறாங்கல்லொன்றில் முகம் மோதி சிதறியது. நான் சமாளித்துக் கொண்டேன்.

அன்றைக்கே என் மூதாதையரை இவர்களில் அடையாளம் காணலாமோ என்னும் உணர்வு என்னுள் உறுத்தத் தொடங்கியது.

இப்போது இதோ என்முன் பாடிக்கொண்டிருக்கின்றார்களே அவர்களின் தோள்வரை புரளும் சுருள் சுருளான தலைமயிரை பின்னிருந்து பார்க்கையில் ஊரில் நாட்டுக் கூத்து அண்ணாவிதான் கண்முன் வருகின்றார்.

எனது தாய்மாமனும் ஒரு அண்ணாவிதான். பனையில் இருந்து இறக்கிய புதுக் கள்ளை பருகிய படியே 'ஞான சவுந்தரி' கூத்தில் துயர்மிகு பாடலொன்றை இசைக்கும் இழுப்பில் என் நெஞ்சு பதறும். நிசப்தம் சூழும் சாமப்பொழுதினில் விவிலியத்திலுள்ள புலம்பல் பகுதியை பெருங்குரலெடுத்து ஒதும் பொழுதினில் அயலெங்கும் நெகிழ்ந்து கண்ணீர் உகுக்கும். இந்த நாடோடிகளின் பாடலிலும் அதே சாயல்தான். சாயலல்ல; அது ஆறா காயம், சொல்லி மாளாத துன்பம்.

ஊரூராய், நாடுநாடாய், கண்டம் கண்டமாய் துரத்தியடிக்கப்பட்ட முடிவுறாத அலைச்சலின் கதைகள் அவை. உலகத்தாரால் கைவிடப்பட்டோரின் அபயக்குரல் அது. ஏரோது மன்னனின் ஆணைக்கு பயந்து, வயிற்றில் நிறைமாத குழந்தையுடன் கன்னி மேரி அலைந்தபோது, இன்று நாடோடிகளென அறியப்பட்டோரின் மூதாதையரிடம் அடைக்கலம் கேட்கிறாள். அவர்கள் மறுத்துவிடுகின்றனர். "அலைந்து திரிவீர்" என அவள் சாபமிடுகின்றாள். சாபம் பலவிதமாகி முடிவில்லாமல் நீள்கின்றது. அப்படியென நம்புகிறார்கள். அவர்கள் பாடுகின்றார்கள்.

நானும் நாடோடியாகினேனாகில் எனக்கிடப்பட்ட சாபம் யாதெனில்.....?

சொந்த மொழி பேசியோனுக்கே 'கள்ளத்தோணி' எனப் பட்டம் குட்டி காட்டிக்கொடுத்த சாபம் குளுதோ?

"வணக்கம் நலமா.....?" றொட்டிகோ கை கொடுக்கின்றார். என் சுற்றாடலில் வதியும் நாடோடிகளின் பிரதிநிதி அவர். "வணக்கம்..... வணக்கம்..... யாரேனும் புதிதாக வந்துள்ளார்களா" என்கிறேன் நான்.

"எங்கள் குடும்ப உறுப்பினர் சிலர் கடந்த கோடையில் புறப்பட்டவர்கள். இந்த இளவேனில் தொடக்கத்தில் நலமே திரும்பி இருக்கின்றனர்...." என்கிறார் றொட்டிகோ.

பயணமாகி யார் வரும் போதும், புறப்படும் போதும் இப்படித்தான் பாடல் இசையுடன் உருகுகின்றார்கள். இதற்கு கால நேரம் எதுவும் கிடையாது.

எப்போதும் கூட்டமாகவே தென்படும் இவர்கள் எப்போது சாப்பிடுவர், எப்போது உறங்குவர் என்பது விநோதமாகவே எனக்கு இருக்கும். றொட்டிகோ என்னை விடவும் பல வயதுகள் மூத்தவர். ஆனால் உற்சாகமும், உல்லாசமும், கொண்டவர். வசீகரக் கிழவன். றொட்டிகோ தன் சகாக்களுக்கு என்னை அறிமுகம் செய்யும்போது நம்ம சகோதரர் என்றே எப்போதும் கூறுவார். என்னிடம் பேசும் போது நகைச்சுவையாக கூறுவார். "நீங்கள் இந்தியாவின் காலில் இருந்து வந்தவர்கள். நாங்கள் இந்தியாவின் தலையில் இருந்து வந்தவர்கள். நாங்கள் முந்தியவர்கள் - நீங்கள் பிந்தியவர்கள்."

முதல் தடவை இதனை அவர் கூறியபோது என்னால் விளங்கிக்கொள்ள முடியவில்லை.

"எகிப்து வரைக்கும் தான் சிலர் எங்கள் வரலாற்றை தேடுகின்றார்கள். ஆனால் இப்போதெல்லாம் எங்கள் வரலாறு இராஜஸ்தான் பாவைவனம் வரைக்கும் நீள்கின்றது. அதுவும் இந்திய நாட்டுக்காரர் தான் கண்டுபிடித்தார்கள். அங்கு உள்ள பாட்டும், இசையும், எங்க மாதிரியே இருக்கும். படிப்பிடித்துக் கொண்டுவந்து காட்டினார்கள். பின்பு எங்கள் பாட்டையும் படம்பிடித்து இணைத்துள்ளார்கள். எந்த வித்தியாசமும் இல்லை.

எங்களை 'கலே' என்றும் அழைப்பதுண்டு. 'கல்தேஷ்' என்று எங்களில் ஒரு பிரிவுண்டு. சில வேளை சிந்து நதிக்குள்ளாக புதையுண்டது உங்களதும், எங்களதும் தேசமாக இருக்கலாம் ஆனால் இன்றைக்கு தேசம் என்று ஒன்று எங்களுக்கு இல்லை. நாங்கள் எங்கேயும் இருக்கலாம். ஆனால் உலகில் நாங்கள் ஒரு தனிச் சமூகம்"

என அவர் உணர்ச்சிபடக் கூறியது அவர்களை காணும்போதெல்லாம் என் காதுகள் மீள ஒலிக்கும்.

றொட்டிகோவிடமுன், மற்றவர்களிடமும் விடை பெற்றுக் கொண்டு சந்தையை நோக்கி திரும்புகின்றேன்.

இளவேனிற்கால வனப்பிற்கு தன்னை ஆரவாரமின்றி தயார்ப்படுத்துகிறது இயற்கை.

கோடை நெருங்கிவர பெரும்பான்மையினர் பயணமாகிவிடுவர். அதிலும் இந்த நாடோடிகள் ஒருவர் கூட இரார். இந்த ஊரே வெறிச்சோடி விடும். கூடும் சந்தையிலும் பொலிவிருக்காது. ஏனோ தானோவென சிலர் கடைகளை விரிப்பர். முதன் முதல் இந்த சனிக்கிழமைச் சந்தையை காண நேர்ந்தபோது அதன் அமாக்களம் என்னை ஈர்த்துக்கொண்டது. ஒரு திருவிழாக்கால கடைத்தெருவின் சாயல் அதில் இருந்தது.

நாங்கள் வருவதற்கும் ஒரு ஒன்றரை வருட இடைவெளியில் முன்வந்து சேர்ந்த பிரேம் -ராணி இளந்தம்பதியினர்தான் இவ்வூர் நிலவரங்களை எமக்கு அறியத் தந்தனர்.

தங்களது ஒருவயது நிறையாத குழந்தையை தள்ளு வண்டியில் வைத்து உருட்டிய படியே இச்சந்தைக்கு அழைத்து வந்தனர். அவர்கள் இத்தாலியில் வசித்த பின் அங்குள்ள அகதிகள் பராமரிப்பு சரிவராதது என உணர்ந்ததால் வயிற்றில் குழந்தையுடன் எல்லை கடந்து வந்து சேர்ந்தவர்கள்.

அவர்கள் தான் இங்குள்ள மலிவுவிலைக் கடைகள், சமூக சேவை நிலையங்கள் என்பவற்றை இடம் காட்டி விட்டவர்கள். அந்த வகையில்தான் இந்த சந்தைக்கும் அழைத்து வந்தனர்.

எனது மனைவி பொட்டு வைத்திருந்தாள். சந்தையை நெருங்கி கொண்டிருந்தபோது சிறுவர்களும், பெண்களுமான ஒரு கும்பல் எங்களை மொய்த்தது. எதிர்பாராத சுற்றிவளைப்பினால் நாங்கள் சற்று மிரண்டுபோனோம். ஆனால் அவர்கள் ஒருவகை நேசத்துடன் தான் விசாரித்தார்கள். நானும் மனைவியும் எதுவும் பேசவில்லை. அழைத்து வந்த இளம் தம்பதியினர்தான் பதிலளித்தனர். "பொட்டு வைத்திருக்கிறீர்களே நீங்கள் இந்தியரா? ஒரு பாட்டுப் பாடுங்களேன்....?" என்பது தான் அவர்களது வேண்டுகோள். இவளவு தானா என்பது போல் ஆகிவிட்டது எங்களுக்கு. நாங்கள் இலங்கையர் என்றதும் அவர்களும் ஏமாற்றத்துடன் திரும்பிவிட்டனர். "இதுகளோட சகவாசம் வைக்கக்கூடாது. இதுகள் இந்நாட்டினரில்லை. இதுகள் நாடோடிகள்.."

எங்களை அழைத்து வந்தவர் இந்த விளக்கத்தை கூறியபோது அவர்களுக்காய் ஒரு பாட்டுப் பாடி இருக்கலாம் போல்பட்டது. நான் சந்தையை அடைந்து விட்டேன். சத்த சந்தடியில் சந்தை முழக்கிக் கிடந்தது.

ஒவ்வொரு காய்கறியின் மீதும், அதன் பூர்வீகம், அதன் விலை எழுதப்பட்டிருந்தது.

பெரு ஆலைக் கழிவுகளான துணிமணிகள், பாத்திரங்கள் மலிவு விலையில் குவிக்கப்பட்டிருந்தன. பாவித்த பழைய ஆடைகள் குப்பையாய் இறைந்து கிடந்தன. நேகே, ராய், ஹாக், றாப் ஒலி நாடாக்கள் விற்பனைக்காய் கூவி இறைந்து கொண்டிருந்தன.

மொறோக் - அல்ஜீரி போன்ற வட ஆபிரிக்க அரேபியரின் விருப்பங்கள். தேவைகளுக்கேற்ற கடைகள், ஆபிரிக்க நீக்ரோக்களின் விருப்பங்கள். தேவைகளுக்கேற்ற கடைகள் என நிறைந்திருந்தன.

சரிகையும், மினுக்கு முலாமும் கொண்ட துணிவகைகளை முக்காடணிந்த அரேபிய பெண்கள் அள்ளிக்கொண்டிருந்தனர்.

சந்தைக் காற்றை ஆவல் தீர் இழுத்துக் கொள்கிறேன். ஏதிரே 'பாயிக்' தம்பதியினர் வந்து கொண்டிருந்தனர் மலர்ந்த முகத்துடன். காலை வணக்கம் தெரிவித்த அவர்கள் "வேலை கிடைத்ததா?" என்ற மரபான கேள்வியை கேட்டனர். வழமையான 'இல்லை' பதிலையே நானும் சொன்னேன். பொஸ்னியா முஸ்லிம்கள், அவர்கள் மொஸ்ரா கிராமத்தை இனத் தூய்மையாளர் மொய்த்த போது இரண்டு குழந்தைகளுடன் தப்பித்து வந்தவர்கள். இவர்கள் கிராமத்தை சேர்ந்த நான்கு குடும்பத்தார் இங்கு வாழ்கின்றனர்.

பாயிக் குடும்பத்தாரும் நாங்களும் ஏறத்தாழ ஒரே கால நேரத்திலே இங்கு வந்து சேர்ந்தவர்கள். நட்பானவர்கள். எங்கள் நன்றிக்குரியவர்கள். இவர்களால் எனது ஏழு வயது மகன் பலத்த அடிகாயங்களில் இருந்து காப்பாற்றப்பட்டிருக்கிறான்.

பாடசாலை வார விடுமுறை நாளான ஒரு புதன்கிழமை மதிய உணவின் பின் குழந்தைகளுடன் நானும் மனைவியும் கண்ணயர்ந்து விட்டோம். ஏழு வயதான மகன் உறங்க மறுத்துவிட்டான். முன்னரையில் விளையாடிக் கொண்டிருந்தான். பல நாட்களில் இப்படித்தான். கதவு தட்டப்படும் ஓசை கேட்டு திடுக்கிட்டெழுந்தோம். முன்னரையில் மகன் இல்லை. மகனின் விசும்பும் ஒலி வெளியே கேட்டுக் கொண்டிருந்தது. மகனின் கையை பிடித்தபடி பாயிக் நின்றிருந்தார். மகனின் முகம் வீங்கி இருந்தது. எனக்குப் பதட்டம், நாங்கள்

தூங்கி விட்ட குற்றம். மனம் குறுகுறுத்தது. பாயிக் உள் வந்தபோதும் உட்கார மறுத்துவிட்டார்.

"தனியே ஏன் விளையாட விட்டீர்கள். விட்டாலும் கவனித்து இருக்க வேண்டாமா? என் வீட்டிற்கு அருகே நடந்ததால் தற்செயலாக காணமுடிந்தது. எனக்கு அந்தப் பையன்களை தெரியும், மோசமானவர்கள். நல்லா அடித்து விட்டார்கள் போல தெரிகின்றது பாருங்கள்....."

அவர் சென்றுவிட்டார். எங்கள் மீது இலேசான எரிச்சல். இது எங்கள் பிழைதான்.

பாயிக் சென்றதும் மகன் சத்தமிட்டு விக் விக் அழத் தொடங்கினான். அவனது தொடையில் காயங்கள் இருந்தன. "என்னைப் பன்றி என்றார்கள். என் கால்சட்டையை கழற்றி குஞ்சாமணியை பார்த்தார்கள். பின்பு என்னை கம்புகளால் அடித்தார்கள். அவங்க நாலு பேர். பெரிய பையன்கள் நான் ஓட அவர்கள் விரட்டி பிடித்தார்கள். நாடோடி நாயே எங்களிடத்தில் ஏன் விளையாட வந்தாய் என்று ஏசினார்கள். முகத்தில் துப்பினார்கள். பாயிக் மாமா சத்தம் போடவே ஓடிவிட்டான்கள்" என்றான் மகன். அவனின் குரலில் நடுக்கம் இருந்தது. அவனைத் தேற்றி முகமெல்லாம் கழுவி கீறல் காயங்களுக்கு மருந்திட்டோம். எனக்கு ஆத்திரமும் அழுகையுமாக வந்தது. மனைவி மகனைக் கட்டியணைத்து கண்ணீர் உகுத்தபடி இருந்தாள்.

என் சகநாட்டவர் யாரையும் காணவில்லை. சந்தை சற்று விரிவானது. பெரிய திடல் அது. மற்ற நாட்களில் வாகனங்கள் நிறுத்துமிடமாகவும், வயதானவர்களின் குண்டுருட்டு விளையாட்டு மைதானமாகவும் உள்ள அப்பகுதி சனிக்கிழமைகளில் சந்தை கூடும் இடமாக மாறிவிடுகின்றது. சல்மான் வணக்கம் சொன்னார். ஏழு பிள்ளைகள் புடை குழ மனைவியுடன் வந்திருந்தார். கத்தோலிக் துருக்கியர்கள் இவர்கள். துருக்கியில் கத்தோலிக்கர்கள் விரட்டப் படுகின்றார்கள். தாங்கள் தங்கள் பூர்வீகமான இரு வீட்டையும், பழத் தோட்டத்தையும் விட்டு விட்டு வந்ததாக எந்தக் கதையிலும் ஒரு தடவை கூறுவார். இவரது குடும்பக் கிளையொன்றே இங்கே வதிகின்றது. அவர்தான் கூறினார். "உங்கள் உறவினரெல்லாம் பஸ்தரிப்பிடத்திற்கு அருகே கூடியுள்ளார்கள். ராணி அழுதுகொண்டிருக்கிறாள். ஏதும் துக்க செய்தியாக இருக்கலாம். நான் அங்கே செல்லவில்லை நீங்கள் சந்திக்கவில்லையா?" என்றார்.

நான் சல்மானுக்கு நன்றி சொல்லிவிட்டு புறப்பட்டேன். அட என்ன இந்த சனிக்கிழமை இப்படி.

இந்த பிரேம் - ராணி இளம் தம்பதியினர் தான் நாங்கள் முதன் முதலாக இங்கே வந்தபோது அகதிகள் பராமரிப்பு நிலையத்தில் எங்களை வரவேற்று, உபசரித்தவர்கள். நாங்கள் வரும்போது ஒரு குழந்தை, தற்போது இன்னொன்று வயிற்றில் உருவாகி இருந்தது. பிரேம் - ராணி குடும்பத்தினர் இன்னமும் அகதியாக ஏற்கப்பட வில்லை. அவர்களது விண்ணப்பம் பரிசீலனையில்லாதது. முதல் விசாரணையில் இவர்களது நியாயங்கள் ஏற்கப்படவில்லை. தற்போது மேன் முறையீடு செய்துவிட்டு முடிவிற்காக காத்திருந்தார்கள். இது இறுதியானது. அவர்கள் முடிவை நம்பிக்கையுடன் எதிர்பார்த்திருந்தார்கள்.

என்னைத் தவிர்த்து மற்றைய குடும்பத்தார் அனைவரும் குழுமி நின்றனர். ராணி தலையை கவிழ்த்தபடி ஒரு இருக்கையில் அமர்ந்திருந்தாள். பிரேம் கையை கட்டியபடி கவலையுடன் நின்று கொண்டிருந்தார். குழந்தை சற்றுத் தள்ளி மற்றக் குழந்தையுடன் விளையாடிக் கொண்டிருந்தது.

என்னைக் கண்டதும் ராணி சற்று உரமாக கேவிக் கேவி அழத் தொடங்கினாள். எனக்கு மனசைப் பிசைந்தது. இழவு வீட்டிற்கு செல்லும் போது ஒவ்வொருவரைக் காணும் போது ஒப்பாரி சொல்லி அழுகை கூடுமே அப்படி இருந்தது நிலைமை. "நேற்று ராத்திரிதான் வந்து சொன்னார்கள் எங்கள் மேன் முறையீடு நிராகரிக்கப்பட்டு விட்டதாம். வரும் திங்களுக்குப் பின் இங்கு இருக்க இயலாதாம். இரா முழுதும் தூக்கமில்லை. செய்தி கேட்டதில் இருந்து ராணி அழுதபடி தான். தொலைபேசியிலும் யாருடனும் தொடர்பு கொள்ள முடியவில்லை. இன்றைக்கு இந்த சந்தையில சந்திப்பம் தானே என்று...."

பிரேமின் குரல் தளதளத்து வார்த்தைகள் வெளியே வராமல் தடைப் பட்டன.

"இதுதான் எங்கட கடைசிச் சந்தையோ....?" ராணி தலையை நிமிர்த்தி கேட்கிறாள்.

எல்லோரும் சந்தைப் பக்கம் பார்வையை ஓடவிடுகின்றோம். எங்கள் வீடுகளில் நிக்கலாம் தானே.... சமாதானம் கூற முயன்றனர்.

"திங்கள் கிழமையின் பின்னால் இவர்கள் சட்டவிரோத குடியிருப்பாளர்கள். பொலிஸ் வந்து கைதுசெய்ய வாய்ப்புண்டு...." அந்தோனி பரமானந்திற்கு பதில் சொன்னாரா, உள்ளதைத் தெரிவித்தாரா தெரியவில்லை.

'இப்ப உங்கட வீட்டில் நிக்கப்போறமெண்டே சொன்னாங்க..... ராணி வெடித்தாள்.

பிரேம் ராணியை கடிந்து கொண்டான். உள்ள நிலைமைதானே போன

வாரம் நம்மட கண்ணுக்கு முன்னாலானே சோமாலி குடும்பத்தை பொலிஸ் கொண்டுபோனது.

"எல்லாம் சரிவரும், வீடு தரப் போறாங்கள் என்று ஒரு வீட்டிற்கு தேவையான சாமான்கள் எல்லாத்தையும்ல்லோ வாங்கிப்போட்டு அந்த நம்பிக்கையில் தானே வயிற்றில் குழந்தையை வளர விட்டனான்." ராணி கேவிக் கேவிப் புலம்பினாள்.

எனக்கு இருப்புக் கொள்ளவில்லை.

"ஊர் உறவையே விட்டு தொலைச்ச நாங்கள் இங்க இல்லையெண்டால் இன்னொரு இடம் மாறுறது பிரச்சினையே, எல்லாத்துக்கும் தயாராய் இருக்கோணும். நடக்கிறதைப் பாருங்கள் என்றேன்" நான்.

"நாடோடிகள் மாதிரியல்லோ ஆகிப்போச்சு. இது இத்தாலியில் உண்டாகியது; இங்கு பிறந்தது. இப்ப ஒன்று இங்க உருவாகி இருக்கு, எங்க பிறக்க போகுதோ?" பிரேமின் கண்களில் இருந்தும் நீர் வழிந்தது. துடைத்துக் கொண்டார்.

"அம்மா சந்தை..... அப்பா....." குழந்தை சினுக்கிக் கொண்டிருந்தாள். எங்களுடன் பழக்கமுள்ள ஏனைய நாட்டவரும் செய்தி அறிந்து எங்களை குழுமி நிற்கின்றனர்.

கவலை எல்லோரையும் குழந்திருக்கின்றது. எல்லோருக்கும் தெரியும் பிரேமும், ராணியும் இந்த ஊரை விட்டும் நாட்டை விட்டும் வெளியேறி ஆக வேண்டியவர்கள் என்பது.

சந்தை தன்பாட்டில் அமாக்களப்பட்டுக் கொண்டிருந்தது.

இன்றைய நாள் குதூகலத்தை நாங்கள் இழந்து விட்டோம். இன்னும் சில மணி நேரத்தில் கடைகள் கட்டப்பட்டுவிடும். சந்தையும் கலைந்துவிடும்.

பின்னர் அவர்கள் இருப்பிடத்திற்கு வந்து சந்திப்பதாய் கூறி ஒவ்வொரு வராய் கழரத் தொடங்குகின்றனர். பிரேமும், ராணியும் தம் குழந்தைகளுடன் கமக்கக்கூடிய பாரங்களை மூட்டை முடிச்சுக்களாக்க கிளம்புகின்றனர். நான் சந்தைக் கடமைகள் எதையும் நிறைவேற்றாமலேயே வீட்டிற்குத் திரும்புகின்றேன்.

இன்னமும் நாடோடிகள் சிலர் பாடிக்கொண்டிருக்கின்றனர். அவர்களின் பயணங்கள் பாடல்களாகி பலநூறு ஆண்டுகள் ஆகிவிட்டன.

இனி எங்களின் பயணங்களும் பாடல்களாகும்.

1997 - கிழக்கும் மேற்கும்.

பரிசுத்த ஓவீ

க.கலைச்செல்வன்

எப்படியோ பாரிஸ் வந்தாகி விட்டது என்று ஆசுவாசப்பட்டது இன்று ஆபத்தாகியது போல் தோன்றியது. காலையில் அந்த டெலிபோன் அலறாமல் இருந்திருந்தால், அல்லது 'விடுதலையே என் மூச்சு' என்று நான் நாட்டை விட்டுக் கிளம்பும்போது என்னை அவமானப்படுத்திய அந்த நண்பன் என் இன்னொரு நண்பனால் சுட்டுக் கொல்லப்பட்ட செய்தி எனக்கு தெரிவிக்கப் பட்டது இருந்திருந்தால், அல்லது கூடி நின்ற நண்பர்கள் என் சோகத்தைப் பார்த்து பரிசுசிக்காது, (நக்கல் சிரிப்பை உதிர்க்காது) இருந்திருந்தால், மேலும் 'எப்படி இது நடந்திருக்கும்?' என்று என்னையே நான் கேட்டுக் கொண்டதற்கு அவர்கள் நீங்கள் தானே தொடக்கி வைத்தீர்கள்?" என்று என் மேல் வெறுப்பை உதிராமல் இருந்திருந்தால், அதுவும் ஏன், இந்த கொலையைப் பற்றி எனக்கு எதுவும் தெரியாதே, நான் எப்படிப் பொறுப்பாக முடியும்? என்று நான் கத்தியழுதபோது சுட்டவனுக்கோ, சுடப்பட்டவனுக்கோ, உனக்கோ, எனக்கோ, இந்த கொலையைப்பற்றி எதுவும் தெரியப் போவதில்லை என்றும், இதற்கு நாம் எல்லாருமேதான் பொறுப்பு என்று அவர்கள் காட்டுக் கத்தல் போடாமல் இருந்திருந்தால் எல்லாம் நன்றாகத்தான் இருந்திருக்கும். இந்த பாரிஸ் வாழ்க்கை செயின் நதியைப்போல் அமைதியாக ஓடியிருக்கும். நான் புதிதாக வேண்டிய வீடும், அண்மையில் தேடிய காதலியும், என் 'கென்ரக்கி சிக்கின்' வேலையும் என் சிந்தையை நிறைத்திருக்கும்.

முடியவில்லை. எதற்குமே முடியவில்லை. சமைக்க, சாப்பிட, நாள் தவறாமல் பார்த்து பேசும் காதலியைக் கூட காண முடியவில்லை. தனிமையாய், மேலும் மேலும் தனிமையாய், எனக்குள் நானே சுருங்கிப் போய்க்கொண்டிருந்தேன்.

ஆறுமணி வரை பாரிஸ் மறந்து துப்பாக்கியுடன் களத்தில் அலைந்து கொண்டிருந்தேன். தொட்டது முதல் விட்டது வரை எல்லோர் கண்களும் ஏதோ ஒரு வகையில் வெறுப்பை உமிழ்வது போல் என் மேல் பரவி சிறுக வைத்தது. நான் குஷ்டரோகியாய் என் நாற்றத்தை நானே தாங்க முடியாமல்

போனபோது முட்கள் ஒரு நேர்கோட்டுக்கு வந்து கென்ரக்கி சிக்கினை ஞாபக மூட்டியது.

வேலைக்கு வெளிக்கிட்டேன்.

உடல் களைப்பாக, சோர்வாக இருந்தது. என்ன வேலை? என்று நினைக்கும்போது அவலமாக பல கேள்விகள் முளைத்து என்னை அவமானப் படுத்தியது.

என்ன அவமானம்?

சீ... துப்பாக்கி ஏந்திய கைகள்... கோழியறுத்து...

துப்பாக்கி எத்தகைய புனிதமானது!

புனிதமானது?

'துப்பாக்கிகள் தூக்கக்கூடாதவை' என்பதெல்லாம் மாறி எப்போது புனித பாத்ரிம் ஏற்றன என்பதெல்லாம் இப்போதைக்கு தேவைப்படாத சமாச்சாரம். ஒருவேளை தேவைப்பட்டால் விடுதலை கறைபட்டுப் போகும். எனினும் எல்லாம் விட்டு நான் இப்போ உயிர்களை அறுத்து எரித்துப் பொசுக்கி இன்பத்தோடு உணவளிக்கும் கென்ரக்கி சிக்கின் ரெஸ்ரோறன்றுக்குள், வெள்ளை யுனிபோம் போட்டுக்கொண்டு (போட்டுவிட்டால் இரத்தக்கறை படாதா என்ன!) கோழிகளைத் தூக்கி மேசையில் எறிந்தேன். ஆயி கடந்து போன வெளிக்குள் கிடந்த உடல்கள் போல் சிதறிக் கிடந்தது.

அவர்களுக்கு சுட்டபின் வெட்ட வேண்டிய அவசியம் அவ்வளவாக வந்து விடுவதில்லை. எங்களுக்கு என்னவோ அதுவும் வந்து வாய்த்து விடுகிறது.

நான் வெகு லாவகமாக கத்தியை தீட்டியபடி அந்தக் கோழிகளைப் பார்த்தேன். மீண்டும் மீண்டும் அதே ஆயி கடந்து போன வெளியும் பிணக் குவியல்களும் கண்முன் வந்து போயின.

இடக்கையால் தலையைப் பிடித்து வலக்கையால் ஒரு கொத்து. தலை தறித்த மறுகணம் குப்பைவாளிக்குள் எறிந்தேன். நிதானமற்று ஏதோ நினைத்த வனாக சடுதியாக குப்பை வாளியைப் பார்த்தேன். அங்கே கண்கள் பிதுங்கிய காண்டபன்.

அவன் எப்படி அதற்குள் வந்தான்?

யார் கண்டார் எவன் எவன் எப்படிப் போவான் என.

நீ எந்த இயக்கம் என்று கேட்டபோது 'ஏதோ ஒரு மனித இயக்கம்' என்று சொல்லி மறைந்த அதே காண்டபன். 'எங்களைவிட இன்னொரு மனித இயக்கமா?' அவனுக்கு அது வேண்டியதுதான்.

கண்களை வெளியே இழுத்து கத்தியில் கவனம் செலுத்தினேன். மிண்டும் அல்பிரட்டின் தலை. தேவையற்றது என அதே குப்பைவாளிக்குள் போட்டேன். என் கண்கள் குப்பைவாளியில் இருந்து மீள் மறுத்தது. அவன் என் பெரிய மாமாவின் மகன். அவனும் விடுதலைக்காக வெளிக்கிட்டவன்தான். என் பேச்சைக் கேட்க மறுத்தவன். தன் துப்பாக்கியும் சுடும் என்றவன். போனவை போனவைதான். பிழைக்கத் தெரியாதவர்கள்.

முள் தைத்தாற்போல் உள்ளூணர்வில் ஓர் உறுத்தல். உடல் சற்று அதிர்ந்தது. தலை சுற்றிக்கொண்டு வந்தது. கண்கள் பஞ்சடைந்தது போல் பனிமூட்டமாகிக் கொண்டு வந்தது. மீண்டும் கண்கள் குப்பை வாளியை கிளறியது.

என் தலையும் அதே வாளிக்குள். எவன் செய்தான் இக் காரியத்தை. அப்பட்டமான துரோகம்.

துரோகிகள். சமூகவிரோதிகள். நாசமாய்ப் போக...

என் இரு கைகளாலும் கன்னங்களைத் தொட்டுப் பார்த்தேன்.

ஒரு கணம் கொள்ளி எறும்புகள் கடித்துத் தடித்த கொழுக்கட்டை போல் இருந்தது. மறுகணம் செத்த பிணம்போல சூடற்ற உப்பிய சதை பிய்ந்து வருவதுபோல் இருந்தது. எங்கள் ரமணனைத் தேடிக் கண்டு பிடித்து தூக்கும் போதும் இப்படித்தான் எலும்புதான் தனியே கழன்று வந்தது.

நான் என் கைகளை கன்னங்களில் இருந்து மீட்டேன். கைகள் பிசுபிசுத்தன. நம்பமுடியாமல் திரும்பவும் திரும்பவும் பார்த்தேன். கை முழுவதும் பச்சை இரத்தம். இப்போதுதான் சுட்டதுபோல் இன்னும் இன்னும் சூடாக..

கைகளைத் தண்ணீரில் கொட்டுக்குள் புதைத்தேன். கொட்டுத் தண்ணி எல்லாம் இரத்தமாக இருந்தது. அடி அடைப்பைத் திறந்து இரத்தத்தை வெளியேற்றினேன். பைப்பைத் திறந்தேன். தண்ணீரைக் காணோம். இரத்தம்தான் கொப்பளித்தது. எவன் குருதியோ?

என் உடம்பெல்லாம் சிவப்பேறி வருவதுபோல தோன்றியதும் திரும்பி னேன். குசினி களத்தின் புழுதியலைபோல் புகைமூட்டமாக. எதுவும் கண்ணுக்

குப் புலப்படவில்லை. ஏதாவது செய்தாக வெண்டும் போல் இருந்தது. என்ன செய்வது என்று ஒரு வழியும் தோன்றவில்லை. எது என்னவானாலும் இந்த கென்ரக்கி சிக்கனை விட்டு வெளியே ஓடவேண்டும் போல் ஒரு உத்வேகம் எடுத்தது. எவரிடமும் சொல்லிக் கொள்ளாமல் ஒரு பிசாசைப் போல் வெளியேறினேன்.

இனம் காத்த துப்பாக்கியும்

எதிர்த்த துப்பாக்கியும்

மதம் காத்த துப்பாக்கியும்

எதிர்த்த துப்பாக்கியும்

இனத்தையும் மதத்தையும்

துப்பாக்கியாக்கி மனிதனைச் சுட்டது.

இயக்கம் காத்த துப்பாக்கிகள்?

வீடு வந்து சேர்ந்தேன். உழைத்த களைப்புப் போலும். எல்லோரும் பிணங்களைப் போல் பிரண்டு கிடந்தனர். நானும் உயிர் கழற்ற ஒரு அறைக்குள் நுழைந்தேன்.

உள்ளத்தின் கனம் உடலெல்லாம் வியாபித்துப் பரவ கண்கள் மயங்கின. பிணங்களுடன் பிணங்களாய் ஐக்கியமானேன்.

பாழாய்ப்போய் இடிந்து விழுந்த பண்டைய நகருக்குள் நான் வீரவாளுடன் நெஞ்சை நிமிர்த்தி.

என்ன கொடுமையிது. எங்கும் இரத்தச் சகதி. பிண நாற்றம். நான் உடல்களில் கால் புதைய மேலும் மேலும் உரமாக கால் வைத்து முன்னேறுகிறேன். உயர உயரப் போகிறேன். குறாவளியைப் போல் - எரிமலை நெருப்பை உமிழும் சத்தம். நிலமெல்லாம் வெடித்துப் புகைந்தது. மரங்களும் மாடிகளும் இருந்த இடம் மறைந்து போக அங்கே தலையற்ற முண்டங்கள். கால் அற்ற உடல்கள் முளைத்தன. பேய்க் காற்றில் கைகளும் கால்களும் தலைகளும் - சருகாய் மேலும் கீழும் பறந்தன. என் கால்கள் அந்த சருகுள் ஆழமாய்ப் புதைந்து புதைந்து..... இப்போது கழுத்துவரை புதைந்துவிட்டேன். அசையவே முடியவில்லை. மேலும் மேலும் விடாப்பிடியாக முயற்சித்தேன். முடியவே இல்லை. அத்தருணம் வானத்தில் இருந்து கொட்டுவது போல் பிணங்கள் என்மீது விழுகின்றன.

நான்..... ஐயோ.....

பதறிக்கொண்டு எழுந்தேன். வீட்டில் இருந்த எல்லோரும் ஏற்கனவே எழுந்திருக்க வேண்டும். அவர்கள் வாசலில் நின்றபடியே என்னை ஒரு தினுசாக அர்த்தம் விளங்கிக் கொண்டவர்களைப்போல் பார்த்தார்கள். எனக்கே என்மீது அனுதாபமும் அவமானமும் கலந்த உணர்ச்சி தோன்றியது. அவர்களைப் பார்க்க மனது கஷ்டப்பட்டது. மீண்டும் போர்வையை இழுத்து மூடிக்கொண்டு குப்புறப் படுத்தேன்.

பெருமூச்சு ஒலிகளுடன் சரசரத்து அடங்கிய சத்தம் சிறிது நேரத்தில் குறட்டையாகத் தொடர்ந்தது. கரடியின் உறுமல் போல் வெருட்டும் குறட்டை. கரடிகள் அடைத்த கூட்டுக்குள் நான் தனியே இருப்பது போல் அச்சம் தோன்றியது. என்னால் சிறிது நேரமாவது செத்துப் போய் இருக்க முடியாதபடி மூளை துருதுருத்து கேள்வி மேல் கேள்விகள் கேட்டது.

என்னால் கொலை செய்யப்பட்ட, செய்விக்கப்பட்ட, யாரோ செய்வதையும். செய்விப்பதையும் கண்டும் காணாமல் போனபோது மாண்டுபோன ஒவ்வொரு வரும் என் முன்னால் கூடினர். அவர்கள் மாநாடு நடத்தி திட்டம் தீட்டத் தேவையில்லை. ஒவ்வொருவர் கண்களும் தோட்டாக்களைத் துப்பும் குருதிக் குழல்கள்.

கனவு நித்திரையிலா, நித்திரைக்கு முன்னரா வருகிறது? நித்திரைக்கும் நித்திரையின்மைக்கும் இடையிலா தெரியவில்லை. ஆனால் எனக்கு விழித்தபடியே தான் கனவுகள் தொடர்கின்றன. சிதையில் கிடப்பது போல் கட்டில் தணலாக எரித்தது. உடம்பெல்லாம் வியர்த்துக் கொட்டியது. உயிருடன் நானும் எரிந்து போவேனோ என அச்சம் எழ போர்வையை இழுத்து விசிறிவிட்டு கதவைத் தள்ளிக் கொண்டு வெளியே வந்தேன்.

தெருவில் யாரோ ஓரிருவர்தான். நிம்மதியைத் தொலைத்து பிசாசாய் அலைவது போல்.

நானும் பிசாசாக ஆகக் கூடாது. நான் என்னைப்பற்றி ஒழுங்காகச் சிந்தித்து ஒரு சுமுகமான நிலைக்கு என்னைக் கொண்டு வரவேண்டும்.

நான் இப்போ என்ன செய்து கொண்டிருக்கிறேன். என்ன நடந்துவிட்டது.

இல்லை. இல்லை. என்னவோ நடந்து விட்டதுதான். அது எப்போது நடந்தது என்பதுதான் இப்போது முக்கியமான கேள்வி. நான் எல்லாவற்றையும் நினைவுக்குக் கொண்டு வரவேண்டும்.

இது தேவைதானா? இது அவசியமே இல்லாத விடயம். நீ இப்போ 7000 மைல்கள் கடந்து பாரிஸ் வந்துவிட்டாய். இது ஒரு ஜனநாயக நாடு. இங்கே உன்னை ஒன்றும் பண்ணமுடியாது. நீ ஒன்றுக்கும் பயப்படத் தேவையில்லை.

பயம். அது எனக்கு இருக்காத, இருக்கக்கூடாத ஒன்று.

ஆயினும் அது எனக்கு தேவையில்லை.

இப்போ பிரச்சினை எங்கே தொடங்கியது என்பதுதான். அதற்காக நான் எல்லாவற்றையும் நினைத்தாக வேண்டும்.

நான் எப்போது இயக்கத்திற்குப் போனேன்?

எப்போது இயக்கத்தை விட்டேன்?

எப்போது பாரிஸுக்கு வந்தேன்? என்று ஒரு ஒழுங்காகச் சிந்திக்க வேண்டும்.

இல்லை. இல்லை. இது தேவையில்லாத விடயம். இது எல்லாம் நான் கணக்குப் பார்த்து தேதிகள் பட்டியல் போடும் விடயம்.

எப்போது என்றதை ஏன் என்று மாற்ற வேண்டும்?

ஏன் இயக்கத்திற்கு போனேன்?

ஏன் இயக்கத்தை விட்டேன்?

ஏன் இங்கு வந்தேன்?

சரி.

ஏன் இப்போ நான் இயக்கமாக இல்லையா?

இயக்கமே தெரியாதவர்கள் இயக்கமாக இல்லையா?

ஆமாம் இது அப்பட்டமான பொய்க் கேள்வி. ஒரு இயக்கத்தை அமைப்புக்குள் அழுக்கும் சமாச்சாரம். ஒரு வகையில் பல்வேறுப்பட்ட காரணங்களையும் கொலை செய்து ஒரே ஒரு காரணத்திற்கு மட்டும் வாழ்வு கொடுக்கும் சமாச்சாரம்.

மறுவகையில் எல்லோரையும் குற்றத்தில் இருந்து விடுவித்து என்மீதே குற்றத்தைச் சுமத்தும் அப்பாவித்தனம். இல்லாவிடில் யார் மீதோ குற்றத்தைப்

போட்டுவிட்டு நான் மட்டும் தப்பித்துக்கொள்ளும் - தப்பித்துக் கொண்டதாக எனக்கு நானே காட்டும் பாசாங்குத்தனம்.

மொத்தத்தில் இது ஒரு குருட்டுக் கேள்வி? அப்படித்தானே!

அப்படித்தானே? வாய்விட்டு சற்று உயர்த்திய குரலில் கேட்டேன். Pardon. யாரோ அருகில் முளைத்தவன் கேட்டான். குரல் வந்த திசையில் திரும்பினேன். ஒரு முதிர்ந்த.... வடஇந்தியனாகவோ பாகிஸ்தானியாகவோ இருக்கலாம். நான் அவனைப் பார்த்தபடியே மன்னிப்புக் கோரினேன். அவன் என்னைக் கூர்ந்து அசாதாரணமாகப் பார்த்தான். அந்தப் பார்வை எனக்கு மிகவும் பழக்கப்பட்ட, நித்தமும் என்னை எழுப்பி என் கண்களில் கத்தியைச் சொருகும் அதே பார்வை. இறக்கும்போதும் என்னைச் சபித்துச்சென்ற அதே பார்வை. என் கண்களுக்குள்ளே குடியிருந்து என் நெஞ்சக் கபாலங்களை உதைத்து உதைத்து ஆன்மாவை எரிக்கும் அதே பார்வை.

அது ஒரு நிலவு மிதந்த காதல் இரவுதான். எதையும் உய்ப்பிக்கும் பலம் வாய்ந்ததாக. ஆனால் அவனுக்கோ சூனிய இரவாக, வாழ்வின் இறுதி இரவாக இருந்தது. எனக்கும் அது அப்படித்தான் என்பது அப்போது தெரியவில்லை. தோழர்கள் சில நிமிடங்களில் வெட்டிய அந்தக் குழியில் அவனைக் குத்தி வைத்த போது அவன் என்னை அப்படிப் பார்த்தான்.

அப்போதும்.....

நான் தான் இந்த பிரபஞ்சத்தைவிடப் பெரியவன்! மனிதன் உருவாக்கிய ஆயிரமாயிரம் கடவுள்களின் தலைவன்! கடவுள்களால் உருவாக்க முடிந்த ஒரேயொரு மனிதன்! இப்படித்தான் எண்ணிக் கொண்டேன்.

முழங்கால்கள் நெஞ்சுடன் அழுத்த அதற்கிடையே அவன் நடுங்கும் இரு கைகளும் விரித்தபடி. அவனின் அனைத்துப் பகுதிகளும் அனைத்து இழைகளும் அசையாது என் கண்களில் நிலைகுத்திய அவன் கண்மணியில் கூட நடுக்கம். இறைஞ்சுகிறானா?

அந்த நடுக்கம் என்னில். நான் ஏறி நின்ற மண்சரிவில், மரங்களில், இருளில், நிலவில் அலைகளை எழுப்பிக்கொண்டே போயிற்று.

என்னில் ஓர் அச்சம் எழுந்து நான் நிலை குலைய முன்னர் ஏதோ சொல்ல முனைந்தேனோ என்னவோ. ஒரு கையை உயர்த்தினேன். என் சைகைக்காகவே காத்திருந்த, விசுவாசத்தைக் காட்ட இதைவிட வேறு மார்க்கமோ சந்தர்ப்பமோ இல்லை என்பதை நன்றாக உணர்ந்தவன் மண்

வெட்டியின் பின்புறத்தால் ஓங்கி அவன் பிடரியில்.... மானிடத்தை உலுப்பிய தட்டு.... அடுத்து அவனால் எதுவுமே செய்ய சக்தியற்ற, முடிவுக்கு வந்துவிட்ட மனிதனாக அவன் இருந்தான். உண்மையில் நாம் அதைவிட மோசமான நிலையில்தானே இருக்கிறோம். அந்த உயிரை வாழவிட்டால் நாம் அழிந்து விடுவோம் என்பதுதானே. எமது அனைத்து இயக்கங்களையும் அந்த உயிரின் வழிவு அழிக்கும் வல்லமை - இல்லை - இல்லை. எமக்கு எந்த சக்தியுமே இல்லை என்பது தான்.

அவன் என்னதான் குற்றம் செய்தான்.? அவன் எந்தக் குற்றமும் செய்யாவிட்டாலும் அவன் பிறந்த குற்றத்திற்காக, அவனைக் காப்பாற்ற இந்த உலகத்தில் யாரும் இல்லை என்பதே.

இல்லை. பிறந்தது பிரச்சினையே இல்லை.

எங்கே பிறந்தது?

எந்த இனத்தில்?

எந்த மதத்தில்?

எந்த இயக்கத்தில்?

சுய நினைவுக்கு வந்தவனாய், அவன் சென்ற திக்கை நோக்கினேன். அங்கு ஆயிரமாயிரம் இஸ்லாமியர்கள். அவன் அதற்குள் எங்கோ அல்லது அவனே எல்லாருமாக வியாபித்து.

நான் ஊரை அள்ளி வரும் வெள்ளத்தில் அகப்பட்டதுபோல், ஒவ்வொன்றும் என்னை உருட்டிச்செல்ல வந்து நழுவினது போல். என் மெல்லிய நடையின் வேகத்தில் எல்லோரும் அசைந்துகொண்டு என்னைக் கவனித்தபடியே அல்லது கவனிக்காதபடி பாசாங்குத்தனத்தோடா.....

அவர்கள் என்னை உதைக்க வருகிறார்களா? அல்லது எல்லாருமாக - எதுவுமே நிகழாததுபோல் என்னை நெருங்கி....

எதுவுமே நிகழவில்லை. இப்படி ஒரு மனிதனை காணவே இல்லை. இல்லை. இல்லை. இப்படி ஒரு மனிதன் பிறக்கவே இல்லையே என்று எனக்குள் நானே சொல்லிக் கொண்டேன். மீண்டும் அவர்களைப் பார்த்தேன். ஆமாம் அவர்கள் ஜக்கட்டுகளுக்குள் வைத்திருக்கும் கைகள் நிவோல்வரின் வில்லைத் தொட்டபடிதான் இருக்கும். நிச்சயமாக எல்லோரும் நெருங்கி வந்து உலகத்தின் கண்களை மறைத்துக் கொண்டு என்னைக் கொல்லப்போகிறார்கள்.

நான் என் நடையில் சற்று வேகத்தைக் காட்டினேன். அவர்களும் சற்று விரைந்தனர். நான் மெதுவாக ஓட முயன்றேன். அவர்களும் நடப்பது போல் ஓடினார்கள். நான் திரும்பிப் பார்க்காமல் என் முழு சக்தியையும் திரட்டிக் கொண்டு ஓடி என் வீட்டுக் கதவைத் திருகி உள்ளே பாயும் வரை என் முதுகில் குண்டு செருகுவது போல் கூசியது.

கதவை அறைந்து சாத்திய பின்னரும் தெருவில் ஆளரவம் கேட்டுக் கொண்டேயிருந்தது. கதவில் முதுகை முட்டுக் கொடுத்துக்கொண்டு நின்றேன். பின் அவர்களின் குண்டுகள் கதவைத் துளைத்துக் கொண்டு என் உடலை சல்லடை போடும் என்பதால் சட்டென விட்டு சவரருகே மறைந்து நின்றேன். அவர்கள் ஓட்டி யிருக்கக் கூடும். வாயு வடிவில் கூட அவர்கள் குண்டு நுளையக் கூடும்.

எந்தச் சத்தத்தையும் காணோம். காற்று ஊளையிட்டுக்கொண்டு வீசியது. கரடிகளின் குறட்டை ஒலிகள் விகாரமாகிக் கொண்டு வந்தன.

மெதுவாக என்னறையில் போய் யன்னலோரம் நின்றேன்.

நீ 7000 மைல்களுக்கப்பால் வந்து விட்டாய். இது ஒரு ஜனநாயக நாடு. இங்கே உன்னை ஒன்றும் பண்ண முடியாது.

இல்லை. அவர்களால் முடியும். எங்கெல்லாம் வாழ்கின்றார்களோ அங்கெல்லாம் அவர்களின் விருப்பம்தான்.

இது என்ன? நாம் அவர்கள். அவர்கள் நாங்கள். நாம் அவர்களாகவும் அவர்கள் நாங்களாகவும், நான் குழம்பிப்போய் அவர்களாகிச் சிந்திக்கிறேனோ?

யன்னலுக்குள்ளால் வெளியே பார்த்தேன். எதிர்வீடுகளில் சில யன்னல்கள் ஒளி சிந்தின. ஒரு யன்னலில் டி.வி. வெளிச்சம் மின்னியது. இன்னொரு யன்னலில் ஒரு பெண் ஏதோ செய்துகொண்டிருந்தாள். நான் உளவு பார்க்க ஆரம்பித்தேன். மற்றொரு யன்னலில் என்னவள் தோன்றினாள்.

காதலும் போரும், வாழ்வும் போரும். சுதந்திரமும் போரும் ஒன்றுக் கொன்று எதிரென உதறித் தள்ளி விட்டுப் போன என்னவள். அக்கரையில் நின்று அனல் வெறிக்கப் பார்த்தாள்.

நான் என் நண்பன் யுமு யோடு இரகசியமாகத் தொடர்ந்த காதலை உளவு பார்க்கத் தொடர்ந்தேன்.

காதல் நங்கூரமறுந்த கட்டுமரம் போல் நாளெல்லாம் அலையோடு

அலைந்து.... அந்த வெப்பம் சுமந்து.... அந்த வெப்பத்தின் கொள்ளிகளோடு நண்பனையும் அவன் காதலியையும்.

நண்பன் தொலைந்தான். போராளியும் தொலைந்தான். காதலும் தொலைந்து வாழ்வும் தொலைந்தது.

மக்களும் தொலைந்தனர்.

துப்பாக்கி தானே உயர்ந்தது. எதிரே அந்த யன்னல்களில் தோன்றிய பெண்களின் நிழல்களை நோக்கி.

துப்பாக்கி ஓயாமல் வெடித்து சட சடத்து செத்தது.

யன்னல்கள் எல்லாம் தேவதைகள் நிறைந்தனர். என் யன்னல் நேரே கைகளை நீட்டி ஓலமிட்டனர்.

என்னவள் எங்கே? என்னவள் எங்கே? நான் எதுவுமே செய்யச் சக்தியற்றவனாய்.... எந்த ஆயுதமும் என்னிடம் இல்லாத நிர்வாணியாய்.... உக்கிய இதயத்தோடு அவர்களைப் பார்த்தேன்.

அங்கே என்னவளும் இருக்கக்கூடும். தடித்த யன்னல் சீலையை இழுத்த மூடினேன். என் அறைக்குள் நுளைந்து பிணம் போல் சரிந்தேன்.

ஏதாவது ஒரு கரடி என்னை நோட்டம் விடவும் கூடும். கண்ணை மூடி நித்திரையை அழைக்க பயமாக இருந்தது. அவர்கள் அவதார புருஷர்கள். உலகமெல்லாம் வியாபித்திருக்கிறார்கள். இங்கே என்னருகேயும்.

நான் குறட்டை ஒலிகளைக் கணக்குப் பார்த்தேன். குறைந்தும் கூடியும் ஒரு சீரற்று, நான் முயற்சியைக் கைவிடவில்லை.

அடித்துப்போட்ட மாதிரி உடம்பு. கால்களையும் விரித்துப் போட்டபடி நிமிர்ந்து கிடந்தேன். கட்டிலோடு உடம்பை ஒட்டியது போல் எதையுமே அசைக்க முடியாதபடி செத்துப் போய்க் கிடந்தது. மூளை மட்டும் வேலை செய்வது போலவும் இதர பகுதிகள் எதுவுமே இயங்கவில்லைப் போலும்.

திடீரென என் உடம்பு அப்படியே மேலே பறக்க ஆரம்பித்தது. கரடிகளைக் கடந்து, கதவை, மாடிகளை, பாரிஸைக் கடந்து எங்கோ வானத்தின் பரப்புக்குப் போனது. எந்த திக்கும் பார்க்கச் சக்தியற்று, காற்றுவெளியில் படுத்தபடியே, மேலும் கீழுமாய் பறந்துகொண்டு திரிந்தேன்.

பின் ஒரு புதிய சூழலுக்குள் நிமிர்ந்தபடி மேலும் கீழுமாய்.... அது

என்னை மறைத்து வைக்கும் ஒரு இருட்டுக்குள் ஒரு நிழல் உருண்டை, கருப்பைக்குள் சிசுபோல், நீருக்குள் மேலும் கீழும் அசையும் துகள்கள் போல் மனிதர்கள். தானியங்கிகளாய் மனிதர்கள் ஏதோவெல்லாம் செய்து கொண்டிருந்தனர். அவர்களைக் கூர்ந்து பார்த்தேன். அவர்கள் கண்களை மூடியபடியே.

சிலர் ஞானக்கண் பெற்றவர்கள் போல் சுட்டுக்கொண்டிருந்தனர். குண்டுகள் அங்கும் இங்கும் கிழித்துக் கொண்டு போயிற்று. சிலர் குண்டடிபட்டு மாண்டு கொண்டிருந்தனர்.

நான் குண்டுகளுக்கு ஒளிக்கத் தொடங்கினேன். மாறி மாறி நீந்தி மனிதர்களின் பின்னால் ஒளிந்து கொண்டு திரிந்தேன். பின் கண்களைத் திறந்திருப்பது சந்தேகத்திற்குரிய அபாயமென்றும் எல்லோரும் என்ன செய்கிறார்களோ அதையே நானும் செய்வது நல்லதென்றும் தோன்றியதால் கண்களை மூடினேன். பின் சாதல் சாத்தியம் என்பதால் மூடுவதுபோல் பாசாங்கு காட்டி ஒரு கிழவனின் பின்னால் நின்று அவன் இடுப்பைக் கெட்டியாகப் பிடித்தேன்.

கிழவன் என் கைகளைச் சுழற்றித் திரும்பினான். 'உங்களுக்காக நாங்கள் செத்தது போதும்' என்றான்.

அதே கிழவன். அதே கண்கள். என் ஆன்மாவை எரித்த அதே பார்வை.

என்னிடம் எந்த ஆயுதமும் இல்லை. அவன் என்னை என்னவும் செய்யலாம். அச்சம் பரவி உடலை இறுக்க சுழியோடி வேறிடம் போனேன். நண்பனா எதிரியா என்றறியா ஒவ்வொரு உடல்கள் பின்னும் மறையத் தொடங்கினேன்.

எம்மால் அழிக்கப்பட்ட ஒவ்வொரு ஜீவனும் இதற்குள் இதற்குள் இருக்கக்கூடும்.

சீ... என் வெறிகொண்ட வாழும் ஆசை.... நான் வாழவேண்டும். எல்லோரும் வாழ்வோம்.

பிடிவாதத்தோடு சும்மா இருந்த ஒரு மனிதனை உலுப்பினேன்.

சீ. அவனும் பாசாங்கோ என்னவோ கண்களை இறுக்கி மூடியிருந்தான்.

துப்பாக்கிகள்(?) இரக்கமற்றவை!

நண்பனா எதிரியா என்றறியாதவை!

மனிதர்கள் மடிந்து வீழ மானிடம் சாம்பலாகிறது!

கத்தினேன். உரத்துக் கத்தினேன்.

துப்பாக்கிகளின் சடசடப்பு. விமானங்களின் குண்டுவீச்சு. ஹெலிச் சத்தம். என் குரல் எனக்கே கேட்கவில்லை. கத்திக் கத்தி அழுது அந்த மனிதனை உலுப்பினேன். கொலை செய்வதை நிறுத்துவோம். மனிதர்கள் வாழவேண்டும்.

அவன் பாசாங்கு நித்திரையில் இருந்த கண்களை மெதுவாகத் திறந்தான் என்னை அலட்சியமாகப் புழுவைப்போல், எதற்கும் உதவாததைப் போல், ஊரோடு ஒத்து வாழத் தெரியாத... துரோகியைப் போல் பார்த்தான்.

அவன் கையில் துப்பாக்கி முளைத்தது. அவன் என்னைக் குறிவைத்து..... ஐயோ...

துளிர்ப்பு

- ச.தில்லைநேசன்

நத்தலி என்றால் அன்பு, கருணை, மனிதநேசம், அழகு என்று அர்த்தம் சொல்லலாம். அவளை நான் என்றுமே மறக்கமுடியாது. குழம்பிக் கொதித்த மனஉலையை மெல்ல அன்பு நீர் வார்த்து வருடிய உள்ளத்தை எப்படி மறப்பது? அந்த நீலக்கண்கள், லேசான ஆசிய சாயல் கொண்ட வட்டமுகம். அழுத்தமான நாடி, பின்னோக்கி வாரி கலைத்து விடப்பட்ட பொன்னிறக் கூந்தல், வெள்ளைநிறச் சங்கில் மின்னும் ஒற்றைச் சங்கிலி என மன வெளியின் நிரந்தர ஓவியக்கீறல்கள்.

அவளை நான் முதலில் சந்தித்தது தாதி உடையில்தான். அப்போது பைத்தியக்கார வைத்திய விடுதியிலிருந்தேன். எனக்கு பிரமை என்றும் பைத்தியம் என்று பொருட்பட பிரெஞ்சில் ஏதோ ஒரு பெயர் சொன்னார்கள். இப்போது அது எனக்கு ஞாபகமில்லை. அந்த நிலையம் பாரிசின் புறநகர்ப் பகுதியிலிருந்தது. கூப்பிடு தூரத்தில் செயின் நதி அழகாக ஓடியபடி இருந்தது. அமைதி தழுவும் கட்டிடம். புற்றரைகளுக்கிடையில் வளைந்து வளைந்து செல்லும் பாதைகள்.

இருபக்கமும் பூமரங்கள், செடிகொடிகள், பூக்களிலிருந்து வரும் வாசம் மனதை கிளர்த்தும், ஓவியக்கூடம் சங்கீதகூடம் பெருநகர கெடுபிடிகளாழ்வில் செத்த மனங்களை உயிர்ப்புறச் செய்ய கலைக்கூடங்கள். ம்..... மனிதனுக்கு இன்னும் கலைகள் ஞாபகம் இருக்கிறது.

எனக்கு எல்லாமே நன்றாக நினைவிருக்கிறது பார்த்தவர்கள், பேசியவர்கள், நடந்த சம்பவங்கள். சிலர் பாடினர், சிலர் அரற்றினர், சிலர் எங்கோ முலையை நிலைகுத்தி வெறித்தபடி இருந்தனர். ஒரு இளவயதுப்பெண் ஆடைகளைக் களைத்துவிட்டு அம்மணமாய் ஓடினாள். தாதிமார் கலைத்தார்கள். அவள் அவர்களுக்கு தண்ணி காட்டியபடியே இருந்தாள். பாடியவர் பாடியபடி, நிலைக்குத்தி வெறித்தவர் வெறித்தபடியே, அவர்கள் அவர்கள் தமதுலகில். ஒரு சிலர் அவள் நிர்வாணத்தை தம்மை மறந்து ரசித்தபடி. ஒரு பெண்ணின்

நிர்வாண உடல் எவ்வளவு அழகானது என்பதை பட்டப்பகலில் அன்றுதான் கண்டுகொண்டேன். சித்தர்களையும் ஞானிகளையும் உதைக்கவேண்டும். நான் அமைதியாக இருந்தேன். எதிலும் ஒட்டுதல் இல்லை. எண்ணங்கள் குறியில்லா அம்பாய்ப் பாய்ந்தது. வானத்தைப் பார்த்தபடியிருந்தேன். நிர்மலமான நீல வானம். மேகக்குஞ்சுகள் நீந்தின.

நிலா... அட. வெண்ணிலா. உற்றுப் பார்த்தேன். குழல் எங்கும் அமுத துளியில் தோய்ந்திருந்தன. எத்தனை நாளாயிற்று நிலாவைப் பார்த்து? பாரிசுக்கு வந்து நான்கு ஆண்டுகளாக யார் எனக்கு நிலவை காட்டாமல் ஒளித்தார்கள்? எனக்கும் நிலவுக்குமான உறவு எப்படி அறுந்தது? எத்தனை இரவுகள் செக்கல் சோற்றோடு நிலவுக்கும் தீத்தி நான் சோறு சாப்பிட்டிருப்பேன். என்னை மறந்து பால்த்துளியில் நனைந்தபடி உறங்கியிருப்பேன்..... நிலாக்கால இரவுகளில் காதலி முகம்பார்க்க எத்தனை தடைகள் தாண்டியிருப்பேன்.

மேகக்குஞ்சுகளுக்கிடையில் என் காதற்கிளி தோன்றினாள். அழுதாள். குலுங்கிக் குலுங்கி அழுதாள். மன்னிப்புக் கேட்டாள். மன்றாடினாள். பின் மேகத்தில் கரைந்தாள். எனக்கு லேசாக கண்ணீர் துளிர்ந்தது. இப்போது அவள் இன்னொருவனின் மனைவி.

அந்த அழுத்தமா? அது மட்டுமா? என்மனத்திரையில் பல உருவங்கள். தொடர்ச்சியின்றி விம்பங்கள். கையில் துடுப்பாட்ட மட்டையுடன் சர்வதேச களமொன்றில் விளாசிக்கொண்டிருந்தேன். அம்மன் கோவில் வீதி கூத்துக் களரியில் பாண்டவர்க்காய் திருஷ்ணாக கௌரவர்களிடம் தூது போய்க் கொண்டிருந்தேன். சகல வசதியும் கொண்ட ஒரு வைத்தியசாலையில் கழுத்தில் ஸ்டைல்கோப்புடன் நோயாளிகளை பார்வையிட்டுக் கொண்டிருந்தேன், திடீரென்று விம்பங்கள் மாறின. முண்டாசு கட்டிய பாரதியாய், பெரியாராய், தாடியுடன் மார்ச்சாய், குறுத்தாடியுடன் வெனினாய் உலகமெங்கும் புரட்சிகள். மக்களின் குதூகல முகங்கள். நான் அமைதியாக தூக்கத்தில் ஆழ்ந்தேன்.

நத்தலிதான் தட்டி எழுப்பினாள். எவ்வளவு நேரம் தூங்கியிருப்பேன். எத்தனை மணி. எதுவும் தெரியாது. அலாரம் ஏதும் காதருகில் அலறாதது இதம். ஒரு நாளின் அதிகாலை பறவைகளின் கொஞ்சல்கள். சினுங்கல்கள். தேனாய் காதில் பாய்ந்தது. எவ்வளவு நாளாயிற்று அனுபவித்து. கண்ணை மூடிக்கொண்டு அமைதியாகக் காதைத் தீட்டினேன். என்னை யாரோ தூக்கிப் போய் ஊரில் விட்ட நினைவு. இன்னும் உற்றுக் கேட்டேன் நதி தவமும் இனிய ஓசை. ஓ..... மனம் மெல்ல..... மெல்ல எந்தக் கணத்தில் என்னை நான் கொன்றேன்? நானா என்னைக் கொன்றது? இல்லை. இல்லை..... திரும்பவும் தட்டினாள். கண்ணை திறந்து அவளைப் பார்த்தேன் அன்று மலர்ந்த செம்பரத்தம் பூப்போல அழகு முகம்.

எனக்கு அப்போது பிரெஞ்சு அவ்வளவு தெரியாது ஆங்கிலமும், சர்வதேச அபிநயமும் உதவி செய்தது. நான் நத்தலி உருவில் என் தாயைக் கண்டேன். வெறும் கூலிக்கு மாரடிக்கும் உணர்வு அவளிடம் நான் என்றுமே காணவில்லை. அவள் உடனிருந்தபோது என் சிந்தனைகள் எகிறவில்லை. அவள் போனதும் கரையை நோக்கி எழும் பேரலைகள் போல் நினைவுகள் தாக்கின. எந்தக் கணத்தில் இப்படி ஆனது? எனக்கு ஞாபகமில்லை. இந்நிலை ஏற்கனவே ஒருமுறை நாட்டிலிருந்தது. அதிலிருந்து வெற்றிகரமாக மீண்டிருக்கிறேன். நம்பிக்கையிருந்தது. நான் சீராகி விடுவேன். குழப்பம் நினைவலைகள் அமைதியாகிவிடும்.

சிறு வயதில் எனக்கொரு அழகான உலகம் கற்பிக்கப்பட்டிருந்தது. அது அமைதி, தியாகம், உண்மையால் செதுக்கப்பட்டிருந்தது. அந்த அற்புத உலக கனவில் வளர்ந்தேன். எதிலுமே சூரன் நான். படிப்பு, விளையாட்டு, கலை. எங்கள் கிராமத்தில் எனது பரம்பரைக்கும் எனது குடும்பத்திற்கும் தனி மரியாதை. சொத்து பணத்திற்காவோ கிடைத்ததல்ல அது. அது வேறு கதை. சமூகத்திற்குப் பயன்படா மனிதன் மனிதனேயல்ல என்பது என் அப்பாவின் தத்துவம். அதை என் மனமும் பற்றிக்கொண்டது வியப்பல்ல.

கல்லூரிக் காலங்களில் எனக்கொரு தேவதை காதலியாய் இருந்தாள். பின்பு பிரிக்கப்பட்டாள். அரைகுறையாய் பாடசாலையிலிருந்து பிய்க்கப் பட்டாள். சாதி அரக்கன் அவள் கூந்தலைப் பிடித்து வீசி எறிந்தான். அவள் போய் விழுந்த இடம் அவள் சாதி மணமகன் கால்களில். இருமரபும் துய்ய வந்த உயர்குல சைவப்பெண்ணை காதலித்தல் யாழ்ப்பாணதேச வழமைப்படி குற்றமாமே. உங்களுக்கு ஏதாவது தெரியுமா? எனக்குச் சத்தியமாகத் தெரியாது. வயலும் தோட்டமும், வத்தையும் தோணியும் கல்யாணம் செய்வது குற்றமென்றால் என் மனம் என்ன செய்யும். மனம் கவிதைகளால் அழுதது.

அடுத்த அடி என் கல்வியில் விழுந்தது. அதுதான் என் கனவுலகைச் சிதைத்திருக்கவேண்டும் இடையில் நடந்த கதை ஒன்று சொல்ல வேண்டும். என் முதற் காதலியின் பிரிவிற்கு ஒத்தடம் போட்டது ஒரு கிராமத்துக் கிளி. நீண்ட காலமாய் ஓரப்பார்வைகள், புன்சிரிப்புகள், உபசரணைகள், குறும்புகள் என்மனதிற்கு அமைதி தந்தது. அந்த அமைதியில் லயித்த வேளை என் இதயத்துக்குள் புகுந்து சிம்மாசனம் போட்டு அமர்ந்து விட்டாள்.

நான் சற்றும் எதிர்பாராமல் நடந்த இந்த நிகழ்வு எனக்கு இன்பமளிப்பதாக இருந்தது. ஆனால் அதுவே என்னை நரகத்தின் பள்ளத்தாக்குகளை நோக்கி வீசும் என கனவிலும் நான் நினைக்கவில்லை. வெளிநாட்டுப் பணம் கிராமத்தைச் சிதைத்துக்கொண்டிருந்த காலமது. என் கல்வியில் விழுந்த அடி

காதலில் விழுந்தது. பரம்பரை மானத்தில் வீழ்ந்தது. நண்பர்கள் உடலில் வீழ்ந்தது.

ஒரு வகையில் வெறுக்கும் நாளது. இன்னொரு வகையில் கனவு மயிரிழை அறுந்து பூமியில் நான் கால் பதித்த நாளும் அதுதான். அது எனது மரண நாளாயிருக்க வேண்டும். தப்பிவிட்டேன். மனித சந்தடியில்லாத வீதியது. மதில் மறைக்கும் வீடுகள். வேலி கட்டிய வீடுகள். உச்சியில் சூரியன். கொதிக்கும் வெய்யில். குடிவெறியில் நால்வர். தனிமையில் நான். அடிவாங்கிக் கொண்டிருந்தேன். மயங்கும்வரை அடித்தார்கள். உதடு வெடித்து ரத்தம் வழிந்தது. நிற்க முடியவில்லை. வீதியில் விழுந்துவிட்டேன். தலை சுற்றி மயங்கும் நிலை. மெல்ல..... மெல்ல மயக்க.....

"பளிர்" ஒரு சத்தம் மதில்மீது போத்தல் மோதும் ஓசை பீங்கான்கள் சிதறி உடம்பிலும் பட்டது. ஆபத்து. என் உயிருக்கு ஆபத்து. உள்ளுணர்வு ஆவேசமாய் திரண்டது. குப்புற கிடந்த நான் நரசிங்க வெறியோடு எழுந்தேன். தப்பியாக வேண்டும். திருப்பி அடிக்க முடியாது. வாய்விட்டு அலறினேன்.

அம்.....மா.....மா.....

யாரோ ஒருவன் வந்தான். அவன் கையில் தென்னம் மட்டை இருந்தது. அதன் பின்பு ஊரில் ஒரு குருசேத்திரமே நடந்தது. மனிதன் முதற்சிதைவு அப்போதுதான் ஆரம்பமாயிருக்கவேண்டும்.

கிராமத்துக்கிளி பச்சோந்தியாகிவிட்டது. என்னைத் தனக்கு யார் என்றே தெரியாது என்றே சொல்லிவிட்டாள். அன்றுதான் நான் உடைந்துபோனேன். மனச்சிதைவு. தெளிவு, வாழ்க்கைபற்றிய மூர்க்கத் தேடல். இனவெறிப்பேய் வளர, போர்ப் பிசாசு மையம் கொள்ள பிசாசு கலைக்கவந்த பூசாரியும் களத்தில் இறங்க, மனம் எனும் முனியும் உதைக்க, செயின் நதிக்கரையில் வந்து விழுந்தேன்.

உழைத்தேன். பணம் வந்தது. ஆனால் சுற்றம், மண்வாசனை? நான் மரத்துக்கொண்டிருந்தேன்.

நான் திரும்பவும் கிளியைக் கண்டேயிருக்கக் கூடாது அவளும் பிரான்சில்த்தான் இருக்கிறாள் என்று தெரிந்திருந்தால் இங்கிருந்து எப்போதே ஓடியிருப்பேன். நான் வெளிநாடு வருவேனென்று அவள் கனவு கண்டாளா என்ன, இல்லை நான்தான் கண்டேனா!

எதிர்பாராத வேளை ஒன்றில் அவளைக் கண்டேன். அதனை எப்படிச் சொல்வது உருக்குலைந்த சிற்பம் ஒன்று உயிர்கொண்டு வந்ததுபோல். இதற்கு

மேல் என்னால் சொல்ல முடியவில்லை. அவள் கணவனுக்கு ஏற்கெனவே இங்கு வேறொரு பெண்ணோடு தொடர்பாம். நான் கேள்விப்பட்டது உண்மை தான். அவள் விழிகள் கெஞ்சியது. நடந்த சம்பவங்களுக்கான பாவமன்னிப்பையா அவள் விழிகள் இறைஞ்சுகின்றது. என்னால் அவளை கோபிக்க முடியவில்லை. அந்தக் கணத்தில் தான் நான் இரண்டாவது தடவையாக உடைந்து போனேன்.

வைத்தியமும், நத்தலியின் கவனிப்பும், இயற்கையும் சுகமாக்க மனம் அமைதி அடைந்தது. வீட்டுக்கு வரவெளிக்கிட்டேன். கொஞ்சநாள் ஓய்வுக்குப் பின்பு வேலைக்குப் போகலாம். டாக்டரின் ஆலோசனை. நத்தலியிடம் விடை பெறவேண்டும். அன்று நத்தலி லீவு.

மீண்டும் தற்செயலாய் நத்தலியைக் கண்டேன். அவள்தான் என்னை முதலில் கண்டாள். சுரங்க ரெயில் நிலையத்தில் ரெயினுக்காக காத்திருந்தபோது திடீரென்று ஒரு கரம் எந்தோளைத் தொட்டது. நிமிர்ந்தேன். நத்தலி. அதே மலர்ந்த சிரிப்பு. கவுண் போட்டிருந்தாள். தூர இருந்து பார்த்தபோது என்னை மாதிரி இருந்ததாகவும் கிட்ட வந்து பார்க்கலாம் என்று வந்ததாகவும் சொன்னாள். என்னை அடையாளம் கண்டதற்கு சந்தோசம் என்றேன்.

அவள் பிறந்த இடம் நோர்மோந்தி. படிப்பு எல்லாம் அங்குதான். வேலைக்காக பாரிசில். பெற்றோர் இல்லை. அவள் தன் தாய் தந்தையர் இறந்ததை மிக அழகாக தோந்த நாட்டியகாரியின் அபிநயத்துடன் செய்து காட்டினாள். எனக்குச் சிரிப்பு வந்தது. அவள் மனம் புண்படுமே என மறைத்தேன். ரயில் வந்தது. ஏறினோம். அதிக கூட்டமில்லை. எதிர் எதிராக முகம்பார்க்க இருந்தோம். ரயில் கீ..... ஒலி எழுப்பி கதவை மூடியபடி அசைந்தது.

அது சனிக்கிழமை ஒன்றின் இராப்பொழுது. அவள் வயதைக் கேட்டேன். 33 என்றாள். இன்னும் திருமணமாகவில்லையா என்று கேட்டேன். சிரித்தாள். ஏன் சிரிக்கிறாய் என்றேன். ஒரு மாதத்திற்கு முன்பும் ஒரு இந்தியன் தன் வயதைக் கேட்டு விட்டு இன்னும் திருமணமாகவில்லையா என்று கேட்டானாம். நான் அசடு வழிந்தேன்.

இயல்பாகவே நேசித்து, அதிகாரம் பண்ணாத ஆணுடனேதான் என் வாழ்வைப் பகிர்ந்து கொள்ள முடியும். அப்படியொரு ஆணை இதுவரை சந்திக்கவில்லை. சந்தித்தால் திருமணம் செய்து கொள்வேன் என்றாள்.

நான் மௌனமாக அவள் சொல்லும் விசயங்களை கிரகித்துக்கொண்டு வந்தேன். தனக்கு ஆண் நண்பர்கள் இருப்பதாக கண்ணைச் சிமிட்டியபடி சொன்னாள். எங்கள் சமூகத்தில் இப்படியொரு பெண் சொன்னால் எப்படியிருக்

கும் என்று என்னால் நினைத்துப் பார்க்காமல் இருக்கமுடியவில்லை. எத்தனை சொல்லால் கிழிக்கும் கழுகுகள். கல்யாணம் செய்து கொள்ளாவிட்டாலும் குழந்தை பெற்றுக்கொள்ள ஆசை என்றாள். சிரித்தபடி சொன்னாள். தனக்கு குழந்தைகள் மீது கொள்ளை ஆசை என்று.

எனக்கு இவை எல்லாம் இப்போது அதிர்ச்சி தருவதில்லை, உடல் மனநிலைபற்றி விசாரித்தாள் சுகம் சொன்னேன். இனி ஒருக்காலும் மனதை சிதையவிடக்கூடாது. இப்படியான ஆஸ்பத்திரிகளுக்கு போகக்கூடாது. அவள் எனக்குச் சொல்லிக்கொண்டிருந்தாள். அறிவுரையாது அல்ல. அவள் கண்கள் கெஞ்சியது. அவள் மனமெல்லாம் என நல்வாழ்வுக்காய் யாசிப்பது போல் கெஞ்சினாள். எனது உடல் சிலிர்த்தது. மனம் கரைந்தது. இவள் யார், நான் யார்? எங்கோ பிறந்து எங்கோ வளர்ந்த எனக்கும் இவளுக்கும் என்ன பந்தம்? எனக்கு அழகை வந்துவிடும்போல் இருந்தது. நெஞ்சு நெக்கி உருகியது. என்மன நெகிழ்ச்சியை எப்படி இவளிடம் சொல்வது! வார்த்தைகள் இடக்குப் பண்ணும் கணநேரத்தில் அவள் கரங்களைப் பற்றினேன். என் உணர்வுகளை ஒன்று குவித்து கையில் முத்தமிட்டேன். என் கன்னத்தோடு அவள் கைகளை ஒற்றினேன். அவள் உணர்வுகளை வாங்கிக் கொண்டாள். பதிலுக்கு நெற்றியில் முத்தமிட்டாள். அவள் இறங்க வேண்டிய இடம் வந்தது. இறங்கினாள். இருளில் மறைந்தாள்.

-1998 அம்மா இதழ்.

சிறைச்சாலை

- மா.கி.கிறிஸ்தியன்

ரெஸ்ரோறன் வாசல் கண்ணாடிக் கதவைத் தள்ளி உள்ளிட்டதும் முதலாளி மிசல் என்னைக் கடுமையாக ஏசிவிட்டான். என் சர்வாங்கம் அனைத்தும் நடுங்கியது. குசினியைவிட்டு வெளியில் வந்து எட்டிப் பார்த்த என் நண்பர்கள் இருவரது முகத்திலும் முறுவல் மறைந்து கடுகடுப்புத் தோன்றுவதையும் நான் அவதானித்துக் கொண்டேன். எட்டு வருடகால வேலை அனுபவத்தில் அப்படியொன்றும் பாரதூரமான குற்றத்தை நான் செய்துவிட வில்லை என்பது மனசுக்குத்தான் வெளிச்சம். வேலை நேரத்திலிருந்து அரைமணி நேரம் தாமதமாக வந்ததிற்கான காரணத்தை மிசலிடம் நியாயப் படுத்தியபோதும் அவன் ஒத்துக்க மறுப்பதால் பயம், பதட்டம் பற்றிக் கொண்டது.

"மிச இந்திரன் பலமுறை இத்தவறை நீ செய்துள்ளாய்! இன்றைக்கு இத்தவறை மன்னிக்க மாட்டேன்." இப்படி, என்முகம் பாராது உறுமி விட்டு இறுமாப்போடு நெஞ்சு இறுகிய பின் கைக்கட்டோடு அங்கும் இங்குமாக உலவிக் கொண்டிருந்தான். நான் மதுபானங்கள் மேல்தட்டில் அடுக்கப் பட்டிருந்த கவுண்டர் மூலையில் ஒதுங்கியபடி அவன் பதிலுக்காகக் கண்கலங்க வெட்க முற்று ஏறித்தாழும் நெஞ்சுடன் வெறிச்சோடிப் போன பார்வையுடன் தலை சரிந்து நின்றேன்.

திடுமென குசினியிலிருந்து வந்ததும் வராததுமாக சூரியன் பத்ரோன் மிசலிடம் கெஞ்சலாகக் கதைப்பது எனக்குத் தூக்கிவாரிப் போட்டது. நன்கு படித்த பட்டதாரி இப்படிக்க கையேந்துவதைக் காண, என் இதயம் கவலையால் கனத்தது. எதெற்கெடுத்தாலும் ரொம்பவும் பணிந்து போற நல்ல ஆத்மா, கெஞ்சுவதை என்னால் பொறுக்க முடியாதிருந்தது. என்ன வாழ்க்கை? அந்த நிலமையைச் சிந்திக்க முடியாத கோபம். ரோசம் வேறு மூக்கு நுனியில். காலை பத்து மணி தொடங்கி, இரவு இரண்டு மணிவரை சிறைச்சாலைக்குள் அடைப்பட்ட கைதிகளாக அடங்கி, ஒடுங்கி இயந்திரங்களை விட மோசமாக இயங்குகின்றோம். எங்கள் மீது தயவு, தாட்சண்யம் நன்றியில்லாத உழைப்பின்

களைப்பும் தெரியாத மனிதாபிமானமற்ற மர மண்டையாக இருக்கிறான். இவர்கள் போன்றோரால்தானே தொழிலாளர்களின் செங்கொடிகள் உயரப் பறந்தன! பறந்தும் என்ன? இவன்போன்ற முதலாளிகள் கண்கள் திறந்தனவா? ஏறிய தொனியில் கோபாவேசத்துடன்.

"சூரியன் என்ன நீங்கள்?" என்று கத்தினேன்.

என்னைப் பார்க்கத் திரும்பியவர் பேசினார் "சும்மா நில்லும் இந்திரன்!" என்று அன்போடு அதட்டினார்.

நான் திரும்பவும் முறுகினேன் "சூரியன் நீங்க உள்ளபோய் உங்க வேலையைப் பாருங்க"

"இல்லையும் இந்திரன். இவன் திருகுதாளம் போடப் பார்க்கிறான்! உன்னை ஒருகை பார்ப்பதெனக் கங்கணம் கட்டி நிற்கிறான். நீர் பேசாமல் நில்லும். நான் கதைக்கிறேன்."

"பேசாமல் நின்றால் நம்ம தலையில் ஏறி மிதிப்பான் சூரியன்."

எங்கட கதையின் போக்கு புரியாதவன் இருவர் இடைவெளிக்குள்ளும் நின்று திரும்பித் திரும்பி பூனைக் கண்கள் விழுங்கிய பார்வையை வீசி விட்டு திமிரோடு சீண்டினான்.

"என்ன? என்ன? யேய்! மிச இப்ப என்ன கதைக்கிறா...?"

நாங்க தமிழில் கதைப்பது விளங்காமல் மிசல், பிரெஞ்சில் உடம்பை ஆட்டிக் கத்தினான். அவனது மனத்தாங்கல் முகத்தில் தேங்கிக் கிடந்தது. நான் திரும்பவும் சிறிதும், பெரிதுமாகச் சிந்தித்துக் காரணங்களை மிசலுக்குக் கூறினேன். அவன் காதில் எடுக்கவே இல்லை! விறுமனாட்டம் நடந்து கவுண்டர் மேசையோடு முட்டியிருந்த நாற்காலியை இழுத்து அமர்ந்து கொண்டான். பொறுமையற்ற சூரியன், "இந்திரன் இங்க பாரும்! இவன் இன்றைக்கு என்னமோ போக்கிரித் தனமான போக்கில் பொங்கிப் போய் இருக்கிறான். சில மாதங்களாக சாப்பிடவாற சனம் குறைஞ்சுட்டுது. அவன்ர முகத்திலும் முந்தின வெளுப்பும், கறுத்துப் போச்சது. உமக்கு தெரிந்ததுதானே? நீரும் அவன்ர குரைச்சலுக்கு எதிர்க் குரைச்சல் குரைத்துப் பிரயோசனமில்லை பாரும். அவனிட்ட மன்னிப்புக் கேட்டுட்டு குசினிக்கு வாரும் பின்னாடிப் பிரச்சனையை வீட்ட போயிருந்து கதைப்போம்" என்று கூறி முடிக்கு முன்னர். மிசல் கதிரையை பின்னடிக்கத் தள்ளி விட்டெழுந்தவன் சூரியனை உள்ள போகும்படி எச்சரித்தான். அவரும் மறுப்பேதும் சொல்ல முடியாமல் உதடுகளை இறுக மூடிக் கொண்டு நடந்தார். அவர் பின்னால் திமிரோடு மிசலும் குசினிக்குள்ளிட்டான்.

இந்த நேரம் சூரியன் கூறிய வார்த்தை "இப்போதைக்குச் சாத்தியப்படக் கூடியதே" என்னும் கிரகிப்போடு-தலையை நிமிர்த்தினேன்.

திடீரென குசினிக்குளிருந்து மிசலின் குரல் பிரெஞ்சில் பெலத்து வீசியது. "இயந்திரங்கள் சரியாக இயங்கா விட்டால் அதன் உறுப்புகளைக் கழற்றி மாற்றும் பழக்கம் எங்களிடம் இல்லை! அந்த இயங்கா இயந்திரத்தை குப்பையில் எறிந்து விட்டு புதியதை வாங்கிப்போடும் பழக்கம்தான் எங்கள் வழக்கம். மிச சூரியன், மிச சந்திரன். நீங்கள் இருவரும் இதை நன்கு புரிந்து கொள்ள வேண்டும்."

மிசல் இப்படிக் கூறியதை உள் வாங்கி எரிச்சலடைந்த சந்திரன் குரல் கடினமான பதிலடியாகத் தொனித்தும் என்காதுக்குள் நுழைந்தது. மேலும் தெம்புடன் குஷியானேன். "இவன் மிசல் குசினிய சிறைச்சாலை ஆக்கியிற்றான்." என்று நான் முனுமுனுத்த போது வெளிவந்த மிசலின் பார்வையில் கடும் கண்டனம் தென்பட்டது. இருந்தும் அவனது வார்த்தைகள் வசியம் வழவிய அதட்டலோடு என் முகத்தில் விழுந்தது.

"மிச இந்திரன்! இதுதான் கடைசியும் முதலும். அத்தோசியம்! இன்னொரு முறை இப்படி நேரம் தவறி நடந்தால் சட்டப்படி நடவடிக்கை எடுப்பேன்! ஓக்கே.... உள்ளபோய் வேலையைப் பாரு" பிரெஞ்சில் வெடித்த சொற்கள் முடியும்முன் நான் "மெர்சி" சொல்லிவிட்டு குசினிக்குள்ளிட்டேன். என்னைக் கண்டதும் சந்திரன் நாய்க் குட்டிபோல் துள்ளிக் குதித்து வெங்காய, உருளைக் கிழங்கு மூட்டைமேல் ஏறிக் குந்தியிருந்து செங்கொடி ஏந்திய பாடலுக்கு ராகம் பிசகாது பாடினான்...

"மேதின ஊர்வலம்

போகுதடா போகுதடா

மேதினியில் தோழர்கள்

தோழமை நீளுதடா

முதலாளி மிசல் கண்முழி

பிதுங்குதடா

முண்டினால் தொழிலாளி

கையோங்குமடா!"

சந்திரனின் பாடலைக் கேட்டு விளங்காத வில்லங்கத்தோடு சிரிச்சபடி முத்தமிழர் கிட்டவந்தான் "செப்குசினியர்" எங்களைப் பார்த்து மேலும் குலுங்கிக் குலுங்கிச் சிரித்தபடியே மிசலின் கள்ளத்தனத்தை கிசு கிசுத்தான்.... குற்றங்களை சோடனை செய்வதில் இவன்போல் எங்கயினத்தில் யாரையும் காண்பது அரிது! உங்கட உழைப்பில் கொழுத்துத் திரிந்தவனுக்கு இப்ப சில மாதங்களாக "கிளையின்று" குறைஞ்சதும் வேலையாட்களைக் குறைக்கும் குள்ளநரிப் புத்தியப் பாவிக்கிறான். உங்களுக்கு முன்னம் வேலை பார்த்த அல்ஜீரியனும், ஆபிரிக்கனும் இயந்திரமாக உழைத்துக் கொடுத்தவங்கள். சம்பளம் கூட்டித் தரும்படி கேட்டதைச் சாட்டாக வைத்து பலவித தில்லுமுல்லுகளைப் போட்டு சோடனை பண்ணி வேலையை விட்டு நிற்பாட்டியிற்றான்! இப்ப அவன் கத்திக் கூரில் நீங்க நின்று ஆடுறீங்க. எப்ப ஏத்துறானோ! அந்தக் கடவுளுக்குத் தான் வெளிச்சம்" என்று ஆறுதலான வார்த்தைகளால் அவன் கண்கள் நீதிமானாக நியாயப்படுத்தி நோக்குத்தி நின்றன. இந்தநேரம் கேள்வி கேட்பது போல் கிறிஸ்தோப் அருகே போய் நின்ற சூரியன் கேட்டார்:"

"உங்களுக்கும் இந்தக்கெதிதான் வருமா?"

கிறிஸ்தோப் அப்படியே அசைவற்று நின்றான்! மீண்டும் கூறத் தலைப் பட்டான்.

"நான் என்ன அன்னியனா? இந்தமண் பிரஜை. என்னோட சேட்டைவிட முடியுமா?" திமிரிலும் திகைப்பிருந்தது. சூரியன் ஆழச் சிந்தித்துப் பேசினார்.

"ஏன் இந்தமாதிரி நடந்துறீங்க? ஏன் இந்த ஏற்றத் தாழ்வு? நீங்கள் மனிதர்கள். நாங்கள் மிருகங்களா?" இப்படி கேட்டபோது கிறிஸ்தோப்பரின் மஞ்சள் முகத்தில் ஓடிய பச்சை ரேகைகள் குபுகுபுவெனப் பாய்ந்தது. மனிதாபிமானியான அவன் அதிகமாகச் சிந்திக்கத் தொடங்கினான்.

பக்கத்தில் நின்ற சூரியன் பீங்கான் கோப்பைகளைத் துடைத்து அடுக்கும் சத்தம் கேட்டது. இசைஞன் சந்திரன் சோகப் பாடலை இசைத்தபடி உருளைக் கிழங்குத் தோலைச் சீவிக்கொண்டிருந்தான். என்பங்கு வேலையில் விரைந்து முனையும் வேளை, குசினிக்குள்ளிட்ட மிசலைக் கண்டதும் புன்முறுவலிக்கப் பயந்து நின்றோம்! மிசல் குறிப்பாக என்னைப் பத்திரம் காட்டியவாறு சொன்னான்....!!

"மிச இந்திரன்! சலாட் போடுவதைக் கவனமாகப் போட வேண்டும்! இண்டைக்கு வாற கிளியான் நெடுகவும் வரவேணும். என்ன? உம்... உம் அத்தோசியம் இந்திரன் என்ன?"

உறுமியவன் கதவை அடிபடச் சாத்திவிட்டுப் போனான். கிறிஸ்தோப்பர் புலுட்டுச் சிரிப்பை உதித்தபடி "போட்டுட்டான் மிக இந்திரன் முதல் குண்டை." என்றான் பிரஞ்சில்

"காட்டியிட்டான் இந்திரன் நரிக் குணத்தை." என்றார். சூரியன் தமிழில்.

"நம்மள என்ன ஏமாந்த சோனகிரியன் என்றா நினைச்சுட்டான்? நீர் பயப்படாதே இந்திரன் நடப்பது நடக்கட்டும் பிறகு பார்ப்போம்." என்று தைரியப் படுத்தினான் சந்திரன்.

இப்படியே சிறைக்குள் இயந்திரமாய் இயங்கும்போது மூளைக்குள் பலவித யோசனைகள் தட்டித்தட்டி மின்னலடித்தன. என்ன வாழ்க்கை? ஏனிந்த அவலம்?

திருமணப் பந்தத்தில் ஓட்டியவர்கள் நாங்கள் இருவருமே. சந்திரன் இளந்தாரியாகவே இன்னமும் வாழ்கிறான். சூரியனின் மனைவி பிள்ளைகள் வன்னியில் வாடி வதங்கித் தப்பி கொழும்பு வந்து சேர்ந்துள்ளார்கள். அவர்கள் பிரான்சுக்கு வருவதற்கான ஒழுங்குகள் செய்யப்பட்டுள்ளன. என் மனைவி, பிள்ளைகள், அம்மா, அப்பா கொழும்பில் தான் முழிபிதுங்க நடுங்கியபடி அரை உசிரோடு காலம் கடத்துகின்றார்கள். நாட்டில் நாளும் பொழுதும் அனர்த்தங்கள், குண்டுத் தாக்குதல், செல்வெட்டுக்கள், கற்பழிப்புக்கள், அகதியாகியும் அவலமாக கையேந்திப் பிச்சை கேட்கவும் வழியற்று வாடி வதங்கி முகமிழந்து முறுவலழிந்து தவிக்கின்றார்கள். புகலிடத்து வாழ்விலும் இருந்த உடம்பும் தெம்பும் இளைச்சுப்போச்சது! சுல்லியாகச் சுழன்று சிறை வாழ்வில் இயந்திரமாகி நிற்கின்றோம். என் மனைவி, பிள்ளைகள் மனக்கண்முன் தோன்றித் தோன்றி மண்டையைத் தட்டித் தட்டி அதைக்கப் பண்ணிக் கொண்டிருந்தனர். ஏழாண்டுகளில் எத்தனை கனவுகள், மனைவியோடு மனம்மகிழ இணையும் ஏக்கத் தவிப்புகள். பாலியல் ரீதியின் விரகதாபமாகப் பல இரவுகள் கடந்து போனது. பிள்ளைகள், பெற்றவர், சகோதரர்கள் அன்பிற்கு ஏங்கிய மூச்சோடு மரண பயம் வீசியது. இந்தநேரம் என் முதுகை உரிமையோடு தட்டினார் சூரியன். "என்னவும் சந்திரன் அல்லீரியன், ஆபிரிக்கனுக்கு நேர்ந்த கதி நமக்கும் நேர்ந்திடும் என்ற கவலை தட்டிற்றோ? எழுந்து வாரும் வெளிய போவம்".

வீதிக்கு விரைந்து வந்தோம். பனிமலர்களை தூவிக் கொண்டிருந்தது. கவலைகளால், உஷ்ணம் ஏறிய உடம்பை குளிர் தொட்டுப்பார்க்க அஞ்சியது. கைக்காரத்தைப் பார்த்தேன். நடுச்சாமம். ஒன்றேகால் மணியாகியிருந்தது. "கடைசி மெற்றோவைப் பிடிப்பது என்பது முடவன் கொம்புத் தேனுக்கு

ஆசைப்பட்ட கதையாகத்தான் முடியும்". என்றான் சூரியன். எதற்கும் மெற்றோ வாசல்வரை சென்று பார்ப்போம் என்று சுண்டினான் சந்திரன். மூவரும் பாதாள ரயில் நிலையம் ஏகினோம். எனக்கு மனைவி, பிள்ளைகளோடு போன் பண்ணிக் கதைக்க வேணும்போல் மனது துருதுருத்தது. இதற்கிடையில் எங்கள் நிற்க விட்டுவிட்டு ஓடிப்போன சூரியன் அல்லீரியன் கடைக்குள்ளிட்டதும் திரும்ப வெளிவரும்பொது கையில் ஒரு பை தொங்க ஆத்துப் பறந்து ஓடி வந்தார். எங்களுடன் ஓட்டியதும் என்னமோ நியாயம் பிளந்தார்? "டாக்ஸி பிடிச்சுப் போவமோ?" என்று அமைதியாகச் சொன்னார். எங்களைவிட வயதுக்கு மூத்த வரும், படிச்சவருமான சூரியன் சொல்லை அதிகம் நாங்கள் தட்டுவதில்லை. டாக்ஸிக்குள் அசதியாகத் தூங்கிக் கொண்டிருந்தோம்.

வாரங்கள் இரண்டு மிசலின் கெடுபிடியோடு கடந்து சென்றது. ஞாயிறுதான் ஓய்வு முடிந்து திங்கட்கிழமை காலை ஒன்பதரைக்கு சிறைச்சாலைக்குள் அடைபட நானும் சந்திரனும் ஆயத்தமாகி நின்றோம். சூரியன் படுத்த படுக்கையில் கிடப்பதைக் கண்டு சந்திரனுக்கு கோபம் பத்திக் கொண்டது. என் காதுகளில் சூரியன் அனுங்கும் சத்தம் கேட்டது.

தேநீர் தயார்படுத்திக் கொண்டு நின்ற சந்திரன் என்னுடைய அவசரம் புரிந்தவனாக வீறுகொண்டு கத்தினான்.

"சூரியன் ஏன் இன்னமும் எழும்பாமல் இருக்கிறீங்க. வேலைய விட்டுற நோக்கமா? பிள்ளை குட்டிகள் வாற நேரத்தில் எழும்புங்க சூரியன்"

"சூரியனின் அவயங்கள் பெலப்பெடுத்தது. தேநீர் குவளையோடு கிட்டப் போன சந்திரன் போர்வையை விலக்கிக் குனிந்து பார்த்தான். ஒரு கணம் அதிர்ச்சியில் மூச்சடங்கி நின்றான்! சூரியன் கிடந்த கிடையும், மூக்கு ஓட்டையில் வழிந்த இரத்தச் சொட்டும், கண்கள் முட்டிய கண்ணீரும், ஜன்னி கண்ட காய்ச்சல் சூடும் பேரதிர்ச்சியைத் தந்தது. ஆவேசம் கொண்ட பயத்துடன் தேநீர் குவளையை மேசைமீது எறிந்து விட்டு சந்திரன் கைகள் தொலை பேசியோடு தடுமாறித் தவித்துக் கொண்டிருந்தது. நான் கண்ணீர் விட்ட சோகத்துடன் அவரது மூக்கையும், கண்களையும் துடைத்துப் பதறிக் கொண்டிருந்தேன். சிறிதுநேரம் வீடு மயான அமைதியில். இரைந்து கொண்டு வந்த வாகனத்தில் சூரியன் நீட்டி நிமிர்த்தி கிடத்தப்பட்டுப் போய்க் கொண்டிருந்தார். நாங்கள் இருவரும் டாக்ஸியில் பின் தொடர்ந்து "பாரிஸ் கார் தநோர்டு" மருத்துவ மனையின் அவசர சிகிச்சைப் பிரிவில் விசிறற்சுக்காகப் பிரிக்கப்பட்ட இடத்தில் நின்று தவித்தோம். சூரியனின் அறையிலிருந்து வெளிவரும் டாக்டர்ஸ், தாதிகளிடம் கெஞ்சும் பாவனையில் விசாரித்து துன்பப் பட்டோம், புகலிடத்துச் சீவியத்தில் சீரழிந்தது, இனமா? பணமா? பாசமா?

சுமையா? அவலமா? என்பதைச் சிந்திக்க நேரமேது? இப்போது மரணபயம் அழுந்த சந்திரனைப் பார்த்துக் கூறினேன்.

"இந்தாள் என்னவும் சந்திரன்? இரவு முழுவதும் அவதிப்பட்டிருக்கு. நம்மள எழுப்பி ஒரு வார்த்தை பேசாமல் கிடந்திருக்கே! மனைவி பிள்ளைகள் வாற நேரத்தில் என்னமும் இசைக்குப் பிசகா நடந்திடாதா சந்திரன்?" என்றேன் என்னைத் தைரியப் படுத்த.

"பயப்படாதே இந்திரன்! சூரியனுக்கு ஒன்றுமாகியிடாது. நல்ல மனிசன் நலம்பெற்று வருவார்" இப்ப சூரியற்ற பயத்தவிட, பத்தோரன் மிசல் குரங்களின் பயமல்லவே சதிரத்தைப் போட்டு உலுப்பது" இந்த நேரம் சூரியற்ற அறைக்குள்ளிருந்து வெளிவந்த டாக்டரிடம் நாக்குத் தெறிக்க ஓடிப்போய். மேல் மூச்சு அவர் முகத்தில் வீச நின்று விசாரித்தோம். டாக்டரும் தனது மனத் துணிவையும், பேச்சு சாதுரியத்தையும் இழக்காது பதில் சொன்னார்.

"பயப்பட வேண்டாம் இன்றொரு நாள் கழியும்வரை."

என்னை இடைமறித்து நிறுத்திக் கொண்டவன் கேட்டான்.

"நாங்க அப்ப யோசிக்காமல் வேலைக்குப் போய் வரலாமா டாக்டர்?"

"ஓக்கே. ஓக்கே அது உங்க இஷ்டம்." என்று கூறியது பாதி கூறாமல் விட்டது மீதியோடு நடந்து போய்கொண்டிருந்த டாக்டரை இமை வெட்டாது நோக்குத்தப் பார்த்துவிட்டு திரும்பிய சந்திரன். "இந்த டாக்டர்மார் இப்படித்தான் சொல்லுவாங்க. என்னமும் நடந்த பிறகு கையை விரிப்பாங்க" என்று சந்திரன் சொல்லும் போது கைக் கடிசுரத்தைப் பார்த்தேன். பிற்பகல் இரண்டு மணியைத் தாண்டிக் கொண்டிருந்தது. இரவு வேலை நேரத்துக்குத்தான் போவது சரிப்பட்டு வரும். மூன்றுபேரும் இல்லாத நிலையில் குசினி என்ன பாடுபட்டிருக்கும்? பத்ரோன் மிசலின் முகத்தில் எள்ளும் கொள்ளும் வெடிச்சிருக்கும். முன் கூட்டியே சந்திரன் தொலைபேசியில் தொல்லை நிறைந்த சிலுவைப் பாதையை கனிகூர்ந்தருள வேணும் என்று அறிவித்திருந்த தெம்பில் தொங்கியபடி ரெஸ்ரோறன் போய் வேலை முடித்து இரவு நடுச்சாமம் மாடிப்படிகள் ஏறி வீட்டிற்குள்ளிட்டோம். சூரியன் படுத்திருந்த கட்டிலில் இருவரும் ஒருவர் முகத்தை ஒருவர் பார்த்தபடி அசதியிலும் தூக்கம் கண்களைத் தழுவ நெஞ்சத் துடிப்பிலும் இருந்தோம். அந்த நடுநிசியில் சூரியனின் சொந்தங்கள் பந்தங்கள், நண்பர்கள் சகலருக்கும் தொலைபேசி கதறிக் கொண்டிருந்தது. எங்கள் நம்பர் தொலைபேசிக்கு வரும் தொடர்புகள் கட் கட் தொலைபேசி அறிவிப்பு முடிந்ததும் சந்திரன் சோகமயமான சங்கீத முணுமுணுப்புடன் சிகரட் புகையை ஊதித் தள்ளினான். நேரமும் விடிகாலை ஐந்து மணியாகிவிட்டது. நித்திரையும்

இருவர் கண்களிலும் பிச்சை கேட்டது. இந்த அசதிக்கு வெறும் தேத்தண்ணீர் வைத்துக் குடித்தால் தெம்பாக இருக்கும். எழுந்துபோய் தேநீர் சட்டியை உரைஞ்சிக் கழுவினேன். இவ்வேளை தொலைபேசி மணிச்சத்தத்தில் திடுக்கிட்டெழுந்த சந்திரன் ரிசீவரை எடுத்துக் கன்னத்தோடு பொருத்தினான்.

"ஹலோ"

"வீய்...ம்... ம்..." முகபாவம் சோக ரேகைகளால் சுருங்கிக் கொண்டே வந்ததை நானும் அவதானித்துத் துடிச்சப் போனேன். "வீய் டொக்டர். துஸ்வித்தாய் வாரோம்."

ரிசீவரை அடிச்ச வைத்ததும் பதகனிப்போடு. "இந்திரன் கெதியா வா இறங்குவோம். சூரியன் நம்மோட கதைக்க வேணும் என்று துடியாய் துடிக்கிறாராம்"

என் மூச்சு ஓட்டைகள் ஒரு செகண்ட் அடைபட்டுப் போனது. படிகள் இறங்கும் போது சதிரம் தள்ளாடி விழுந்திடும் நிலை. சந்திரனின் பரிதாபப் பாய்ச்சலும் பதகனிப்பும்! டாக்ஸிக்குள் யார் யாருக்கு ஆறுதல் சொல்வது? டாக்ஸி அவசரச் சிகிச்சைப் பிரிவில் தரித்து நின்றது. மரண வாடை வீச ஓட்டமும் நடையுமாக டாக்டர் அறைக்குள்ளிட்டோம். எங்கள் தவிப்புணர்ந்த டாக்டரின் வாய்ச் சொண்டுகள் மெது மெதுவாகத் திறந்தது.

"சூரியன் மறைந்து விட்டான்."

"இவருக்கிருந்த நோய்கள் சாதாரணமாக எதிர்பார்க்கக் கூடியதைக் காட்டிலும் விரைவாவே முற்றியது. தன்னைத் தானே ஆசுவாசப்படுத்தி பிறர் அறியாமலே காலம் கடத்தி வந்துள்ளார். கடின உழைப்பும், இரவுநேர முழிப்பும், அளவுக்கதிகமான யோசனைகளும் காலநிலை மாற்றத்தால் ஓட்டிய ஜன்னிக் காச்சலும், சூரியனை மறைத்துவிட்டது." என்று டாக்டர் "சேர்ட்டிபிக்கட்" வழங்கினார்.

இடி, மின்னல் அதிர்வோடு இரண்டு சோடிக் கண்களும் மழையைப் பொழிந்தன. சந்திரனும், நானும் சிறு பிள்ளைபோல் விம்மி விம்மி அழுது குளறினோம். அந்தநேரம் எங்களைத் தேற்றுவார் யாரும் இல்லை. சொற்ப நேரத்தில் மருத்துவமனை அயலவர்கள், நண்பர்கள் சொந்தங்களால் கட்டுக் கடங்காமல் அல்லோலகல்லோலப்பட்டது. அழுகுரல்களாலும், அங்காங்கு கூட்டம் கூடிப் பேசுபவரின் காரணகாரியங்களாலும் சூரியன் மறைவு ஈடுகட்ட முடியாத இழப்பாகப்பட்டது.

இப்படியே இரண்டு நாட்கள் கழிந்ததும் சூரியனின் இறுதிக் கிரிகை புதன்கிழமை காலை பத்துமணி என்ற அறிவித்தல் துண்டுப் பிரசுரங்கள் பாரிஸ் நகர் எங்கும் பறந்து சோகமயமான காற்றை வீசியது.

மருத்துவமனையில் அயல்பெண்கள், சகோதரர்கள், நண்பர்களின் அழு குரல்கள், இழுபறிக்கிடையே பிரேதப் பெட்டி மூடப்பட்டது. சந்திரன் என்னைப் பிடிச்ச உலுப்பியபடி உயிர் மூச்சிழுத்துக் கத்திய கடைசி ஓலம் உலகெங்கும் எதிரொலித்தது என் நெஞ்சை இரண்டாகப் பிளந்தது. சகோதரப் பெண் ணொருத்தி ராகம் இழுத்து முகாரி பாடினாள். "தாயின் மடியில் மடிந்திருந்தால் உன் பிணத்தைச் சுற்றி எத்தனையாள் அழும் ஓசை கேட்டிருப்போம் அண்ணா. அண்ணா கட்டியவள் மஞ்சளையும், குங்குமத்தையும் கொண்டல்லோ போகிறாய். எழுந்து வர மாட்டாயா?"

அழுகுரல்கள் முழங்கவே, சிலுவைகள் விதைகள் முளைத்திருந்த இடுகாட்டில் சூரியன் உடல் எரிக்கப்பட்டது. ஒருபிடி சாம்பலான அஸ்தியை இடுகாட்டுத் தலைவனிடம் சந்திரன் வாங்கினான். நண்பர்கள் சூழ அஸ்தியை செயின் நதியில் கரைத்தான் "தமிழீழக் கடலோடு கலந்திடு மகனே" இவ்வார்த்தை சூழ நின்றோர் கண்களில் மாமிமழை பொழியப் பண்ணியது. அழுத கண்ணீர் வற்றாது வீடு வந்து சேர்ந்தோம். நான் முதலில் போய் கடிதப் பெட்டியைத் திறந்தேன்! எங்கள் இருவருக்கும் பதிவுத் தபால் வந்திருந்தது. தபால் நிலையம் போய் கடிதங்களை எடுத்துப் பிரித்துப் படித்தோம்! இந்த நாட்டில் மிசல் போன்ற கருங்காலிக் கட்டைகள் இருப்பதை. செங்கொடிகள் இருந்துதான் என்ன பண்ணப்போகின்றார்கள்? அந்தச் சிறைச்சாலையில் நாம் திரும்பவும், போய் அடைபட வேணுமா? சூரியன் மறைந்து விட்டானா...?

குறிப்பு :

பிரெஞ்சு சொற்களின் தமிழாக்கம் :-

1. மிசு - ஐயா
2. அத்தோசியம் - கவனம்
3. கிளியான் - வாடிக்கையாளர்கள்
4. பாரிஸ் கார் த தோட் - புகையிரத நிலையப் பெயர்
5. வீய் துஸ்வித்தாய் - உடனேயே

இடை - வெளி

- ரமேஷ் சிவரூபன்

வதனி உண்மையிலே மிகவும் கெட்டிக்காரிதான். என்னைக் காண்கிற போதெல்லாம் அவள் கேட்கும் சில கேள்விகளுக்கு என்னால் பதில்சொல்ல முடியாமல் போய்விடுவதுண்டு. பாரிசிலிருந்து சில கிலோமீற்றர் தொலைவில் புறநகர்ப்பகுதியில் அவள் பெற்றோர் சகோதரியுடன் வசித்து வந்தாள். அவளுக்குத் தமிழ் ஆங்கிலம் முதலிய மொழிகளைக் கற்றுக் கொடுப்பதற்காக நான் அவர்களது வீட்டிற்கு செல்லத் தொடங்கினேன். இது அவளது தந்தையின் ஏற்பாடுதான். வதனி ஆறுவயதில் பிரான்சுக்கு வந்தவள். பிரெஞ்சு மொழிப் பாடசாலையில் கற்பதால் தமிழ்மொழியில் பரிச்சயம் இல்லை. ஆனால் தந்தையார் தமிழ்ப்பற்று மிக்கவர்.

வதனிக்கும் அவளது தங்கைக்கும் தமிழ் கற்பிக்க என்னை ஏற்பாடு செய்தார். இதற்காக நீங்கள் யாரும் என்னை வயது முதிர்ந்த தலைமுடி நரைத்த தமிழ்ப்பண்டிதனாக நினைத்துவிட வேண்டாம். எனக்கும் வதனிக்கும் இடையில் ஆறுவயது இடைவெளிதான். அதாவது வதனிக்கு தமிழ் கற்பிக்க ஆரம்பிக்கும் பொழுது அவளுக்கு பதினைந்தாம் எனக்கும் இருபத்தொன்றாம் வயது.

மிக அண்மையில் தான் பிரான்சுக்கு வந்திருந்தபடியாலும் எனது அடிப்படைக்கல்வி தமிழில் என்பதாலும் எனக்கு தமிழுடன் மிக நல்ல உறவு. அதிகமாக என்வயதை ஒத்த இளைஞர்கள் பாரிசில் தலைமுடியை அங்குமிங்குமாக வெட்டிக் காதிற் கடுக்கன் மாட்டிக்கொண்டு விலையுயர்ந்த தங்கள் காற்சட்டைகளை முன்னும் பின்னும் கிழித்து விட்டுக்கொண்டு திரிகையில் நான் சுத்தப் பட்டிக்காட்டானாக எப்போதாவது எங்காவது நடக்கும் தமிழர் கலாச்சார விழாக்களைத் தேடிப் போய்க்கொண்டு இருந்தேன்.

அப்படி ஒரு விழாவில்தான் வதனியின் தந்தையாரையும்தான் சந்தித்தேன். என்னைவிடத் தமிழ் அறிவிலும், அனுபவத்திலும் மிகச் சிறந்தவராய் இருந்தாலும் தனதுமகளுக்கு தானே ஆசிரியராக இருந்து சொல்லிக் கொடுக்க முடியாது என்பதுவும் நான் பிரெஞ்சுப் பாடசாலையில் கற்றுக்கொண்டிருப்பதால்

மிக எளிதாகக் கற்றுக்கொடுப்பேன் என்பதுவும் அவரது அபிப்பிராயம். இதுவும் ஒருவகையில் உண்மைதானோ! எனக்குத் தெரியாது. ஏனெனில் யாழ்ப்பாணத்தின் ஒரு கல்லூரி விஞ்ஞானப் பேராசிரியரின் மகனான எனது நண்பனொருவன் விஞ்ஞான ரியுசனுக்கு இன்னொரு பிரபல ஆசிரியரிடம் சென்றுகொண்டிருந்தது எனக்கு ஞாபகத்திற்கு வந்தது.

அதிகமாக வதனியின் தகப்பனார் அவளை வெளியே போக விடுவதில்லை. பாடசாலை, பிரத்தியேக வகுப்புகள் வீடு என்ற வட்டத்திற்குள்ளும், விடுமுறை தினங்களில் சகோதரியுடன் விளையாடுவதும் என்ற வகையில்தான் அவளுடைய பொழுதுகள் கழிந்தன. அவளுடைய உலகம் மிகச்சிறியாக இருந்தது. இதனால் என்வரவு அவளுக்கு மிக மகிழ்ச்சியைக் கொடுத்தது. ஆர்வமாகவே தமிழையும் கற்றாள். அவளது கற்கும் வேகம் ஒரு வருடத்திற்குள் புதுக்கவிதைகளைப்பற்றி இருவரும் விவாதிக்கும் அளவிற்கு வந்துநின்றது. சில பிரெஞ்சுக் கவிதைகளை தமிழில் மொழிபெயர்த்துக் காட்டுவாள். ஆங்காங்கே சில இலக்கணப்பிழைகள் தென்பட்டாலும் அவளது மொழியின் ஆளுமை என்னை ஆச்சரியப்படவைக்கும்.

அவளது பெற்றோர் அவள் என்னுடன் சில இடங்களுக்கு வருவதற்கும் அனுமதி தந்தனர். இதற்கு நான் அவர்களுடன் மிக அதிகமாக வாதிட வேண்டியிருந்தது. இதனால் என்மீது அவளுக்கு ஒருவிதமான மரியாதையும் அன்பும் ஏற்பட்டதெனலாம். நாங்கள் வெளியில் செல்லும் போதெல்லாம் பிரெஞ் - தமிழ் கலாச்சார முரண்பாடுகள், பெண்ணுரிமைகள், இலங்கையின் வாழ்க்கை முறைகள் இப்படிப் பலவற்றை எல்லாம் பேசுவோம்.

அவளுக்கு இலங்கை பற்றிய ஞாபகங்கள் மிக்க குறைவாகவே இருந்தன. ஆனால் ஐந்து வயதில் தனது கிராமப் பாடசாலையில் கல்விகற்கச் சேர்ந்ததையும் இங்கு தான்செய்த குறும்புக்காக ஆசிரியை பிரம்பால் அடித்ததில் பயந்து அவ்விடத்திலேயே தான் சிறுநீர் கழித்ததையும் அடிக்கடி கூறிச்சிரிப்பாள். அவளுக்கு இலங்கையில் தமிழ்பெண்களின் பிரச்சனைகள், சீதனம், சாதிபோன்ற சொற்களையும், மிகச் சிரமப்பட்டு விளங்கப்படுத்தினேன், இதனால் தமிழ்ப் பெண்கள் எதிர்நோக்கும் பிரச்சனைகளையும், ஆண்னின் மேலாதிக்கத்தையும் புரியவைக்க முயன்றேன். இலேசான பொதுநிறமான அவள் முகம் இதைக்கேட்டதும் கன்றிச் சிவந்தது. தனக்கு அப்படி ஆதிக்கம் செலுத்தும் கணவன் கிடைத்தால் துப்பாக்கியால் சுட்டே கொன்றுவிடுவேன் என்றாள்.

நான் ஒருநாள் கற்பிப்பதற்காக அவர்கள் வீட்டிற்குச் சென்றபோது வதனி ஒரு மூலையில் அழுதுகொண்டிருந்தாள். தாய் மிகவும் கோபமாக இருந்தார். என்னைக் கண்டதும் வதனியின் குட்டித்தங்கை ஓடிவந்து "மாஸ்டர்... அம்மா....

அக்கா.... அடி" என்றாள் தனது மழலையில்.

வதனிக்கு அடிவிழுந்திருக்கிறது! எதற்காகவோ இருக்கும் தாயே முதலில் முறையிடத் தொடங்கினார். "இங்குபாரும் மனோ இவ்வளவு காலமும் நாங்கள் எது சொன்னாலும் தட்டாமல் செய்கிறவன், இப்ப நிறையக் கேள்வி கேட்கிறான், நீச்சல் வகுப்புக்குப் போகவிடுவதே இல்லை. இவளுக்கு வருத்தம் எண்டு மெடிக்கல் எடுத்து குடுத்து விடுவம். இப்ப போகவேணும் எண்டு அடம் பிடிக்கிறாள்".

"ஏன் நீச்சல் வகுப்புக்குப் போவதால் என்ன பிரச்சனை?" என்று கேட்டேன். "சீச்சீ அங்க பெடியங்களும் பெட்டையாளும் அரைகுறையா உடுப்புப் போட்டுக் கொண்டு ஒண்டா நீந்திறதும், அவையளின்ரை சேட்டையாளும்..... அந்த வகுப்புக்கு இவள் போகவேண்டாம்". அன்று மகளுக்கு தமிழ் வகுப்பு எடுக்கச் சென்ற நான் தாய்க்கு நீந்துவதால் உடலுக்கு ஏற்படும் நன்மைகளைப் பற்றியும் இந்த ஊருக்கு வந்துவிட்ட நாங்கள் ஊருடன் ஒத்தே ஓரளவிற்கு வாழவேண்டும் என்பது பற்றியும் விடலைப் பருவத்தின் ஆரம்பத்தில் இறக்கை விரித்துப் பறக்க ஆரம்பிக்கும் வதனியின் சிந்தனைகளைக் கூட்டுக்குள் அடைத்து முடக்கிவிடவேண்டும் என்றும் மனோதத்துவ வகுப்பு எடுக்க வேண்டியதாயிற்று. எனது மிகப்பெரிய பலம் என்னவெனில் எதிராளிக்குச் சந்தர்ப்பம் தராமலேயே பேசுவது. நான் சொல்லும் விடயங்களுக்கு வதனியின் தாயார் ஏதாவது காரணம் சொல்ல முற்படுமுன் நான் எனது அடுத்த நியாயத்தைச் சொல்ல ஆரம்பித்துவிடுவேன். இறுதியில் ஏதோ வெற்றி எனக்குத்தான்.

"மனோ நாங்கள் இவளை அடக்க ஒடுக்கமாய் தமிழ்ப்பிள்ளையாகவே வளக்க யோசிக்கிறம். நாளைக்கு இவளை ஒரு வெள்ளைக்காறனுக்கே கட்டிக்குடுக்கிறது". இது தாயாரின் வாதம். "அன்றி உங்கட மனநிலையிலை மாற்றம் ஏற்படவேணும். தமிழ்ப்பிள்ளை என்றால் வீட்டுக்குள்ளையே வளரவேண்டும் என்பதில்லை. அப்படிச் செய்வதற்குக்கூட இது யாழ்ப்பாணமோ தமிழ்நாடோ இல்லை. இங்கு புரிந்துணர்வு அவசியம். பிள்ளைகளை பெற்றவர்களும், பெற்றவர்களை பிள்ளைகளும் சரியாகப் புரிந்துகொள்ள வேண்டும். நல்ல வாழ்க்கைமுறைகளையும் பழக்க வழக்கங்களையும் அவளுக்கு எடுத்துச் சொல்லுங்கோ, அதை விட்டிட்டு நீங்க நினைக்கிறது எல்லாத்தையும் திணிக்க முற்படாதேங்கோ. அவளையும் அவளது திறமைகளையும் புரிந்துகொண்ட ஒருத்தன் அவளுக்கு மாப்பிளையா வரமாட்டான் என்று ஏன் நினைக்க கூடாது".

தொடர்ந்து எனக்கு பதில்சொல்ல முடியாததாலோ அல்லது வேண்டாம்

என்று நினைத்தாரோ "அப்படியெண்டால் நீர்தான் இவனைக் கட்டவேணும்" என்று முணுமுணுத்தவாறே எனக்கு கோப்பி போடுவதற்காக குசினிக்குள் சென்றார்.

இச்சம்பவத்திற்குப் பிறகு வதனி நீச்சல் வகுப்புகளுக்குச் செல்லத் தொடங்கினாள். தனக்காகத் தாயிடம் பேசியதற்காக எனக்கு நன்றி சொன்னாள்.

இன்னொருநாள் தனது நீண்ட கூந்தலை கத்தரித்துச் சுருட்டியிருந்தாள் வதனி. எனக்கு அதிர்ச்சியாக இருந்தது. என்ன வதனி அம்மா இதற்கு கோப்பிடவில்லையோ என்று கேட்டபோது தாயிடம் கேட்டேன் எதுவும் சொல்லவில்லை என்றும் தாய் சம்மதித்தால் தந்தை எதுவுமே சொல்வதில்லை என்றும் சொன்னாள். இது எனக்கும் தெரிந்ததுதான். அங்கு மீனாட்சியின் ஆட்சிதான். ஆனால் தாய் எப்படி இதற்கு உடனடியாக அனுமதி கொடுத்தார் என்பதுதான் எனக்கு விளங்கவில்லை. அவளது முகத்திற்கு அவ்வாறு சுருட்டியிருந்தது மிக அழகாகத்தான் இருந்தது. வதனி அழகுலக தேவதை இல்லை என்றாலும் பொதுநிறம், குறுகுறுக்கும் விழிகள், குளிர்ப்பிரதேசத்திற்கு உரிய உணவுகளை உண்பதால் ஏற்படும் அசாதாரண வளர்ச்சி என்பவை அவளை அழகியாகவே காட்டின.

அவளைவிட நான் கொஞ்சம் நிறம் என்பதால் எங்கள் தாய்மார்கள் கர்ப்பகாலத்தில் குழந்தைகள் சிவப்பாகப் பிறக்க வேண்டுமென கருதி குமங்குமப்பூ சாப்பிடுவதை அவளுக்கு ஞாபகப்படுத்தி "உனது அம்மா நீ பிறக்கும்போது என்ன கரிக்கட்டியா சாப்பிட்டா" என அவளைச் சீண்டுவதுண்டு.

ஒருமுறை படித்துக் கொண்டிருக்கும்போது நான் சொல்வதைக் கவனியாமல் என்னை கேள்விகள் கேட்கத் தொடங்கினாள். அதுவும் தாய்க்கோ தகப்பனுக்கோ புரியாதபடி பிரெஞ்சில். அவளுடன் பிரெஞ்சு பேசும்போது அவளின் வேகத்திற்கும் உச்சரிப்புச் சுத்தத்திற்கும் என்னால் ஈடு கொடுக்க முடிவதில்லை. இதை அவள் கிண்டல் பண்ணியும் இருக்கிறாள். இப்போதைய அவளுடைய கேள்வி தமிழ்ப் பெண்கள் ஏன் புகைப்பிடிப்பதில்லை என்பதாகும்.

இலங்கையில் மிக வயதுபோன பெண்கள் சிலர் சுருட்டுப் புகைப்பதை நான் கண்டிருக்கிறேன் என்றும். மற்றபடி இலங்கை வெப்பமான நாடு ஆண்கள்கூட மிக அதிகமாகப் புகைப்பதில்லை. ஆனால் ஐரோப்பாவில் குளிர் அதிகம். ஆண்களோ பெண்களோ மிகச்சிறிய வயதில் புகைக்க ஆரம்பித்து விடுகிறார்கள் என்றும் ஏதோ எனக்குத் தெரிந்த அளவில் சொன்னேன்.

"ஏன் தமிழ்ப்பெண்கள் புகைப்பது தப்பா? என எதிர்க்கேள்வி கேட்டாள். தப்பு என நான் சொல்லவரவில்லை. ஆனால் பெரும்பாலும் எங்கள் சமுதாயம் ஆண்கள் மது அருந்துவதையோ புகைப்பதையோ பெரிதாக எடுத்துக் கொள்வதில்லை. பெண்கள் செய்தால் பாரதூரமான குற்றமாகத்தான் கருதுகிறது. ஆனால் பொதுவாக புகைத்தலும், மதுவும் உடல்நலத்திற்குக் கேடானதுதான் என்றேன்.

அவளது எண்ணத்தை அறியும்படியாக "நீ ஏன் புகைக்க ஆரம்பிக்கப் போகிறாயா" என்று கேட்டேன். இல்லை இல்லை என்னுடைய பாடசாலையில் எல்லா சினேகிதிகளுமே புகைப்பார்கள். நான்கூட ஒருமுறை புகைத்துப் பார்த்தேன். பிடிக்கவில்லை விட்டுவிட்டேன் என்றாள்.

அவள் ஒருநாள் புகைக்க முயற்சி செய்திருக்கிறாள் என்பது என்னை உறுத்தச் செய்தாலும் வேடிக்கையாகச் சொன்னேன் "நீ தொடர்ந்து புகைத்திருந்தால் உனக்கு மாப்பிளையாக உன் அம்மா சொன்னபடி ஒரு கறுப்பனையோ அல்லது வெள்ளைக்காரனையோதான் தேடவேண்டும். ஏன் நீங்கள் என்னை கலியாணம் செய்துகொள்ள மாட்டீர்களா? அம்மாவுக்கு கூட ஒத்துப் போகிறீர்கள்" என்றாள் வதனி. நான் அவள் சொன்னதை பெரிய விடயமாக எடுத்துக் கொள்ளாமல் உன்னைக் கலியாணம் செய்தால் எனக்கு சிகரெட் வாங்கவே எனது சம்பளம் முடிந்துவிடும். பிறகு சாப்பாட்டிற்கு என்ன செய்வது என்றேன்.

ஆனால் வதனி உறுதியுடனேயே சொன்னாள். நான் புகைபிடிப்பதுபற்றி வேடிக்கையாகத்தானே பேசினேன். செய்யப்போவதாக சொல்லவில்லையே! அது தவிர நானும் வேலைக்குப் போவேன்தானே! என்னுடைய செலவை நான் பார்த்துக்கொள்ளவேன். உங்கள் செலவை நீங்கள் பார்த்துக் கொள்ளலாம். இப்படித்தானே பிரெஞ்சுக்காரர்கள் வாழ்கிறார்கள். வேடிக்கை விபரீதமாவதை நான் உணர்ந்துகொண்டேன். அப்போ நீ என்னை காதலிக்கிறாயா எனக் கேட்டேன். அப்படிச் சொல்லத் தெரியவில்லை. ஆனால் என்னுடன் மிக நன்றாய் பழகுகிறீர்கள். அம்மா, அப்பா எனக்கொரு தமிழ் மாப்பிளையைத் தானே கலியாணம் செய்துவைக்க விரும்புவினம். அது ஏன் நீங்களாக இருக்கக் கூடாது?

எனது விருப்பதையோ, மனநிலையையோ தெரிந்து கொள்ள விரும்பாத. தெரிந்துகொள்ள வேண்டும் என்பது புரியாத அந்த சின்னப் பெண்ணின் கேள்விக்கு நான் என்ன பதில் சொல்லக்கூடும். இது வயதின் கோளாறா? அல்லது தனக்கொரு சுதந்திரம் வேண்டும் அதைத் தர இவனால் மட்டுமே முடியும் என்ற நினைப்பா? எனக்குத் தெரியவில்லை. ஆனால் அன்றுடன்

தமிழ்வகுப்பு எடுக்கப்போவதை மட்டும் நிறுத்திவிட்டேன்.

உண்மையைச் சொல்லப்போனால் வதனியீது எனக்கும் காதல் இருந்தது. ஆனால் நான் செய்துகொண்டிருக்கும் பணி அதை வெளிப்படுத்தத் தயங்கியது. எனது நண்பர்கள் வதனியையும் என்னையும் இணைத்துப் பேசும்போது வெளிப்பார்வைக்கு அவர்களை நான் கோபித்தாலும் மனதுக்குள் ரசித்தேன். ஆனால் இப்போ ஏற்பட்டிருக்கும் நிலையோ முற்றிலும் வித்தியாசமானதாய் உள்ளது. வதனி என்னை காதலிக்கவில்லை. ஆனால் திருமணம் செய்துகொள்ள விரும்புகிறாள். அவள் ஐரோப்பாவில் வளர்ந்த பெண், தன் எண்ணத்தை மறைக்காமல் சொல்லிவிட்டாள்.

நான் சில இரவுகள் தூக்கத்தை இழந்தேன். தூங்கிய இரவுகளில் கனவில் வதனி வந்தாள். தன்னை திருமணம் செய்யுமாறு கெஞ்சினாள். சில கனவுகள் நல்ல கவிதைகளாக இனித்தன. அதாவது நானும் வதனியும் சினிமாவைப் போன்று ஆடிப்பாடித் காதலித்தோம். சில கனவுகள் ட்ராகுலாப் படங்களைப் போல் பயமுறுத்தின. அந்தக் கனவுகளில் வதனி என்னை ஏமாற்றிவிட்டு வேறொருவனை திருமணம் செய்கிறாள். ஆனால் நான் வதனியின் வீட்டிற்கு பேவதைமட்டும் நிறுத்திவிட்டேன்.

கிட்டத்தட்ட இரண்டு மாதங்கள் கழிந்திருக்கும் என நினைக்கிறேன். ஒரு அதிகாலைப்பொழுது நான் நல்ல தூக்கத்தில் இருந்தபோது தொலைபேசி அலறியது. அப்பாவோ அம்மாவோ கொழும்பிற்கு வந்திட்டினம்போல இனிக் காசு அனுப்ப வேண்டும் என எரிச்சல் பட்டவாறே எடுத்தேன்.

மறுமுனையில் வதனி "ஏன் வீட்டிற்கு வருவதை நிறுத்தி விட்டீர்கள். நீங்கள் வராததால் எனக்கு போரடிக்கிறது. வெளியில் எங்கும் போகவும் முடியவில்லை. அவள் குரல் மென்மையாகவும் இனிமையாவும் ஒலித்தது. பேச்சினிடையே அடிக்கடி வெட்கப்பட்டாள். "உங்களை அம்மா இண்டைக்கு வீட்டிற்கு வரச்சொன்னவ, ஏதோ முக்கியமான விஷயம் கதைக்கப் போறாவாம். சொல்லிவிட்டுச் சிரித்தாள். "கட்டாயம் வாங்கோ எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருப்பா.... நானும்தான்". என்றுவிட்டு அழைப்பை துண்டித்துக்கொண்டாள்.

என்ன என்னோடு கதைக்கப் போகிறார். வதனி ஏதாவது சொல்லி மாட்டிவிட்டிட்டானோ? நான் குழம்பிப்போனேன். எதற்கும் போய்ப் பார்த்து விடுவோம். நினைப்போடு மீண்டும் போர்வைக்குள் புகுந்து கொண்டேன்.

"விடிய வெள்ளை மனிசரின் நித்திரையையும் குழப்பிக்கொண்டு ரெலிபோனிலை லவ் பண்ணுறாங்கள்" பக்கத்துக் கட்டிலில் படுத்திருந்த

நண்பன் முணுமுணுத்தான். இது வயிற்றெரிச்சலில் வந்த கோபம் என்பது எனக்குத் தெரியும்.

மாலையில் நான் வதனியின் வீட்டிற்குப் போனேன். என்னைக் கண்டதும் வதனி அறைக்குள் ஓடி ஒளிந்து கொண்டாள். அன்ரி நேரிடையாகவே என்னுடன் பேசினார். "உமக்கு வதனியில் விருப்பம் இருக்கிறதா?" எனக் கேட்டார். பதில் சொல்லத் தயக்கமாக இருந்தது. ஆமெனச் சொல்லி விட்டால் நீ படிப்பிக்க வந்தியா இல்லை காதலிக்க வந்தியா என ஏசிவிடுவாரோ என்று அச்சம் மௌனமாகவே இருந்தேன். "வதனிக்கு உம்மிலை நிறைய விருப்பம். அவள் எங்களிட்டை சொல்லிப்போட்டாள். நேற்றிரவு நானும் அவளின்ரை அப்பாவும் சேர்ந்து கதைச்சு ஒரு முடிவு எடுத்திருக்கிறம்." முடிவு என்னவாயிருக்கும் என்ற கேள்விக்குறியோடு அன்ரியின் முகத்தைப் பார்த்தேன்.

"வதனிக்கு இப்பதான் பதினேழு வயது. அவள் படிக்க வேணும். நீரும் இஞ்சு ஒரு நல்ல வேலையில் சேரவேணும். ஏன் வயதும் இருக்குது. இன்னும் இரண்டுமூண்டு வருசங்கள் போகட்டும். உம்முடைய அம்மா அப்பாவோட பேசிச் செய்யலாம். என்றார் அன்ரி, பழம் இவ்வளவு விரைவாக கனிந்து பாலில் விழும் என்று நான் எதிர்பார்க்கவில்லை. என் சம்மதத்தை வெட்கம் கலந்த புன்னகையால் தெரிவித்தேன்.

இப்பொழுது படிக்கும்போது வதனி என்னையே அடிக்கடி பார்ப்பதும் சிரிப்பதுமாக இருக்கிறாள்.

எனக்கும்தான். நாங்கள் அனேகமாக ஒன்றாக வெளியில் போனோம். மின்வண்டியில் செல்லும்போது ஒரே இருக்கையில் அருகருகே அமர்ந்து கொண்டோம். வதனி என் கைகளை பிடித்துக்கொள்வதும் தன் தலையை என் மார்பினில் சாய்த்துக் கொள்வதும் ஆரம்பித்திருந்தது. ஒரு அழகிய வசந்தகாலத்தில் பூங்காவின் புற்றரையில் அமர்ந்து பேசிக்கொண்டிருந்தபோது என் உதடுகளில் முத்தம் தந்து நரம்புகளிலெல்லாம் மின்சார அதிர்வினை ஏற்படுத்தினாள் வதனி. இப்போது இந்த வதனி எனக்கானவள், என்னுடையவள் என்ற உணர்வு அதிகரித்தது. வேறு யாராவது ஆண்கள் அவளைத் திரும்பிப் பார்த்தால் கூட கோபமும் இனம்புரியா ஒரு எச்சரிக்கை உணர்வும் எனக்குள் ஏற்பட்டது.

அன்றொரு நாள் நானும் வதனியும் அவளுடைய சகோதரியும் அந்த நகரத்தில் இருந்த திரையரங்கில் படம் பார்த்துவிட்டு திரும்பிக்கொண்டிருந்தோம். வதனியுடன் கல்லூரியில் படிக்கும் பிரெஞ்சு இளைஞனொருவன் அவளைக் கண்டுவிட்டு பேசிக்கொண்டே வந்தான். அவளின் சுருட்டப்

பட்டிருந்த தலைமுடியைத் தொட்டு வருடிவிட்டு உனக்கு தலைமுடி மிக அழகாக இருக்கிறது என்றான். எனக்குக் கோபம் வந்தது. வீட்டிற்கு வந்ததும் அவளது தலைமுடியை இனிமேல் சுருட்டக்கூடாது. நேராக வாரிவிடவேண்டும் எனக் கட்டளையிட்டேன். அவளுக்குக் கோபம் வந்தது. என்னுடன் சிறிதுநேரம் சத்தமிட்டாள். அவளது தாயாரும் எனக்கு ஆதரவு தரவே அவளால் எதுவும் செய்யமுடியவில்லை. சில நாட்கள் வதனி என்னுடன் பேசவில்லை.

இப்பொழுதெல்லாம் வதனிமீது என் விருப்பங்ளை திணிக்கத் தொடங்கி நேன். அவள் இறுக்கமான உடலை எடுப்பாகக் காட்டும் ஆடைகளை அணியக் கூடாது. கடிதார். பாவடை சட்டை என்பவைதான் அதிகமாக அணியவேண்டும் என்றெல்லாம் சொன்னேன். இதற்காக வதனி என்னோடு கோபிப்பதும் சில நாட்களுக்குப் பேசாமல் இருப்பதும் வாடிக்கையாகிவிட்டிருந்தது. நான் என்ன சொன்னாலும் செய்தாலும் வதனியின் பெற்றோருக்குச் சம்மதமே. ஆனால் வதனிக்கும் எனக்கும் இடையில் ஒரு இடைவெளி உருவாகிக் கொண்டிருப்பதை நான் உணரவில்லை.

எல்லாவற்றிற்கும் உச்சகட்டம்போல் அந்தச் சம்பவம் நடந்தது. அன்று வதனிக்கும் நீச்சல் வகுப்பு இருந்தது. மாலையில் நான் அவர்கள் வீட்டிற்குப் போனபோது மிகவும் சோர்வாகக் கண்களெல்லாம் சிவந்து கட்டிலில் படுத்திருந்தாள். ஏன்? என்ன நடந்தது? எனக்கேட்டபோது நீச்சல் குளத்தில் நீந்திக்கொண்டிருக்கும் போது சக வகுப்பு மாணவனாகிய ஆப்பிரிக்க இளைஞனொருவன் என்னை நீருக்கடியில் அமிழ்த்தி கட்டிப்பிடித்தபடி நிறைய நேரம் வைத்திருந்தான். அதனால் மூச்சுத் திணறி களைத்துவிட்டேன் என்றாள். எனக்குக் கோபம் வந்தது. "இனிமேல் நீ நீச்சல் வகுப்பிற்குப் போகக்கூடாது. அந்த நாளில் மெடிக்கல் எடுத்துக்கொடுத்து விடு" என்றேன்.

"ஏன் போகக்கூடாது? அவன் விளையாட்டாகத்தான் செய்தான். இது சாதாரணம், எல்லோரும் இப்படி அடிக்கடி விளையாடுவோம்" என்றாள் வதனி.

இவர்கள் இப்படி அடிக்கடி கட்டிப்பிடித்து விளையாடுகிறார்கள் என என் மனம் தப்பிப்பிராயம் கொண்டது. 'இல்லை இனிமேல் நீ போக வேண்டாம்' என்றேன்.

"அவன் என்னை என்ன கெடுத்தா விட்டான்! நீ இப்போதெல்லாம் என் மீது சந்தேகப்படுகிறாய். நீ ஒரு சந்தேகம் பிடித்த பிராணி" என்று கத்தினாள் வதனி. இது என் கோபத்தை அதிகரித்தது. நிதானமிழந்து அவள் கன்னத்தில் அடித்துவிட்டேன். "என்னை அடிக்க நீ ஆர்? உன்னை எனக்கு பிடிக்க வில்லை. உடனடியாக வெளியுபோ. இனிமேல் இந்த வீட்டுப்பக்கம் வராதே!

எனப் பிரெஞ்சில் கத்தினாள் வதனி. எனக்கு வந்த கோபத்தில் அவளைத் தரக்குறைவாக ஏசிவிட்டு வெளியேறினேன்.

அவள் கொஞ்சம் தூரத்தில் இருந்தபோது அவளுக்கிருந்த உரிமைகளைப் பற்றி பேசிய நான் அவள் எனக்குரியவளாகப் போகிறாள் என்ற நிலை ஏற்பட்டு மிக அண்மைக்கு வந்தபோது சந்தேகம் கொண்ட சாதாரண மனிதனாகிப் போனதைத் தாமதமாகவே உணர்ந்துகொண்டேன்.

கோழியும் அய்ந்து நண்பர்களும் பல சாத்தான்களும்

- சி. புள்பராஜா

“பாரிஸ் புறநகர்ப் பகுதி ஒன்றில், ஒரே வீட்டில் குடியிருக்கும் நாங்கள் அய்ந்து நண்பர்களும் அனேகமாக நல்ல ஒற்றுமையாகவே வாழ்ந்து வருகிறோம். சில பிரச்சனைகள் என்று வந்தாலும் ஒருவருக்கொருவர் விட்டுக்கொடுத்து புரிந்துணர்வுடன் கடந்த ஐந்து வருடங்களாக வாழ்ந்து வருகின்றோம். இதே புரிந்துணர்வுடன்தான் அய்ந்து பேரும் ஒன்றாக இரண்டு கிழமைகளுக்கு வேலை செய்யும் இடங்களில் விடுப்பெடுத்துள்ளோம். பிரான்சுக்கு வந்து பல வருடங்களாகியும் சுற்றிச் சுற்றி பாரிசுக்குள்ளேயே வளைய வந்ததால், பிரான்சின் ஏனைய நகரங்களான Bordeaux, Tours, Nantes, Pau, Tarbés போன்ற பிரான்சின் தென் பகுதிகளுக்கு ஒரு சுற்று போய் வருவதெனத் தீர்மானித்தோம்.

எங்களில் ஒருவனிடம் நல்ல கார் இருந்ததால் காரில் போவது. இடையிடையே எங்கள் சாப்பாட்டை நாங்களே தயாரித்து சாப்பிடுவது - இரவில் கட்டுபடியான விடுதிகளில் தங்குவது என முடிவெடுத்து அதற்குத் தேவையான பண்டங்கள் பாத்திரங்களுடன் நாங்கள் புறப்பட்டு பத்து நாட்களாகி விட்டன. இதுவரையிலான பயணம் மகிழ்வாகவே கழிந்தது.

Bordeaux பிரான்சிலேயே வைன் குடிவகைக்கு பேர்போன நகரமாகும். ஆசை தீரும் வரைக்கும் வைன் குடித்தும், அங்கேயே கடலில் குளித்தும் திட்டமிட்டபடி எமது பயணத்தை அணு அணுவாக மகிழ்வாக கழித்தோம் என்றால் மிகையிலலை. Bordeaux விலிருந்து Tarbés போகும் பாதை தேசிய சாலையாகும். இந்த சாலையோரங்களில் நமது ஊர்கள் போல் சிறிய சிறிய கடைகள் இருக்கும். அதில் பழங்கள், கிழங்குவகைகள், வைன் குடிவகைகள், தேன் வகைகள் விற்கும் கிராமத்து மக்களைப் பார்க்கலாம். திருகோண மலையிலிருந்து கொழும்புக்குப்போகும் பாதையோரங்களில் இதேபோல் மரக்கறி வகைகள், பழங்கள், வத்தல் இறைச்சி விற்கும் கிராமத்து சிங்கள ஏழை விவசாயிகளை காணலாம். ஆனால் இரண்டு கிராமத்து மக்களுக்கும் நிறைய வித்தியாசம். இலங்கையின் பாதையோர கிராம வியாபாரிகளின்

முகத்தில் பசியின் கொடுமை, ஏழ்மைச் சிரிப்பு, கந்தலுடைகள், தேவையில்லாத பணிவு, விலைபேசும் பயணிகள் ஒன்றும் வாங்காமல் போயிவிடுவார்களோ என்ற பயம், இடுப்பில் குழந்தையுடனும் - வறுமைக்கோலத்துடனும் காட்சி தரும் பெண்கள் என அங்கு காணும் காட்சிகள் பிரான்சின் பாதையோர கிராமத்து வியாபாரிகளிடம் காணமுடியாது. விரும்பினால் வாங்கு இல்லாவிட்டால் போ என்பதுபோல் தெனாவெட்டுத்தனத்துடன் இருக்கிறார்கள்.

வீதியோரங்களில் சுமார் 20 கிலோ மீட்டர் இடைவெளியில் பயணிகளின் வசதி கருதி அமைக்கப்பட்டிருக்கும் ஓய்வு இடங்களும் மிகவும் நேர்த்தியான, தூய்மையான மலசல கூடங்கள், தண்ணீர் வசதிகள், உணவுகள் பரிமாற வசதியான மேசைகள் இருக்கைகள், சில இடங்களில் குழந்தைகள் விளையாட செய்யப்பட்டிருக்கும் வசதிகள் இந்த வெளிநாடுகளின் பெருமையை பறைசாற்றத்தான் செய்கிறது. இப்படியான ஓய்விடங்களுக்குள் நாம் செல்லும் போது வெள்ளைச் சனங்கள் எங்களை ஒருமாதிரியாகப் பார்ப்பதுபோல் எங்களுக்கு ஒரு பிரமை ஏற்படுகிறதோ அல்லது அதுதான் உண்மையோ தெரியவில்லை. பாரிசின் சில புறநகர்ப்பகுதிகளில் சில குறிப்பிட்ட இனத்தவர் களைப் பார்த்து திருடராக இருக்குமோ, வீண்வம்புக்காரராக இருக்குமோ என எம்மவர் பயப்படுவதுண்டு. மனிதன் மனிதனைக்கண்டு பயப்படுவ தென்பது ஒன்றும் வினோதமானதொன்றில்லைத்தான். ஆனால் சம்மந்தப் பட்டவன் மனதில் ஒன்றுமில்லையாயின் பாதிக்கப்பட்டவனாகின்றான் அவ்வளவுதான் என்று சொல்லிவிட முடியுமா என்ன?

நாங்கள் இப்போ பயணித்துக்கொண்டிருக்கும் வீதியின் இரு மருங்கு களிலும் பெரிய பெரிய பண்ணைகளும், நீண்ட இந்தப் பண்ணைகளுக்கு நடுவே சில வீடுகளும், உயர்ந்து வளர்ந்திருக்கும் சோளம் - செரியால் போன்ற தானியப் பயிர்களும் இருந்தன. அனேகமான பண்ணைகளில் ஏராளமான கொழுத்த மாடுகள், ஆடுகள், செம்மறிகள், சில இடங்களில் குதிரைகளுமென மேய்ந்து கொண்டிருந்தன. மிக வேகமாக ஓடிக்கொண்டிருக்கும் வாகனத்தை நிறுத்தி வேடிக்கை பார்க்க வேண்டும் என நினைக்க வைக்கும் ரம்மியமான காட்சிகளாகத்தான் இருந்தது அந்த இடம். இந்தப் பெரிய பண்ணைகளில் அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாக உலாவும் மனிதர்கள் வெறும் புள்ளிகளாகவே தெரிகின்றார்கள். பெரிய பெரிய விவசாய இயந்திரங்களும், பயிர்களுக்கு சூழ்ந்து தண்ணீர் பீய்ச்சும் நீண்ட நெடிய குழாய்களைக்கொண்ட இயந்திரமும் பரவலாக எல்லாப் பண்ணைகளிலும் காணக்கூடியதாக இருந்தது. சில இடங்களில் சிறிய விமானங்களில் பயிர்களுக்கு பூச்சி கொல்லும் மருந்து வீசியடிக்கப்படும் காட்சிகளும் காணக்கூடியதாகவிருந்தது.

வீதியோரத்தின் பண்ணையொன்றில் ஏராளமான கோழிகள் மேய்ந்து கொண்டிருப்பதை சுட்டிக்காட்டினான் எங்களுடன் வந்தவர்களில் ஒருவன். இப்போ எங்கள் எல்லோருக்கும் உயிர்க்கோழி ஒன்று சமைத்துச் சாப்பிட வேண்டும் என்ற ஆசை வந்துவிட்டது. எப்படியாவது இத்திட்டத்தை நிறைவேற்ற வேண்டும் என எல்லோரும் பேசிக்கொண்டோம். எங்கள் ஆசைக்குக் காரணம் பலமாக உண்டு. கடைகளில் நன்றாக குளிரில் வைக்கப்பட்ட (Frozen) கோழியோ, அல்லது சாதாரண குளிரில் வைக்கப்பட்ட கோழியோதான் கிடைக்கும். இக்கோழிகள் சமையலுக்கென பதப்படுத்தி பல நாட்கள் சென்றிருக்கும். பல வருடங்களாக இப்படி ஐஸ்சில் வைத்த கோழி சாப்பிட்டு வெறுத்துப்போய்விட்டது. உயிரோடு கோழி பிடித்து உடனே சமைத்து சாப்பிடுவது நன்றாகத்தான் இருக்கும். பாரிசின் புறநகரங்களாக Sarcelles, Saint-Denis, Gonesse போன்ற இடங்களில் சந்தையிலும், சில பண்ணைகளிலும் உயிருடன் கோழி வாங்க முடியும். ஆனால் அவைகள் பண்ணைகளில் செயற்கை உணவு கொடுத்து வளர்ப்பதால், தானாகவே மேய்ந்து திரியும் கோழிகளைப்போல் சமையலில் உருசி இருப்பதில்லை. ஆகவேதான் மேய்ச்சல் கோழி ஒன்று சமைக்கும் ஆசை எமக்கு வந்தது. இந்த ஆசையானது வெளிநாடுகளில் வாழும் மாமிசம் சாப்பிடும் பழக்கமுள்ள எம்மவர் அனைவருக்கும் உள்ள ஆசைதான்.

எமது நாடுகள் போல் ஓடிக்கொண்டிருக்கும் வாகனத்தை உடனே திருப்ப இயலாது. எமது வாகனத்தின் வேகமும், பின்னால் வரும் வாகனத்தின் வேகமும், முன்னால் வரும் வாகனத்தின் வேகமும் இதற்கு இடம்தராது மட்டுமல்ல ஒரு சந்தியில் போய் திரும்புவ தென்பது பாதுகாப்பானதும் கூட. ஆனால் இப்படிப்பட்ட சாலைகளில் நீண்ட இடைவெளிக்குப்பின்பே சந்திகள் வருவ தால் நாம் கோழி கண்ட பண்ணையை கடந்து சென்று கொண்டிருந்தோம். சாரதி தவிர்ந்த மற்றவர்கள் வீதியின் இருபக்கங்களிலும் கோழி மேயும் பண்ணைகளை கவனித்துக்கொண்டு வருவது என்றும் தூரத்திலேயே கோழியைக் கண்டதும் சாரதிக்குச் சொல்லி வாகனத்தைச் சாலையின் ஓரத்தில் நிறுத்துவது எனவும் திட்டமிட்டுக்கொண்டோம்.

ஆனால் நினைத்தது போல் சுலபமாக அமையவில்லை எமது திட்டம். ஒற்றைப்பாதையில் கிட்டத்தட்ட 140 கி.மீட்டர் வேகத்தில் சென்று கொண்டிருக்கும் வாகனம் கோழி என்று வாய் திறக்க முதல் கோழி மேயும் பண்ணையைக் கடந்து விடுகிறது. திடீரென நிறுத்த முடியாது பின்னால் தொடர்ச்சியாக வாகனங்கள் வந்து கொண்டிருக்கின்றன. "எடே கொஞ்சம் முதலிலேயே சொல்லியிருக்கக்கூடாதா" என சாரதியும், "நாங்கள் சொன்ன னாங்கள் தானே" என நாங்களும் ஆளையாள் திட்டிக்கொண்டோம்.

சில மணி பயணத்தில் கோழி மேயும் சிறியதொரு பண்ணையைக் கண்டோம். எமது அதிர்ஷ்டம் சிறிய தூரத்தில் வீதியோரமாக வாகனம் தரிக்கும் ஒரு சிறிய இடம் இருந்தது. வாகனத்தில் வேகத்தைக் குறைத்தாலும் முட்டி மோதுவது போலத்தான் வாகனத்தை நிறுத்த முடிந்தது. எதுவித ஆபத்து மில்லாது சாரதி தனது திறமையால் வாகனத்தை நிறுத்தியதை பாராட்டிக் கொண்டு கோழி கண்ட இடத்துக்கு நடையாகப் போனோம்.

அங்கு ஒரு இளம் பெண் நின்றிருந்தாள். எங்களைக்கண்டவுடன் வீட்டுக்குள் ஓடிப்போனவள் அய்ந்து ஆறு நாய்களுடன் வெளியே வந்தாள். ஒரு நாய் குரைத்தாலே தாங்க முடியாது. குய்யோ முறையோ என முழு நாய்களும் குரைக்க, எடுத்த காரியத்தில் தளர்வில்லாது நான் எங்களை மன்னிக்கவும், கோழி விற்பாளர் எனக்கேட்டேன். மன்னிக்கவும் எனக்கு ஒன்றும் கேட்கவில்லை எனச்சொல்லிக் கொண்டே குரைக்கும் நாய்களை அதட்டினாள். நான் திரும்பவும் கோழிக்கதையைச் சொன்னேன். அய்யையோ நாங்கள் எங்கள் தேவைக்குத்தான் கோழி வளர்க்கிறோம், விறகவல்ல என குண்டைத்தூக்கிப் போட்டாள். நீண்ட நாக்கை சுருட்டியபடி நாங்கள் திரும்பவும் வாகனத்தில் ஏறிக்கொண்டோம். மிகவேகமாக நீண்ட வரிசையில் வரும் வாகனங்களுக்கிடையே எமது வாகனத்தை திடீர் என எடுத்து திக்குமுக்காடி செருகி மீண்டும் பயணமானோம். போகும் வழியெல்லாம் இப்படி கோழியைக் காண்பதும் மிகவும் ஆபத்தான நிலையில் வாகனத்தை நிறுத்துவதும் - சில இடங்களில் கோழியிருக்கும் ஆட்கள் யாரும் இருக்கமாட்டார்கள். பல இடங்களில் கோழி விற்பதில்லை என்ற கதையுடன் எமது பயணத்தைத் தொடர்ந்து கொண்டிருந்தோம்.

இப்போ கோழி மீதான ஆசை கார் ஓட்டும் நண்பனுக்கு இல்லாமல் போய்விட்டது. அவனுக்கல்லவோ தெரியும் வாகனத்தை நிறுத்துவதும், வாகனத்தை ஓட்டுவதுமாக அவன் படும்பாடு. நான் ஓட்டோ ரூட்டுக்கு (High Way) காரை விடப்போகிறேன் என ஒரு கட்டத்தில் வெருட்டியும் விட்டான்.

நீண்ட பயணத்தின் பின்பு Balet (பலே) என்னும் இடத்தில் சிறியதொரு தோட்டத்தில் கோழி உலாவுவதை நாங்கள் கண்டு நண்பரை காரை நிறுத்தும்படி கேட்டோம். வாகனம் 160 கி.மீட்டர் வேகத்திலிருந்து குறைக்கப்பட்டு தோட்டத்தைத்தாண்டி வீதியோரத்தில் புல்வெளியில் நிறுத்த முயற்சிக்கப்பட்டது. பிரேக்கையும் மீறி கார் இழுப்பட்டுக்கொண்டுபோய் புல்வெளியுடனிருந்த சதுப்புக்குள் முன் சக்கரம் ஒன்று புதைந்து ஒரு குலுக்கலுடன் நின்றது.

காரை விட்டு இறங்கிய சாரதி கெட்ட வார்த்தைகளால் எங்களைத் திட்டினான். நாங்கள் அனைவரும் முதுகு முறியத் தள்ளி ஒரு மாதிரியாக

சதுப்பிலிருந்து வாகனத்தை வெளியில் எடுத்தோம். சரி நடந்தது நடந்துவிட்டது என ஆளை ஆள் தேற்றிவிட்டு கோழி பிடிக்கும் முயற்சியில் இறங்கினோம். சாரதி எங்களுடன் வர மறுத்துவிட்டான். அவன் ஒரு சிகரட்டை பற்ற வைத்துக்கொண்டான். நாங்கள் நால்வரும் காரிலிருந்து சுமார் 100-மீற்றர் தூரத்திலிருந்த தோட்டத்தை நோக்கி நடந்து போனோம். தோட்டத்தில் வீதியை நெருங்கி வீடு ஒன்று இருந்தது.

வீட்டு முற்றத்தில் சுமார் 10 வயது மதிக்கத்தக்க சிறுவன் நின்றிருந்தான். அவனிடம் கோழி விற்பீர்களா? எனக்கேட்டோம். அவன் ஒன்றும் பேசாது உள்ளே போனான். சிறிது வினாடியில் 20 வயது மதிக்கத்தக்க இளைஞனுடன் வெளிவந்தான். வந்த இளைஞனிடம் கோழி விற்பீர்களா? என கேட்டோம். எனக்குத் தெரியாது கொஞ்சம் பொறுங்கோ அப்பாவை கூட்டி வருகிறேன் என உள்ளே போனவன் உடனே வந்து அப்பா வருகிறார் என சொல்லிவிட்டு தனது தம்பியுடன் துவிச்சக்கர வண்டியின் சில்லுக்கு காற்றடிக்கத் தொடங்கினான். கோழி விற்பதில்லை என்று சொல்லாமல் அப்பா வருகிறார் என அவன் சொன்னதால் எங்கள் முகத்தில் சிறியதொரு மகிழ்ச்சி. நீண்ட இடை வெளிக்குப்பின் பெரியதொரு மீசையுடன் ஆஜானுபாகுவான ஒரு மனிதன் (இளைஞனின் அப்பா) வந்து என்ன வேண்டும் என்றார். கோழிச் சமாச்சாரத்தைச் சொன்னோம். அனேகமாக விற்கலாம் அதற்கும் எனது அப்பாவைக் கூப்பிடுகிறேன் என போனார். என்னடா இது ஆளை ஆள் கூப்படுகிறான் என எண்ணினாலும் அனேகமாக விற்கலாம் என அவர் போட்ட புதிர் ஒரு நம்பிக்கையைத் தந்து எங்கள் ஆசையைக் கூட்டியது.

கோழியை எப்படி வெட்டுவது. யார் உரிப்பது? தேவையான மிளகாய்த் தூள் இருக்கிறதா என்று கோழி சமைப்பது சம்மந்தமான உரையாடலில் நாங்கள் ஈடுபடலானோம். ஆனால் எங்களுக்குள் ஒரு பிரச்சனை வரத்தான் செய்தது. யார் கோழியை வெட்டுவது என்று, இதில் எல்லோரும் பின்னடிக்கத்தான் செய்தோம். சரி கோழியைத் தயவு செய்து நீங்களே வெட்டித்தருகிறீர்களா? என தோட்டக்காரரிடமே கேட்பது என முடிவெடுத்துக் கொண்டோம். கோழி சமைப்பதால் அதற்குப் பொருத்தமாக சோறு சமைப்பது எனவும் முடி வெடுத்தோம்.

இப்பொழுது அந்த மீசைக்காரனுடன் ஒரு வயோதிபர் வலது பக்கம் - இடது பக்கம் எனச் சாய்ந்து சாய்ந்து மிகவும் பொறுமையாக நடந்து வந்தார். அவருக்கு ஒட்டுமொத்தமாக எல்லோரும் வணக்கம் சொன்னோம். இளைஞர்களுக்கு என்ன வேண்டும் என்றார். "என்னடா இது கோதாரியாக இருக்கு அவனவன் திரும்பவும் திரும்பவும் என்ன வேண்டும் என்று கேட்கிறான்? எத்தனை தடவை கோழி வேண்டும் என்று சொல்லி விட்டோம். என மனதுக்குள் நினைத்துக்கொண்டு மிகவும் பணிவாக "கோழி விற்க முடியுமா" எனக்கேட்டோம். "கொஞ்சம் பொறு கொஞ்சம், பொறு நீங்கள்

எங்கையிருந்து வருகிறீர்கள் - நீங்கள் எந்த நாட்டவர்கள்? இப்போ எங்கே போகிறீர்கள்? நீங்கள் இந்துவா முஸ்லிமா?" என்று கிழவன் கோழிக்கதையை விட்டுவிட்டு எங்களுடைய பூராயத்தை விசாரிக்கத்தொடங்கினான். எங்களில் ஒருவன் "நாசமாய்ப்போச்சு" என்றான். "அவர் என்ன சொல்லுகிறார்," என கிழவன் கிடுப்பிடி பிடித்தான். "நீங்கள் நல்ல திடமாக இருக்கிறியளாம்" என கிழவனுக்கு நான் போடு போட்டேன். அழகாகச் சிரித்த கிழவன் "சரி இப்ப நீங்கள் என்ன கேட்கிறீர்கள்" என முதலிலிருந்து தொடங்கினான். நாங்கள் கோழிச் சங்கதியை மீண்டும் உரமாக கிழவனுக்கு சொன்னோம்.

கிழவன் சிறிது நேரம் யோசித்தான், பிறகு நீங்கள் கோழியை எப்படி சமைப்பீர்கள்? என கேட்டு பன்றி போல் மூசிக்கொண்டான். போட்டா அவன்ரை மண்டையிலை "என பின்னாலிருந்து ஒருவன் சினத்து புறுபுறுத்தான். நான் பொறுமையுடன் கோழி சமைப்பது பற்றி ஒரு சமையல் வகுப்பை கிழவனுக்காக நடாத்தி முடித்திவிட்டு ஆவலுடன் கிழவனின் முகத்தைப் பார்த்தேன். கொஞ்சம் திருப்திப்பட்டதுபோல் தென்பட்ட கிழவன் கொஞ்சம் பொறுங்கள் எனது மனைவியிடம் கேட்டு வருகிறேன்" என உள்ளே போனான். எங்களுக்கு தூக்கிவாரிப் போட்டது போல் ஆகியது.

சிறிது நிமிடங்களில் கிழவன் தன் மனைவியுடன் வந்தான். கிழவி அசல் கிராமத்துப் பெண்ணாகத் தோற்றமளித்தாள். ஒதுக்குப்புறமான கிராமங்களில் வாழும் பிரான்ஸ் பெண்களின் அடக்கமான - அப்பாவித்தனமான - உடை அலங்காரம் கிழவியிடம் அப்பட்டமாக இருந்தது. எம்மை நெருங்கிய கிழவி "என்ன வேண்டும்" என்றாள். வாழ்க்கையே ஒரு கோழியால் எங்களுக்கு வெறுத்தது. "அம்மணி கோழி விற்பனைக்குண்டா" என கேட்டோம். "கோழியும் விற்பனைக்கில்லை ஆடும் விற்பனைக்கில்லை, ஒரு மண்ணாங் கட்டியும் விற்கிறதில்லை" என முகத்தில் அடிப்பதுபோல் கூறிய கிழவி மிக சாதாரணமாக ஆடி அசைந்து வீட்டுக்குள் போனாள். மீசை மனிதன் எங்களைப் பார்த்து "வருத்தப்படுகிறேன் (Désolé)" என்றான். கிழவன் "வீதியில் சந்தோசமாக செல்லுங்கள் (Bonne route)" என வாழ்த்தினான்.

பிரான்சின் அந்தப்பெரிய நெடுஞ்சாலையில் (High Way - A 10) எமது வாகனம் 160 கி.மீட்டர் வேகத்தில் சென்று கொண்டிருக்கிறது. எங்களுக்கு பசிக்கவில்லை. நித்திரை வருவதுபோலிருக்கிறது. எல்லோரும் ஒரு வகையில் அரைத்தாக்கம் தான். எமது நண்பனின் (சாரதி) வாயில் சிகரட் புகைந்து கொண்டிருக்கிறது. அண்மையில் வெளிவந்த புதிய சினிமாப்பாடலொன்று மென்மையாக ஒலித்துக்கொண்டிருக்கிறது. நண்பன் பாட்டை ரசித்துக்கொண்டு மிக நிதானமாக காரை ஓட்டிக் கொண்டிருக்கிறான்.

-மூன்றாவது மனிதன் - இதழ் 12.
ஜூலை - செப் 2001.

விழுமுறைகள்

சு. கருணாநிதி

இரண்டு செய்திப் பத்திரிகைகளிலும் தேடுதல் நடாத்தி ஒருவாறு சிறிய தனிவீடு கண்டுபிடித்தாகியாச்சு. உடனே போன் பண்ணி நான்கு நாள் வாடகைக்கு ஒதுக்கிவிட வேண்டும். எதுக்கும் ஒருக்கா மனுசிக்கு சொல்லிப் போட்டு புக் பண்ணுவம். மனுசியிட்டச் சொல்லிப்போட்டு செய்தால் மறுப்புத் தான் எனத் தெரிந்தும் அபிப்பிராய வாக்கெடுப்புக்கு விட்டேன்.

'நான் வரமாட்டன் எண்டா வரமாட்டன் நீங்களும் பிள்ளையளும் போறதெண்டாப் போங்கள்' கடிந்தாள்.

பூமியில் எத்தனை கணவன் மனைவிமார்கள் எத்தனை காரியங்களை இருமன ஒருமைப்பாட்டோடும் ஒற்றுமையோடும் செய்கிறார்கள்? முரண்பாடும் மறுப்பும் குதர்க்கமும் குழப்பமும், விவாதமும் போராட்டமும் தொடர்வதனால் தான் மனித, சமூக, குடும்ப உறவுகள் சூடாய் சுவையாய் சுவரசியமாய்த் தொடர்கின்றன. தேவை, தேடலாய் இயங்குகிறது.

கலியாணம் கட்டின நாளளயிருந்து எனக்கும். மனுசிக்குமிடையில் எல்லா விசயமும் இழுபறி, மறுப்பு, முரண்பாடு தான். சூட்டிப்பில நிண்ட ஒரு மாட்டையும், வண்டில் இழுத்துக் கொண்டு நிண்ட ஒரு மாட்டையும் ஒரு வண்டில்ல பூட்டினா ஒண்டு சுத்தி இழுக்கப்பாக்கும் மற்றது நேர இழுக்கப் பாக்கும் இப்பிடியே போனால் கடைசியில் போய்ச்சேரவேண்டிய இடத்துக்குச் சுணங்கித் தான் போய்ச்சேரும். அதுமாதிரித் தான் எங்கட எல்லாச் செய்காரியங்களும்.

"அப்ப நானும் பிள்ளைளும் போறம்"

'எந்த உலகத்தில் இப்பிடி நடக்குது? பொஞ்சாதியத் தனிய விட்டுட்டுப் போற பழக்கம். தாய விட்டுவிட்டுப் பிள்ளையள் வருங்களே, லீவெண்டா வக்கன்ஸ் (விடுமுறை) எண்டா குடும்பமா ஒற்றுமையாப் போறது தான் முறை அதவிட்டுப்போட்டுத் தனிய பிள்ளையளுக்கு 'சித்தி' பிடிக்கவா போறீங்க...?"

அடுப்பிற்குள் போட்ட உப்பாய் பொரிந்து வெடித்தாள்.

"இப்ப பிள்ளையளுக்கு கடல் காட்ட, காடு காட்டப் போறீங்க, இதுகளத்தான் பிள்ளையள் ரி.வியில எந்தநாளும் பாக்குதுகள்."

'நீயும் உன்ர அக்காவையும் பிள்ளையளையும் பேர்தேடே கசட்டைப் போட்டு ரி.வியில பாக்கலாமே, எல்லாத்தையும் ரி.வியில பாத்துக் கொண்டும் இன்ட்ரநெற்றிலும் செய்து கொண்டும் இருந்தா மனுசன் திண்மப் பொருளாப் போயிடுவான்."

மகன் வந்து என் வாயைப் பொத்தினான். மகள் வந்து 'தம்பி கைய எடு அப்பா கதைக்கட்டும்' 'மகளுக்கு ஆறு வயது. மகனுக்கு நாலு வயது. மகன் தமக்கையைத் தள்ளிவிட்டு 'அறத்துப்பர்லே' (நிப்பாட்டு பேசுவதை) அப்பா அம்மாவைப் பேசாதீங்க...."

"அக்கா புஷ்துவா" (விலத்து) 'லெஸ் தம்பி" (சும்மாவிடு) அப்பா சில்லுபிளே "அறத்துப்பர்லே...."

மகன் அம்மா சார்பாகவும் மகள் அப்பா சார்பாகவும் ஆஜராகினர். 'மொண்டியூ.... மொண்டியூ.... (என்ர கடவுளே) இதுகளோட இருக்கிறத்திலும் பாக்க தற்கொலை செய்திடலாம்" மகள் இப்படிப் போட்டாள்.

தமிழகத் தொலைக்காட்சிகளின் தொடர் நாடகங்களையெல்லாம் வீடியோக் கசட்டில் பார்த்து நாங்கள் வீட்டில் பேசாத சொற்களையெல்லாம் பிள்ளைகள் பிரெஞ்சுடன் கலந்து பேசுகையில் ரசிப்பும் பொருளுறுத்தும் பாங்கும் அலாதியானவை. எங்கட வரிப்பட்டுவராத சில பண்புகளை பழக்க வழக்கங்களை நாங்கள் பிள்ளைகளுக்குச் சொல்லிக் குடுக்கக் கூடாதெண்டு நினைச்சாலும் இந்த தமிழக வீடியோ படங்களில் இருந்து கற்றுக் கொள்கின்றனர்.

'வக்கன்ஸ் எண்டா லண்டன், சுவிஸ், ஜோர்மன், இந்தியா, சிங்கப்பூர் எண்டு வெளிநாடுகளுக்குப்போய் சந்தோசமா இனசனம் வீட்ட போறத்த விட்டுப் போட்டு கண்டிரியாத கடல் பாக்கப் போறதெண்டு நிக்கிறியள்."

'போன வருசம் ஜோர்மனுக்கு அக்கா வீட்டப்போய் கொழுவுப் பட்டுக்கொண்டெல்லோ வந்தனாமள்"

'அது நோமல்தானயப்பா உறவு பிரிவு, சண்டை சமாதானம் வாறது இயல்புதான இஞ்சவந்து அடுத்தநாள் எல்லாம் சமாதானமாப் போச்சதான" மனைவி தன் பக்கத்தை நியாயப்படுத்தியே வழக்காடினா.

போன வருசம் மனுசியின்ர தமக்க வீட்டபோய் போன அண்டைக்கே சகலன் வேலையால வரேக்க ஒரு மனுசனோட (யோனாவோல்க்கர் விஸ்கி) வந்தார். மனுசன் மனுசனோட வர மனுசி போட்டுக் கேளாத கேள்வி கேட்டுது. சகலன் நல்லாக் குடிச்சாரெண்டா ஆருக்காவது அடிக்க வேனுமெண்ட மனோநிலை வருமாம். வந்தால் வீடு போர்க்களம் தான். இது பலருக்கும் தெரிந்த எங்களுக்கும் தெரிந்த விசயம் தான்.

என்ர மனுசி இடையில் புகுந்து 'அத்தான் கரைச்சல் இல்லாமக் குடிக்கிறதெண்டாலக் குடியுங்க. போத்தில முடிக்கிறதுக்காக குடிக்காதீங்க குடிக்கிறதுக்காக குடியுங்க. சாப்பிடுங்க."

முன்னிபந்தனைகளோடு அனுமதிப்பத்திரம் கிடைத்தது. இருவரும் குடித்தோம். வாழ்விடச் சூழலையும் மறந்து சற்றே மகிழ்ந்திருந்தோம். தாயக நினைவுத் தடாகத்தில் இறங்கி பள்ளிப்பருவகால நிகழ்வுகள், விளையாட்டு, கடற்கரை, குளக்கரை, அரசியல், தமிழியல் இன்னபிறவாய் கூட்டல் மீட்டலாய் குடியில் மகிழ்ந்திருந்தோம்.

நான் அளவோடு நிறுத்தி சாப்பிட எழுந்தேன். ரெண்டுபேரும் குடிச்ச முடிச்சிட்டு ஒண்டாச் சாப்பிடுவோமென சகலன் தடுத்தார். மிச்சத்தை நாளைக்கு வையுங்க சாப்பிடுவம் வாங்க. பேச்சை மென்மையாக்கி அழைப்பாக்கினேன். இல்ல இரு. இரண்டுபேரும் சேந்து முடிப்பம். எனக்குப் பசிக்குது சாப்பிடுறதுக்கு உரிமை இல்லையா? பேச்சைத் திருப்பினேன். என்ர வீட்டுக்கு விசிட்டரா வந்தனி வடிவாக்குடி, சாப்பிடு. வந்தவைய வடிவா உபசரிக்க வேணும். அதுதான் மனுசன்ர பண்பு. என்னோட குடிக்க விருப்பம் இல்லையெண்டா போய்ச் சாப்பிடு. நீ தப்பப் பாக்கிற என்ன மாட்டிவிட்டுட்டு. நீ போ இண்டையோட எல்லாம் முடிஞ்சது. நீ என்ன வெறுக்கிற.... இண்டையில இருந்து நீ என்னோட கதைக்காத. நான் குற்றம் சாட்டப்பட்டேன். நான் சாப்பிட உட்கார்ந்தேன். எங்கட வீட்டில் சமைக்கும் அதே சோறு. கறி சற்று காரமாய் ஆனைக்கோட்டை நல்லெண்ணையும் யாழ்ப்பாணத்துக் கையால் வறுத்து இடித்த வாசமான உறைப்பான மிளகாய்த்தூளும் உடன் கோழியுடன் கூடி இரைப்பையை கிள்ளியது. குடலை அறுத்தது. ஆனைக்கோட்டையில் ஆமி நல்லெண்ண பிழியப் போனானா, புலி பிடிக்கப் போனானா? எண்ட குழப்பம் எனக்குள். சாப்பிடச் சாப்பிட கோப்பை நிறையக் கேள்விகள் கிடந்தன. புகலிடம் வந்த பெண்கள் அல்லது ஆண்கள் மிளகாய் வறுத்து கையால் இடிக்கிறார்களா? அல்லது அங்கிருந்து இடிச்ச அனுப்புகிறார்களா? கேள்விகளால் கை நிறைய, வாய் நிறைய, சேட் பொக்கெட் நிறைய, தலை நிறைந்து, வயிறு நிறைந்து நாளை வயிற்றை வலிக்கப்போகுதே. வலித்தா....? மறுக்க மறுக்க கறியும் சோறும் திணிந்தது என்னில். கேள்விகளும் திணிந்தன.

அடுக்கிருந்த தமிழ்ப்பட வீடியோக் கசட்டுக்களை கிளறி 'அப்பா நம்ம வீட்ல கிடந்த கொப்பியெல்லாம் இஞ்சேயும் கிடக்குது. அன்ரா நீங்களும் சித்தி பாக்கிறீங்களா?" ஒம்மமா இஞ்சையும் எல்லாமிருக்கு கனிதன். உங்களுக்கு என்ன படம் விருப்பம்."

"ரமணி.... ரமணி" பிள்ளையள் தமிழ் அதிகம் வாசிக்கத் தெரியா விட்டாலும் வீடியோ கசட்டுக்களில் எழுதப்பட்டிருக்கும் சொற்களை பார்த்து ஓரளவு வாசித்தும் புரிந்தும் கொள்வார்கள்.

'அப்பா இஞ்சையும் வாழ்க்க படம் இருக்கு போட்டுப் பார்க்கலாமா அப்பா?"

மகன் "அப்பா நம்மடையும் இதுவும் 'மெம்' வாழ்க்கையா?"

"அன்ராவைப் போய்க் கேளுங்க"

"மெம்ம எப்படித் தமிழ் சொல்லுறது?"

"ஓரே மாதிரி"

மகன் கசட்டுடன் போய் அன்ரா எங்கட வீட்டு வாழ்க்கையும் இதுவும் ஒண்டா..... அதே மாதிரித்தானா இதுவும்.

"ஓரே வாழ்க்க தான். பாக்கப் போறீங்களா? பாக்கிறதெண்டால் சாப்பிட் டுட்டுப் பாருங்கள்."

சோறு உடன் கோழி தூள் எண்ணையால் நிரம்பி செற்றியில் அமர்ந்தேன். ஆனைக்கோட்டை நல்லெண்ணையும் தூளும் வலித்தது. சகலன் சாப்பிடப் போய் உட்கார்ந்தார்.

"நான் நினைச்ச மாதிரியே எண்ணையும் தூளும் செய்யிது" என்றேன்.

"என்ன வயிறு வலிக்குதா.....வலிச்சா டொக்டரிட்ட போவம் யோசிக்காத..... எல்லாம் வெல்லலாம். அண்ணன் எல்லாம் வெல்லுவான். யோசிக்காத. நீ என்ன விட்டுட்டுச் சாப்பிட்டுட்ட.... இது பெரிய தப்பு.... ஆனால் வருத்தம் எண்டால் உதவ வேணும்."

"டொக்டரிட்ட போனால், உண்மையைச் சொன்னால், தூள் வாங்கின கடைய இழுத்துப்பூட்டி சீல் வைத்து விடுவார்கள். அப்புறம் காட்டிக் குடுத்திட்டான், சொல்லிக் குடுத்திட்டான் எண்டு நெடுங்கதை பெருங்கதை யெல்லாம் பேசி கரைச்சலாப் போயிரும்." இது சகலன் இப்ப இருக்கிற நிலையில் சொன்னா விளங்காது.

'இலேசாத் தான் வலிக்குது" என்று சொல்லிச் சகித்து சமாளித்தேன். நாங்க உலகத்த ஊராக்கி நாடுகள வீடுகளாக்கி மத்தியானம் ஜோர்மனில தங்கச்சி வீட்ட சாப்பாடு. பின்னேரம் கொலண்டில அண்ணன் வீட்ட சாப்பாடு. பிரான்சில குளிச்சிட்டு லண்டனில் தலை துவட்டுறம். இந்த அளவுக்கு எல்லாம் சுருங்கி வேகமாக வந்திட்டுது. இது மாதிரித்தான் பிள்ளையளின்ர பள்ளிக்கூட லீவுக்கும், பெரியவையின்ர வேல லீவுக்கும் அயல்நாடுகளுக்குப் போய் இங்க செய்ததையே அங்கயும் செய்து அங்க நம்ம உறவுகளோட, நட்புகளோட சந்தோசித்து குறை, நிறை கொழுவல் எண்டு இத்தியாதிகளோட திரும்புறதுக்குத் தான் நாங்கள் வக்கன்சப் பயன்படுத்திறம்.

'அக்கா வீட்ட போயிற்று வந்து கடலுக்குப் போவம்" மனைவி தீர்ப்பாக்கினா!

'வசந்தம் என்ற லீவுக்கு நான் உலாத்த ஆசைப்படயில்ல. எனக்குக் கடல் பாக்க குளிக்க வேணுமெண்டில்ல. கடல், கடற்கரைக்காட்சி, காடு, மரம், காற்று, செடிகொடியளைப் பிள்ளையளுக்கு இயல்பாக் காட்ட வேணும். இந்த ரவுனுக்க இருந்து ஒரே மனுசரையும், வாகனங்களையும் பாத்துப்பாத்து வெறுத்துப் போச்சு. இது ரெண்டுமில்லாத இடத்துக்குப்போய் ஆறுதலாக இருக்கவேணும். லீவு நாட்கள் பிள்ளையளின்ர மனவளர்ச்சிக்கு அறிவு வளர்ச்சிக்கு பயன்படுத்த வேணுமெண்டுதான் நான் நினைக்கிறேன். இதுதான் எனக்கு முக்கியமாப் படுவது. ரெண்டு இடத்துக்கும் போக காகில்ல, உனக்கு அக்கா முக்கிய மெண்டால் அக்காவீட்ட நீ தனியப்போ ஒரு மாட்டில பால் கறந்து ஊர்முழுக்க தயிர் யாபாரம் செய்ய ஏலாது. நெல்லுக்குப் பாச்சுற தண்ணிய மறிச்சு கஞ்சாத் தோட்டத்துக்குப் பாச்ச நான் விரும்பயில்ல. ரெண்டுக்கும் பாய்ச்ச என்னட்ட தண்ணியில்லை.

'அப்பா உங்கட புறோப்ளத்துக்கு யே துறுவே பொன்னிடே" நான் (நல்ல ஆலோசனை கண்டுபிடித்திருக்கிறேன்)

'எங்களுக்கு அம்மாவும் முக்கியம் அப்பாவும் முக்கியம். உங்களுக்கு பிள்ளையள் முக்கியம். அக்காவும் அம்மாவும் ஜோர்மனுக்குப் போகட்டும், நானும் அப்பாவும் கடலுக்குப் போறம். பொம்பிள பொம்பிளயோட, ஆம்பிள ஆம்பிளயோட."

'தம்பி நீ கடல் பாத்நா நான் கடல் பாக்கிறதில்லையா? புண்ணாக்கு மாடு பரதேசி"

"இப்பிடி ஒருத்தரையும் பேசக் கூடாதம்மா"

'அவ படத்தப் பாத்து பாத்து வடிவேலு பேசினமாதிரி என்னப் பேசுறா" இருவரும் ஆளுக்கு ஆள் தாக்கிக்க. நான் விலகி விட்டேன்.

'நான் சொல்லுறது பொன்னிடே" (நல்ல ஆலோசனை) மகள் முன்வந்தாள். எங்கள் பிரச்சினையை அவர்கள் வாங்கினர். நாங்கள் பார்வையாளர்கள் ஆனோம்.

'பிள்ளைகள் பெற்றோர்களின் விளையாட்டுப் பொருள்களல்ல. பெற்றோர் களுக்காக பிள்ளைகளல்ல. பிள்ளைகளுக்காக பெற்றோர்கள். ஆண் எழுத பெண் வெளியிடும் புத்தகங்களே பிள்ளைகள். இந்தப் புத்தகங்கள் அரசியல், தத்துவம், விஞ்ஞானம், நாவல், கவிதை என அற்புதமான உள்ளடக்கங்கள் கொண்டவை. புத்தகங்கள் உறை போட்டு அடுக்கி வைப்பதல்ல.

பிள்ளை வளர்த்தல் என்பதில் நாங்கள் முக்கியப்படுத்திக் கொள்வது விதவிதமான நகைகளையும் ஆடைகளையும் வாங்கி அணிந்து அலங்கரித்து அழகு பார்த்து, எங்கட வைபவங்களுக்கும் கோயிலுக்கும் கூட்டிச் செல்வ தையே. எங்கட தேவைகளுக்கு ஏற்ற மாதிரி எங்கட விருப்பு வெறுப்புகளுக்கு இசைவு படுத்தி பிள்ளைகளை வளர்க்க முயல்கிறோம், விரும்புகிறோம். இது பிழை என்று தெரிந்து கொண்டும் செய்து கொண்டிருக்கின்றோம்.

'அம்மா உங்கட அக்கா வீட்ட நீங்கள் போங்க. அப்பா உங்களுக்கு விரும்பின இடத்துக்கு நீங்க போங்க. நானும் தம்பியும் வீட்டில இருக்கிறம்" என்று சொல்லி விட்டு கோபத்தோடு அடுத்த அறைக்குள் போயினர். சில நிமிடங்களின் பின் அறையுள் போய் பார்த்த போது எங்களோடு பேச மறுத்தனர். கோபத்தாலும் அழுகையாலும் நிறைந்திருந்தனர்.

'எல்லோரும் கடற்கரை பார்க்கப் போவதாய் முடிவானோம்"

'சரி போன் பண்ணி வீட்ட புக் பண்ணுங்க" மனைவியின் அங்கீகாரம் கிடைத்தது.

இந்த இயந்திர ஓட்டத்தில் நிலவைப் பார்க்க நேரமில்லை. இரசிக்கும் மனோநிலையில்லை. சூரியன் உதயமாவதையும் மறைவதையும் கூட பாத்து இரசிக்க நேரமில்லை. இந்தக் காட்சிகளை நகரத்து மாடிக்கட்டிட தோப்புக்குள் காண இயலா. நாம் தாய்நாட்டில் கண்டு அனுபவித்திருக்கின்றோம். நம் பிள்ளைகள் காண ஒரு சந்தர்ப்பம் கடற்கரை, கடல்வாழ் உயிரினங்கள், மணல் மண், காடு, மரம், செடி கொடி, சுத்தமான காற்று, நிலவு, சூரியன் இந்த இரண்டும் டியூற்றி மாறும் நேரம். இந்த இயற்கையே கடவுள். கடவுளே இயற்கை. இதை புகைப்படத்திலும் தொலைக்காட்சிலும் காணும்போது கிடைக்காத உணர்வு பூர்வ அனுபவிப்பு. இரசிப்பு, மகிழ்வு, சிந்தனை இயற்கையோடு பேசி மகிழ்...

வெளியீடு :

அப்பாஸ்தலி